

Hàng Không Bán

Contents

Hàng Không Bán	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	27
5. Chương 5	38
6. Chương 6	42
7. Chương 7	49
8. Chương 8	54
9. Chương 9	67
10. Chương 10: Phiên Ngoại	74

Hàng Không Bán

Giới thiệu

Edit: RùaThế loại: đam mỹ hiện đại. Truyện Hàng Không Bán của tác giả Lam Lâm là câu chuyện r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-khong-ban>

1. Chương 1

Lâm Hàn một lần, lại thêm một lần lưỡng lự trước cửa, khiến tên bảo vệ vốn mang bộ mặt tươi cười cũng nhin không nổi mà hỏi:

“Vị tiên sinh này, người rốt cuộc có vào hay không? Phí vào cửa cũng chỉ XXX thôi, làm gì phải nghĩ đến 2 tiếng đồng hồ a?”

Lâm Hàn bị gọi đến có chút sợ hãi, hoang mang, rối loạn nhìn trái nhìn phải một chút, thấy xung quanh không có kẻ nào tò mò nhòm ngó, vội vươn một chân, bước vào Bar.

Bên trong cánh cửa quả nhiên là một thế giới hoàn toàn khác.

Trước đây Lâm Hàn rất nhiều lần hạ quyết tâm, cũng chưa một lần dám bước vào. Hôm nay rốt cục cũng đến chỗ này, gửi xong đồ dùng cá nhân, liền tìm một chỗ trống ngồi xuống, nhin không được ngơ ngác ngác nhìn xung quanh: “Thật nhiều người.”

Hơn nữa đều là nam nhân.

Hắn cho tới bây giờ vẫn là chưa từng thấy qua chỗ nào tập trung nhiều Gay như vậy, thực sự là đông nghìn nghịt. Trong thành phố nguyên lai lại có nhiều *đồng loại* như vậy, hắn bình thường không nhận ra điều này.

Lâm Hàn tùy tiện gọi rượu, đứng ngồi không yên, vừa uống, vừa nghĩ xem phải mở miệng thế nào.

Hắn tới nơi này, đương nhiên không phải để uống loại rượu mà bên ngoài chỉ cần dùng một phần mười so với cái giá này là có thể mua được. Narcissism là một Gay bar nổi tiếng, ngoài những loại rượu hiếm có khó mua ở ngoài, trọng yếu hơn, là bởi vì nó cung cấp dịch vụ tình dục chất lượng phi thường xuất chúng.

MB, Moneyboy, nói cách khác, nam kĩ.

Lâm Hàn trong lòng mặc niệm, rốt cục lấy đủ dũng khí ngăn một tên phục vụ lại.

“Tiên sinh còn cần gì không?”

“Ta.” Lâm Hàn khẩn trương đến mức dạ dày quặn cả lại, rất khó mở miệng, “Ta, ta muốn.”

Tên phục vụ lập tức so với hắn còn khẩn trương hơn: “Cái gì?”

Lâm Hàn bắt đầu nói lắp, “Ta là muốn.”

“Chúng tôi nơi này là chấp hành pháp luật, không cung cấp những loại giao dịch bất hợp pháp.”

“Không phải.” Lâm Hàn rốt cục cũng tích lũy đủ dũng khí, “Ta, ta muốn kêu MB.”

Đối phương trầm mặc trong chốc lát, giống như hắn chỉ là gọi một chén rượu bình thường vậy, “Chỉ có như vậy thôi phải không? Ta còn nghĩ người quên mang tiền.”

Lâm Hàn âm thầm giật mình, thế giới mình chưa từng biết đang dần mở ra.

Rất nhanh có người tới, dẫn hắn đi, chỉ cho hắn xem vài người, hoặc đứng hoặc ngồi, vừa uống rượu, vừa nói chuyện phiếm.

“Xin lỗi, chỉ còn vài vị như vậy thôi.”

Hôm nay là ngày phát lương, trong bar không khí thực sự rất tốt, Lâm Hàn tới không đúng lúc, lại là khách lạ, nói không khách khí chứ vài ba vị kia đều là *hàng tồn kho* thôi.

Làm loại công việc này, kỳ thật khí chất so với tướng mạo còn quan trọng hơn.

Lâm Hàn có chút khổ sở, không tìm được người vừa ý, sinh nhật này chỉ sợ lại càng thương tâm.

Không có lựa chọn, Lâm Hàn đành phải nhìn đông nhìn tây, nghĩ muốn tận lực tuyển một người hợp sở thích. Đang phát sầu, bỗng nhiên nhìn thấy một nam nhân vừa tới, đứng trong đám người bên cạnh, cúi đầu nói cái gì đó.

Người này cao lớn tuấn mỹ, đứng ở đó với bộ dáng cực kỳ anh tuấn, mặt mày có loại mị khí trầm ẩn. Lâm Hàn ngơ ngác nhìn về phía hắn, hắn cũng hai mắt nhìn lại Lâm Hàn, sau đó là mỉm cười.

Nụ cười ôn nhu kia làm cho Lâm Hàn lập tức cảm thấy tâm động, đang bị tổn thương, chính là cần phải có loại trị liệu tươi cười này để an ủi a.

“Ách, ta muốn người này, có thể chứ?” Lâm Hàn lần đầu triệu kĩ trong đời, có chút bối rối.

Vài người nhìn nhau, không ai lên tiếng, nam nhân kia lại đang nhướn mày cao thấp đánh giá hắn, nhìn hắn một lúc lâu, cười trả lời: “Được.”

Bước đầu tiên khó khăn nhất, đã xong, kế tiếp liền rất đơn giản, hai người đến một căn phòng gần đó, uống rượu hàn huyên vài câu, Lâm Hàn biết mình nên bắt đầu hưởng thụ thương phẩm vừa *mua*.

Nhưng là.

“A, thật ngượng ngùng.”

Đối với một người đang áo mũ chỉnh tề như thế, Lâm Hàn thật không biết nên mở miệng từ đâu.

“Ân, ách, ta, ta gọi là Lâm Hàn.”

Đối phương cười: “Ta là Diệp Tu Thác.”

“Muốn, muốn xem TV không?”

Lâm hàn không biết nên bắt đầu thế nào, người đẹp như vậy, hẳn vẫn là lần đầu ở gần, cảm thấy không làm cái việc kia cũng không có vấn đề gì, nói chuyện phiếm đều hảo.

Diệp Tu Thác nhìn hắn một chút, rồi cười rộ lên, giọng điệu tuy ôn nhu nhưng vẫn mang chút hương vị tà ma: “Chúng ta tới nơi này để xem TV a?”

“A, là, nga.” Lâm Hàn vội đứng lên, “Kia, muốn tắm trước không?”

“Cùng nhau tắm đi.” Diệp Tu Thác không có nửa điểm mất tự nhiên, cười với hắn.

“Không không không, chờ ta tắm trước rồi người mới đến đi.”

Lâm Hàn có chút hoảng sợ, rõ ràng là hắn bỏ tiền phiêu kỳ (bao giai ^^), như thế nào lại giống như hắn bị người khác phiêu.

Rốt cục hắn đã nằm trên giường, mất ba giây cởi áo, Lâm Hàn trừng mắt nhìn nam nhân cao lớn kiện mỹ đứng đối diện, đang - trần - truồng, cảm thấy một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống bên thái dương.

“Cái kia.”

Không đợi hắn mở miệng thương lượng ai thượng ai hạ, đối phương đã muốn trần trụi tiến đến, đem hắn đặt lên giường, động tác thuần thực, bắt đầu hôn môi, vuốt ve ngực và đùi hắn.

“Cái kia.” Hôn môi cảm giác phi thường tốt, nhưng Lâm Hàn bị hắn dùng ngón tay ấn ấn liền cảm thấy rất đau, rất bất an.

“Nhẹ, nhẹ một chút.”

“Ân.”

“Ta, ta không có kinh nghiệm.”

“Nga?” Đối phương kinh ngạc nhìn hắn, “Không phải người vừa rồi ở trong bar kêu MB? Người thực phóng đại thôi.”

“Ta, ta là muốn tìm người có kỹ thuật tốt. . . .” Lâm hàn có điểm sợ hãi cái ngón tay đang vẽ loạn trong cơ thể hắn, “Hôm nay là sinh nhật ta. . . Ta ba mươi tuổi, chưa từng kết giao với ai. . . Cho nên muốn học chút kinh nghiệm.”

“Nga.” Đối phương hiểu rõ liền tạm thời rút tay, ôm hắn, cười, “Như vậy ta là quà sinh nhật của người a? Thực vinh hạnh.”

Quả nhiên động tác kế tiếp càng thêm ôn nhu, nam nhân hôn hắn rất nhiều lần, thật cẩn thận khuếch trương, thấy thân sau đã thả lỏng, mới đem tính khí nóng chảy thông thả sáp nhập.

Chuyên nghiệp so với tay ngang quả nhiên khác biệt, kỹ xảo trên giường phi thường hảo, ngay cả Lâm Hàn lòng mang sợ hãi lần đầu thể nghiệm cảm giác bị người khác đặt dưới thân cũng có thể cảm nhận được khoái cảm, trong thân thể không ngừng ma sát va chạm.

Sau nhiều lần cao trào mới hỗn hỗn dừng lại, nam nhân rời khỏi cơ thể hần, nhưng vẫn ôm hần. Hai người nằm ôm nhau nghỉ tạm, tuy rằng thực mệt mỏi, nhưng này cảm giác ấm áp thân mật này khiến Lâm Hàn đột nhiên rất muốn cùng hần nói chuyện phiếm.

“Cái kia.”

“Ân?” Đối phương lại hôn lên cổ hần, rồi tới vành tai, lực càng lúc càng mạnh. Rõ ràng mới *giải quyết* xong, thế nào đã lại nhìn như lại muốn.

“Kỳ thật, ta thích một người.” Lâm Hàn do dự, chuyện này nói ra hần sẽ mất vui, có thể sẽ làm nam nhân đang bận rộn hôn hít kia mất luôn cả hứng, nhưng hần nhin không được.

“Ân?” Đối phương quả nhiên dừng tay.

“Nhưng là, hần là straight, hần thích nữ nhân.”

Diệp Tu Thác nhìn hần, không âu yếm thêm, còn nhẹ nhàng vuốt đầu và lưng của hần.

Lâm hàn được cổ vũ, liền nói tiếp.

”Hần là người mẫu, trông rất được. Ta quen hần đã nhiều năm, vẫn là bằng hữu tốt, không, là bằng hữu tốt nhất. Chúng ta cùng thuê một căn nhà, hần có chuyện gì đều nói cho ta, mỗi lần có bạn gái mới đều đưa về cho ta xem, hỏi ý kiến ta.”

“Hần còn thường xuyên mời ta ăn cơm, đúng rồi, hần còn tặng ta hai đôi tất.”

Diệp Tu Thác nhìn hần: “Kia, vì cái gì đêm nay hần không cùng người mừng sinh nhật?”

“Hần đêm nay có việc quan trọng phải đi, xong việc còn phải cùng mọi người mở party, khuya mới trở về.”

Diệp Tu Thác không nói gì, chỉ cười cười.

Lâm Hàn nhìn hần, có chút vội vàng: “Người cảm thấy hần có chút thích ta không?”

Diệp Tu Thác lại cười một chút: “Hoàn toàn không có.”

“Nhưng là, có đôi khi hần cũng sẽ nói những lời thực ngọt ngào a, hần nói nếu ta là nữ nhân hần sẽ kết giao ta a.”

Diệp Tu Thác không khách khí đánh gãy hần: “Chính người trong lòng cũng rõ ràng đi, nếu cảm thấy hần thích người, người sẽ không đến bar kiếm trai.”

Lâm hàn không biết làm sao, nước mắt lập tức chảy ra.

Hần cũng biết Diệp Tu Thác nói chính là thật sự.

Diệp Tu Thác thở dài, giúp hần lau nước mắt. “Đừng khóc”

“Đúng, thực xin lỗi.”

Biết gào khóc vào lúc này sẽ mất vui, Lâm Hàn dùng sức sịt sịt cái mũi, nghĩ muốn đem nước mũi thu trở về, nhưng là vẫn nhin không được nước mắt.

Hần cũng biết chính mình rất yếu đuối. Trước đây bởi vì điểm này mà hần thường bị cười nhạo hèn mọn, bị mắng ẻo lả.

Sau rốt cục vất vả sửa lại được một ít, nhưng là chỉ cất vào trong mà thôi, gặp chuyện thương tâm, chết ghen cũng không nín được, ngay cả xem phim tình cảm vợ vẫn cũng mất một cái khăn tay để lau nước mắt.

Chính là nam nhân phải ra dáng nam nhân, nam nhân giống như nữ nhân, ai sẽ để ý đây?

“Đừng khổ sở, người còn có ta a.”

Bỏ tiền ra mua dịch vụ quả nhiên rất khác, đối phương phi thường ôn nhu, hoàn toàn không bởi vì bị đánh gãy hứng thú mà hờn giận, ngược lại còn kiên nhẫn an ủi hần.

“Ít nhất còn có ta cùng người mừng sinh nhật a. Sinh nhật ba mươi tuổi, rất đặc biệt đi?”

Lâm Hàn lập tức khóc thảm hại hơn.

“Tốt lắm, ngày mai ta mời người ăn bánh ngọt thế nào? Người tới nơi này là để quên chuyện của hân đi ko phải sao?” Diệp Tu Thác ôm hân, lại sờ đầu và lưng hân, “Như vậy chỉ cần nghĩ tới ta thì tốt rồi, ta là sẽ làm người hạnh phúc nga.”

Tuy rằng hân dùng tiền để mua lời ngon tiếng ngọt, nhưng với hân như thế cũng xem như nhận được lễ vật ắp ắp ngọt ngào rồi.

Lâm Hàn nghĩ người kia hân đang cùng một đám nam nữ xinh đẹp cuồng hoan vui vẻ, lại nghĩ đến mình chỉ có thể dùng tiền mua MB đến để thể nghiệm lần đầu tiên khi đã ba mươi tuổi, nhin không được lại khóc ô ô lên.

Diệp Tu Thác vẫn ôm hân, kiên nhẫn xoa lưng, lấy khăn tay lau nước mắt nước mũi cho hân, giống tình nhân, lại giống người nhà an ủi hân, chờ tiếng thút thít nhỏ dần, mới siết chặt hân vào lòng ôn nhu làm thêm một lần.

Cảm giác được người khác quan tâm phi thường ấm áp hạnh phúc, đau đớn đều biến mất, Lâm Hàn khóc xong, tâm tình chậm rãi vững vàng lên, liền ngủ.

Cứ tưởng ngày hôm sau sẽ ngọt ngào ngủ đến giữa trưa, hoặc là dậy không nổi, kết quả mới sáng sớm đã bị cái bụng lay tỉnh, sự thật vốn là không tốt đẹp, hân đành phải giãy dụa đứng lên đi WC.

Ngồi trên bồn cầu hân mới cảm thấy toàn thân đau nhức muốn chết, nơi bị xâm nhập ắn ắn đau, dự đoán được vài ngày sau sẽ không tốt cỡ nào. Còn tưởng rằng triệu MB là hưởng lạc, không nghĩ tới lại phải chịu tội như vậy.

Lâm Hàn ngồi yên nghỉ ngơi một hồi lâu mới đứng lên. Biết có trở lại giường cũng ngủ không được, chỉ đại khái tắm một chút, thay quần áo chuẩn bị về trước.

Diệp Tu Thác còn nghiêng người ngủ say, tư thế thả lỏng tự nhiên thoát nhìn thực thoải mái. Lâm Hàn cảm kích đem phí dụng đặt đầu giường, nghĩ nghĩ lại, lại bỏ thêm một ít, mặc dù có điểm hơi quá, nhưng Diệp Tu Thác đáng được nhận đi.

Xã hội thật sự là phát triển. Hiện tại MB không chỉ cần có diện mạo, khí chất tốt, giúp người khác thỏa mãn nhục dục, còn có cả dịch vụ tư vấn tâm lý chữa trị tâm bệnh, khó trách Narcissism nổi danh như vậy.

Lâm hàn rời khách sạn, kêu taxi về, đang sửa thang máy, móng vốn đã đau chết khiếp, lại phải leo thang bộ khiến hân đau đến tắc thở.

Hân cẩn thận xoay chìa khóa mở cửa phòng, tận lực không gây tiếng động, miễn cho người bên trong tỉnh giấc.

Nào biết vừa vào liền thấy nam nhân cao lớn tay hung, tay đấm, đứng ở phòng khách trừng mắt nhìn hân.

“Ách.” Lâm hàn sợ tới mức rụt người lại.

“Người đi làm gì cả đêm?”

“Ta, ta đi ra ngoài chơi một chút.”

Trình Hạo sắc mặt xanh mét, rất khó coi: “Hiện tại mới biết đường trở về?! Một ta đặc biệt mua bánh sinh nhật cho người.”

Lâm Hàn lúc này mới nhìn đến bánh ngọt trên bàn, vừa kinh hỉ vừa hối hận: “Nhưng, nhưng là, người nói buổi tối có chuyện phải đi, không rảnh sinh nhật.”

“Ta là không rảnh, sớm biết người đi lâu lóng, ta cũng không xong việc liền vội vã trở về.” Trình Hạo hai mắt phần nộ nhìn hân, lại nhíu mày cao thấp đánh giá hân, hồ nghi, “Người rốt cuộc đi làm gì?”

“A, ta.” Lâm hàn không biết nói dối, tư thế đi lại bây giờ của hắn cũng thật rất rõ ràng tỏ cáo đem qua hắn làm gì, đành phải thành thành thật thật, “Ta đi triệu nam kĩ.”

Trình Hạo lộ ra biểu tình sét đánh ngang tai, ngoái cái lỗ tai hỏi lại: “Gì?”

Lâm hàn sợ hãi không rõ, lại giải thích: “Là kêu ở bar, người cũng biết ta là.”

“Nam kĩ? Triệu nam kĩ?” Trình Hạo mắt lồi khỏi tròng, gân xanh nổi đầy cổ, tựa hồ máu cũng muốn thổ ra, “Ta ở chỗ này chờ người một buổi tối, người lại đi triệu nam kĩ?”

“Nhưng là.”

“Lại đây!” Trình hạo kéo áo hắn, không phân trần đem quần xả luôn xuống dưới, “Người nằm trên hay nằm dưới?”

“Dưới, phía dưới.”

Lâm Hàn hoảng sợ vạn phần, thanh âm phát run, đối phương cũng không khách khí đem chân hắn mở ra, từ phía sau kiểm tra trong chốc lát.

“Dùng BCS không?”

“A.”

Vừa thấy hắn có cái biểu tình ngạc nhiên như vậy, biết ngay là không dùng, Trình Hạo hận không thể bóp chết hắn: “Ngay cả BCS cũng không biết mang, còn học người ta đi phiêu kĩ?”

Lâm Hàn bị hắn mắng có chút sợ hãi, ngập ngừng : “Một lần hắn là cũng không có gì quan hệ, hơn nữa người kia thoát nhìn thực sạch sẽ.”

“Làm kĩ còn có thể sạch sẽ? Người muốn đi triệu nam kĩ, không bằng cho ta thưởng!”

Lâm Hàn có điểm âm đạm, không được tự nhiên đem quần mặc.

“Người cũng không phải đồng tính luyện ái.”

Hắn thích Trình Hạo, nhưng Trình Hạo không biết, hoặc là làm bộ như không biết, tóm lại bọn họ chính là bằng hữu.

Thậm mển một năm lại thêm một năm nữa, Trình Hạo cũng thay đổi không ít bạn gái, nhìn bọn họ thân thiết trước mắt mình, thường xuyên nghe thấy thanh âm nam nữ làm tình cách vách, càng ngày càng nhìn không ra hy vọng.

Vô vọng đau khổ yêu một người nhiều năm như vậy, hắn rốt cục cũng muốn hưởng thụ một lần, thử xem được người ta yêu rốt cuộc là cảm giác gì. Sinh nhật hôm nay tốn nhiều tiền, cuối cùng cũng thể nghiệm rồi.

Thế giới mà cái gì cũng được định giá, thật sự là hảo.

“Còn phát gốc cái gì”, Trình Hạo “Hừ” một tiếng, “Mau mặc quần, ăn bánh ngọt sạch sẽ cho ta, sau đó đi bệnh viện.”

Lâm Hàn khúm núm ngồi vào bàn, bắt đầu ăn bánh ngọt, Trình Hạo khoanh tay đứng một bên, đàng đàng sát khí giám thị hắn.

Trình Hạo là người mẫu chuyên nghiệp, cao lớn anh tuấn, mặc quần áo phi thường đẹp, tự nhiên cũng sẽ không giống nam nhân bình thường ăn mặc lôi thôi; hắn hơi khiết phích, chú trọng ngoại hình, có một tập đoàn mỹ phẩm và nước hoa, thậm chí, Lâm Hàn có lần còn thấy hắn đánh phấn, dùng son môi.

Lần này, Lâm Hàn vốn ôm chút hy vọng, nghĩ đến mình có thể thành công.

Sau mới hiểu được đó chỉ là hi vọng hảo huyền, Trình Hạo là Straight, đùa giỡn ngoài miệng thì không sao, nhưng muốn hắn thân mật nam nhân, có đánh chết hắn cũng không làm.

Hắn ăn, Trình Hạo đứng một bên mắng, đem hắn từ đầu đến chân không chút khách khí quở trách một hồi, cuối cùng ra lệnh: “Ăn hết bánh ngọt cho ta! Dư nhiều như vậy, người muốn chết a?”

Lâm Hàn bị mắng hai mắt đều đỏ, vẫn cố nhẫn nại, bỏ bánh ngọt vào miệng, bị nghẹn đến run run.

Trình Hạo nhìn hần như vậy, khẩu khí cũng nhẹ nhàng hơn: “Uống nước đi, đừng nghẹn.”

Người này mặc dù rất ngốc, nhưng Trình Hạo muốn làm bằng hữu với hần.

Bởi vì hần thật sự không phải ngốc, mà là không thông minh thôi (hai cái này khác nhau sao??), không có mưu toan gì, chỉ bị người ta tính kế, không tính kế lại người khác bao giờ. Làm bạn với người như thế thực an toàn.

Ngốc đương nhiên không phải chuyện tốt, nhưng tốt là ở chỗ Lâm Hàn hiểu được mình ngốc, bởi vì biết mình ngốc mà cư xử biết điều, như vậy so với những kẻ tự cho mình thông minh còn đáng yêu hơn.

Biết chính mình không có chính kiến, nên hần luôn thuận theo người khác, Trình Hạo có chủ ý gì hần cũng thuận theo, nếu lỡ thất bại hần cũng không trách móc lại.

Bằng hữu như vậy, tuy rằng không giúp được gì, nhưng ngược lại cũng không chuốc lấy phiền toái, không giận cũng không phản kháng, Trình Hạo chính là thích điểm này.

“Được rồi, ăn không vào thì đừng miễn cưỡng.”

Lâm Hàn lúc này mới ngoan ngoãn buông bánh ngọt ra.

“Bất quá ta sẽ không nhanh như vậy tha thứ cho người. Buổi tối bạn gái ta muốn qua đây, người làm đồ ăn rất được, lần này giúp ta đi.”

“Ân.”

Lâm Hàn hít mũi, nghĩ đến việc tình nhân trong mộng khanh khanh ta ta cùng người khác trước mặt mình, liền cảm thấy bản thảo hôm nay hơn phân nửa là làm không xong.

Lâm Hàn vẽ truyện tranh (chắc thế). Là nam nhân, lại đi vẽ truyện cho phụ nữ, bị người trong nhà mắng cho chết khiếp, sau đành phải chuyển qua thể loại truyện tranh thiếu niên nhiệt huyết đánh đấm kịch liệt, không còn cái kiểu nam chính đẹp trai anh tuấn luôn miệng nói ra lời ngọt ngào, chỉ còn lại tình huynh nghĩa đệ, ngẫu nhiên lại được đánh giá cao.

Nhưng trong lòng chưa xót không phục, làm sao còn nhiệt huyết mà làm việc a.

Ngày mai đến hạn deadline, nhưng Lâm Hàn rất uể oải.

Bởi vì tối hôm qua lại thấy Trình Hạo cùng ả bạn gái xinh đẹp cũng là người mẫu khanh khanh ta ta suốt đêm, nên tâm trạng hần rất khó chịu, liền bức chết thẳng nam chính trong tiểu thuyết dài kỳ của hần. Hôm nay biên tập cầm bản thảo, tức giận đến hộc máu, lại không thể không đăng, liền đứng mắng hần suốt 2 tiếng đồng hồ.

Lúc này, hần vô luận nhìn lên ảnh chụp của Trình Hạo trên tạp chí, vẫn là tập trung xem tương quan bình luận trên tạp chí của mình, tâm tình đều khôi phục một ít.

Ngồi trong công viên chốc lát, hần nhớ tới Diệp Tu Thác.

Tuy rằng làm xong mông rất đau, nhưng ở chung với Diệp Tu Thác quả thực rất thoải mái, trò chuyện và vân vân cảm giác tốt lắm.

Lâm Hàn còn thật sự tính toán, nếu thường xuyên đi phiêu ki sẽ không đủ khả năng tài chính, bất quá hần cũng không cần từ A đến Z, chỉ ngồi tán gẫu suông, hần cũng tiện nghi không ít.

Nói chuyện phiếm một chút, hần hần là đủ khả năng đi.

Nhưng vài lần đi Narcissism, vẫn không thấy Diệp Tu Thác, không biết có phải hay không bị người khác gọi đi rồi. Diệp Tu Thác là MB cao cấp (hị hị), đông khách là tất nhiên đi, Lâm Hàn vì muốn gặp hần, đành phải thường xuyên đến Narcissism.

Sau vài ngày mất tiền uống rượu vô ích, rốt cục Diệp Tu Thác cũng xuất hiện, Lâm Hàn bất chấp tất cả, vội vàng kêu: “Cái kia. . . .”

Diệp Tu Thác đang ngồi ở sô pha cùng vài người uống rượu, quay đầu phát hiện hắn, liền mỉm cười: “A, là người a, đã lâu không thấy.”

Lâm Hàn không biết hắn có phải đang *làm việc* hay không, cũng không biết quy củ thế nào, đành phải hỏi nhỏ: “Bọn họ là khách của người sao?”

Diệp tu thác xoay người lại, cười với hắn: “Không phải. Như thế nào, người lại muốn kêu ta? Nghe nói người mấy hôm nay thường đến, là muốn gọi ta phục vụ phải không?”

“À”, Lâm Hàn gật gật đầu, thấy mấy người kia đều nhìn về phía hắn.

Không khỏi xấu hổ, hắn vội vã “Không, không cần vào phòng, ngồi ở sô pha là tốt rồi...Ta chỉ muốn nói chuyện phiếm...”

“Nga?” Diệp Tu Thác vuốt cằm, động tác này do hắn làm, vừa tiêu sái vừa đáng yêu, “Nhưng là ta chỉ ngủ chung, không ngồi chung.”

“ . . .Di?” Lâm Hàn tuy rằng không hiểu giá trị trường lắm, nhưng là cảm thấy nên ngược lại mới đúng, làm sao lại có người bán mình chứ không bán nghề. Nhưng biểu tình Diệp Tu Thác lại rất nghiêm túc.

“Không thể nói chuyện phiếm sao?”

“Không được.”

“Như vậy thì...ta sẽ thêm tiền, người ngồi sô pha với ta, như thế người cũng không hao tổn khí lực. . . .”

Diệp Tu Thác lắc đầu, dùng khẩu khí không để kẻ khác cò kè mặc cả: “Làm tình, miễn phí thời gian nói chuyện phiếm, người muốn hay không?”

Lâm Hàn nghĩ nửa ngày, bị cái điều kiện mua một tặng một hấp dẫn, vẫn là gật đầu.

2. Chương 2

Ngồi trong phòng khách sạn, nhìn Diệp Tu Thác cởi quần áo, Lâm Hàn nghĩ đến cái mộng ê ẩm đã rất nhiều ngày, bắt đầu thấy sợ.

Diệp Tu Thác dáng người thon dài, bả vai rộng, tuy rằng không phải kiểu vạm vỡ, nhưng vẫn đủ anh tuấn. Bỏ đi áo khoác bên ngoài, chỉ còn lại cái áo sơ mi bên trong cổ đã phanh rộng, chưa cần làm gì, không khí trong phòng đã nồng đậm tình ái.

“Hôm nay muốn cùng nhau tắm không?”

Lâm Hàn vội vã lắc đầu.

Diệp Tu Thác lại cười: “Có gì phải ngại, chúng ta chuyện gì cũng đã cùng nhau làm, không cần phải thẹn thùng a.”

“Nhưng là. . . .”

“Dù sao đều mất tiền, người không nghĩ thử nghiệm nhiều một chút sao? Kỹ thuật chà lưng của ta tốt lắm nga, được đề cử là phục vụ hạng nhất đấy.”

Lâm hàn nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn nói cũng có đạo lý, liền đi theo vào phòng tắm.

Hai người rất nhanh lột sạch quần áo, mặt đối mặt ngồi trong bồn tắm. Lâm Hàn kì cọ trước ngực và cánh tay, ánh mắt không thể tránh né ngó đến hạ thân Diệp Tu Thác, có chút giật mình, vừa nhìn một chút, trên lưng lập tức run lên từng trận.

Không thể tưởng tượng chính mình từng để thứ đó tiến vào, khó trách sao lại đau như vậy, rõ ràng là bỏ tiền mua dịch vụ, vì cái gì hần lại phải chịu khổ.

“Chuyển ra trước đi.”

“Đi?”

“Ta giúp người chà sát lưng.”

Lâm Hàn xoay người ngồi chồm hổm, vừa hưởng thụ mát xa trên lưng, vừa kịch liệt đấu tranh tư tưởng, rồi sau đó dùng khẩu khí thương lượng năn nỉ: “Ta có thể ở trên không?”

Diệp Tu Thác cười nheo hần một phen: “Không thể. Ta chỉ làm Top, không nằm dưới.”

“.”

Hần đường đường là MB, đùa giỡn vốn là nghề của chàng, Lâm Hàn muốn đối đáp cũng không có biện pháp.

Chờ bọt biển trên lưng sạch sẽ, Lâm Hàn đứng dậy, lại đột nhiên bị ôm từ phía sau. Diệp Tu Thác thanh âm ôn nhu như thổi miên: “Chúng ta bắt đầu đi.”

Lâm Hàn khẩn trương đứng lên, theo bản năng giãy dụa khỏi vòng ôm của hần.

“Không phải sợ a”, Diệp Tu Thác mặt cười còn tay thì tham lam tiến vào hai chân hần, “Ta sẽ làm hết trách nhiệm khiến cho người thoải mái a.”

Lâm Hàn định thần nghĩ ngợi, mình là tối phiêu kỹ, không phải để làm cái loại chuyện này sao? Để làm chi còn phản kháng!

Vì thế tận lực thả lỏng, mặc cho Diệp Tu Thác đem hần ôm đến trên đùi, hôn lên cổ hần rồi trượt dần dần xuống dưới.

Diệp Tu Thác dáng người cao cao, ngón tay dĩ nhiên cũng dài, bàn tay to lớn rửa sạch bọt biển, đem Lâm Hàn từ chân đến cổ lần mò không sót một chỗ, mò tới mức Lâm Hàn mặt mày đỏ bừng, mới bắt đầu hôn hần, đem hai chân hần tách ra.

Lâm Hàn dựng thẳng người, nơm nớp lo sợ, chờ Diệp Tu Thác một tay tiến vào giữa hai chân hần, một tay khiêu khích qua lại vuốt ve, hại hần toàn thân lại căng thẳng.

“Kia, cái kia.”

“Ân?”

“Không, không cần sờ soạng.”

“Phải không?” Diệp Tu Thác thanh âm mang theo ý cười, quả nhiên không hề chú ý hần đang dựng đứng phía trước, phía sau ngón tay thay thế bọt biển trắng mịn, dò xét đi vào.

Lâm Hàn lập tức hít sâu một hơi, vặn vẹo thân thể đem chân co lên. Diệp Tu Thác cắn cắn vành tai hần, dùng một chút lực ôm lấy, làm cho hần quay lưng ngồi trên đùi mình, hai ngón tay kia vẫn đang ở trong cơ thể hần khuếch trương sờ soạng.

Ở bên ngoài giường làm loại sự tình này, ở trong khái niệm của Lâm Hàn, vẫn là “Kinh thiên động địa”, hơn nữa còn không phải làm với tư thế cổ điển, nhất thời khiến hần phi thường bất an, bản khoả nói: “Chúng ta lên giường, lên giường đi thôi.”

Diệp tu thác buồn cười cắn lỗ tai hần: “Ân? Người gấp như vậy sao?”

Rồi sau đó tiếp tục dùng kỹ xảo cao siêu mò làm cho hần toàn thân phát run, chờ hần nói cũng không nói ra hơi nữa, mới nâng thắt lưng hần lên, thông thả mà hữu lực đi vào.

Lâm Hàn vừa mới bị nhồi liên liệu mạng hít sâu, đã bị động tác kế tiếp làm cho nức nở. Tuy bị Diệp Tu Thác ôm chặt thắt lưng, nhưng vẫn cảm thấy sẽ bị dồn tới, hai tay không biết nên làm sao, đành phải nắm chặt thành bồn tắm, tìm kiếm một điểm tựa.

Mơ hồ nghe thấy Diệp Tu Thác ghé vào tai hắn nói “Ôm ta là tốt rồi”, mới cuống quýt đưa tay về phía sau ôm lấy cổ Diệp Tu Thác.

Diệp Tu Thác hai tay nắm chặt thắt lưng hắn, nâng hắn lên, rồi lại thật mạnh đặt xuống tính khí đang thăng đứng của chính mình, tịnh tiến trong nơi ướt át đó.

Lâm Hàn chỉ có thể duy trì tư thế tựa hẳn vào ngực hắn, bị hắn dùng lực tấn công, rên rỉ không ngớt, chân mềm nhũn không giữ nổi trọng lượng cơ thể. Diệp Tu Thác dùng chút lực, thứ bộ vị nóng cháy đó liền hoàn toàn tiến vào trong cơ thể hắn, nhồi chặt không còn một khe hở, phần đỉnh thậm chí có cảm giác đã động đến nội tạng.

Lâm Hàn liên tục bị hung ác sáp nhập, lần này đến lần khác, dần dần có chút kinh hoảng, lung tung hô “không nên không nên”, Diệp Tu Thác căn bản là không để ý tới, tại nơi đã muốn sưng nhuyễn tùy ý trườn sáp, đến lúc đạt tới một lần tiểu cao trào, lại đưa hắn xoay người lại, mặt đối mặt hôn môi âu yếm, rồi sau đó không khách khí lại hung hăng đi vào.

Lâm Hàn một mảnh đoàn loạn, bị thứ cực đại của Diệp Tu Thác lặp lại xâm nhập, cảm thấy cứ tiếp tục thân thể sẽ bị phá hư, Diệp Tu Thác cũng bất chấp công việc vốn cần sự ôn nhu, tận tình xâm phạm hắn, dùng sức ấn vào cơ thể hắn không chút lưu tình.

Tới lúc được hắn ôm ra khỏi bồn tắm, Lâm Hàn đã muốn hồng cái mũi, rầm rì cảm thấy chính mình không được. Bị ôm đến trên giường, lại ngay cả kêu “Không cần” cũng không còn sức mà kêu, hai chân lại bị tách ra để hắn tiến vào.

Cả một đêm Diệp Tu Thác phi thường “chuyên nghiệp” liên tục “thỏa mãn” hắn, lăn qua lộn lại, cứ nhiên làm đến hơn nửa đêm.

Chờ cái thứ tra tấn người khác kia rời khỏi cơ thể, chính mình cũng đã bắn vài lần. Lâm Hàn toàn thân nhũn ra, trước sau đều đau tới không còn cảm giác.

Bị tra tấn nước mắt nước mũi lòng thông một phen, cả người lại như thế hư nhuyễn, so với cả thức đêm chạy cả ngày còn mệt hơn, hắn cũng hơi hơi hoài nghi chính mình có phải hay không chịu thiệt.

Hắn trả tiền mua nam kỹ, chiếu theo đạo lý là nên thoải mái hưởng thụ mới đúng, vì cái gì lại phải chịu đau như vậy? Người kia bán sức lao động ngược lại về mặt lại đầy khí sướng!

Nhưng còn chưa kịp hảo hảo tổ chức ngôn ngữ tiến hành chỉ trích Diệp Tu Thác, hắn đã mệt mỏi đến chết, một bên tự hỏi một bên mơ mơ màng màng ngủ.

Ngày kế tiếp lại, phát hiện Diệp Tu Thác đã tỉnh trước, đang nhẹ nhàng cạo xát cổ hắn, ôn nhu như thể đêm qua chưa hề có trận kịch liệt kia.

Lâm Hàn cũng không muốn nghiêm khắc vạch trần hắn tới qua không làm tròn trách nhiệm, chính là xem thời gian, phát hiện đã đến giữa trưa, có chút băn khoăn: “Đều đã muộn như vậy a.”

Diệp Tu Thác “Ân” một tiếng, buồn cười nhu nhu đầu của hắn: “Người yên tâm, hôm nay là đặc biệt, nếu người rảnh, ta có thể cùng người cả ngày nga, không lấy thêm tiền.”

“Nhưng người không phải tới bar làm sao?”

“Ta làm tự do”, Diệp Tu Thác cười, “Nếu có khách quan trọng mới buộc phải làm việc a.”

“Như vậy a.”

“Như thế nào, ngày mai còn muốn gọi ta không?”

“Ta không có tiền.” Lâm Hàn lầu bầu.

“Ta có thể giảm giá cho người”, Diệp Tu Thác cười, “Na, như vậy tốt lắm, nếu người gọi ta nhiều thì chỉ cần lo cho ta bữa sáng là được.”

Hắn khẳng khái như vậy, Lâm Hàn vội lắc đầu: “Như vậy sao được, các người sau khi trở về, không phải là phải nộp lại tiền lên trên đi?”

Diệp Tu Thác có điểm buồn cười nhìn hắn: “Người cũng biết thứ này?”

Đơn giản đứng dậy tìm kiếm trong đồng quần áo, lấy ra di động của Lâm Hàn, quay lại giường, nhập vào một dãy số cho hắn xem: “Đây là điện thoại của ta. Người về sau muốn tìm ta, không cần phải tới bar, trực tiếp bảo ta là tốt rồi.”

Lâm Hàn gật đầu: “Như vậy là có thể tự kiếm hàng đúng không? Chính là trong bar sẽ không quản được người phải không? Công tác thời gian địa điểm một mình chạy đến đi.”

Diệp Tu Thác gồng hai tay sau đầu cười lên, sau lại thành thật: “Ta có điều muốn hỏi, ta thường xuyên đi làm được không?”

Lâm Hàn nghĩ nghĩ: “Có thể nói chuyện phiếm không?”

Diệp Tu Thác trừng mắt nhìn hắn cười: “Dù sao đều là thu tiền của người, chỉ nói chuyện phiếm không phải quá lãng phí sao? Hơn nữa vừa làm tình, vừa nói chuyện phiếm cũng được nga.”

“”

Lâm Hàn còn đang do dự, hắn lại đưa thêm chính sách ưu đãi mới: “Tính tiền tháng hoặc là bao cả năm, càng tiện nghi nga. Muốn hay không thử xem?”

“” Tuy rằng nghe qua giống như hắn thực chiếm tiện nghi, bất quá vô luận Diệp Tu Thác đưa ra giá ưu đãi như thế nào, Lâm Hàn vẫn là lắc đầu.

Tính tiền tháng thật sự rất xa xỉ, hắn tiền còn không đủ để mỗi ngày đều kêu dịch vụ, tất nhiên sẽ không mắc phải mưu đẩy mạnh tiêu thụ này.

Diệp Tu Thác xuống giường ngay lập tức khôi phục tinh thần phục vụ chuyên nghiệp, giúp hắn tắm sạch sẽ, tặng kèm dịch vụ massage toàn thân, sau đó lại bồi hắn mặc quần áo, cực độ ôn nhu, cuối cùng thậm chí bỏ tiền mời hắn ăn sáng(hay trưa?).

Phục vụ tốt như vậy thực làm cho Lâm Hàn động tâm, thiếu chút nữa đồng ý tính tiền tháng, phải kìm chế lắm mới nhận được không tiêu loạn tiền.

“Hôm nay người muốn đi đâu, ta đều có thể đi cùng người.”

Lâm Hàn bị hắn ôm ngang lưng thực thoải mái: “Ta muốn xem phim.”

Bộ phim Trình Hạo cùng bạn gái hắn mới đi xem, không biết thế nào nhưng trở về hai người thường hay lấy những câu trong đó ra nói giỡn, Lâm Hàn nghe không hiểu, dù luôn dõi theo, nhưng hoàn toàn không thể chen miệng vào.

“Đi”, Diệp Tu Thác vươn những ngón tay thon dài giúp hắn làm thẳng tóc, “Bất quá buổi tối xem mới có cảm giác, buổi chiều vẫn nên chọn việc khác để làm đi.”

“Chúng ta đi nhà sách đi, nhưng hơi xa, bất quá gọi taxi vậy.” Lâm Hàn kiểm bóp tiền.

“Không cần”, Diệp Tu Thác ngăn lại, “Xe của ta đậu không xa đây lắm, tự lái xe sẽ tiện hơn.”

Lâm Hàn lại một phen chấn kinh, làm MB cư nhiên mua được BMW, xem ra thu nhập của hắn phải tốt lắm, thậm chí là không thua Trình Hạo đi.

“Không nghĩ tới người kiếm được nhiều tiền như vậy”, Lâm Hàn vừa e sợ vừa kính nể nhìn hắn, “Công tác nhất định rất vất vả?”

Bồi hắn một buổi tối lại thêm một ngày, thù lao cũng không nhiều nhận gì, lại còn ưu đãi giảm giá, bao nhiêu là chi phí, muốn dành tiền mua xe, không biết phải tiếp bao nhiêu khách mới đủ. Loại này công tác lại cực kỳ tốn *tinh lực*, lu bù lên thật sự là rất đáng thương.

Diệp Tu Thác cười mở cửa xe, mặt nghiêng về trước cọ vào mũi hắn, hôn hắn hai cái: “Cho nên ta mới muốn người chiều cổ ta a, bao trọn gói cả tháng, thế nào?”

Lâm Hàn nhất thời cảm thấy có lỗi: “Ta không có tiền.”

“Thế thì sao? Ta có thể chiết khấu cho người.”

Lần đầu gặp mặt đã có cảm tình, ở chung lâu lại càng thấy Diệp Tu Thác quả thật rất tốt. Cầm vuông, mũi thẳng, mặt mày thâm thúy, khỏe mắt hơi hơi cong, có điểm đào hoa, cười rộ lên rất đẹp, hơn nữa kỹ xảo lại chuyên nghiệp, bị hắn nhìn chăm chăm, không bị chập điện mới là lạ.

Lâm Hàn trong lòng kịch liệt giãy dụa, cố gắng tính toán tiền nhuận bút sau khi trừ chi phí thuê nhà và chi tiêu linh tinh hằng ngày, còn có thể dư lại bao nhiêu.

“Ta chỉ lấy số tiền mà người có, thế nào?”

“Cái, cái gì? !”

Bị Diệp Tu Thác dùng ánh mắt giết người cùng điều khoản ưu đãi siêu cấp ra làm mỗi nhử, đầu óc trong cơn choáng váng, Lâm Hàn hồ đồ lấy bóp tiền ra, đem toàn bộ số tiền dư giao cho hắn.

Diệp Tu Thác vì “đẩy mạnh tiêu thụ” thành công, kéo hắn lại, hôn trong chốc lát, hôn cho hắn đại não trống rỗng mới thôi.

“Đa tạ đã chiều cổ nga.”

“Ách.”

“Nếu bao tháng, vậy không cần lãng phí, rảnh rồi liền gọi ta ngay.”

Lâm Hàn còn chưa kịp khôi phục, khoang miệng vẫn còn lưu lại mùi vị nơi đầu lưỡi của hắn, lơ ngơ cười cười.

“Bất luận là muốn tán bộ, ăn cơm, vận động, xem biểu diễn, tìm người tâm sự, hay là lên giường, hết thảy đều có thể tìm ta, ta có thể cung cấp tất cả các loại phục vụ.”

Nghe điều kiện quả thực có lợi.

Lâm Hàn cất bóp tiền rỗng tếch, cùng Diệp Tu Thác đi dạo nhà sách, cùng ngắm một bức tranh châm biếm cáo triền (này là gì, đừng hỏi, mình ko biết đâu). Nguyên tưởng rằng MB chỉ biết ra vào những nơi xa hoa truy lạc, không nghĩ Diệp Tu Thác lại chấp nhận cùng hắn đến những nơi buồn ngủ thế này, hơn nữa đứng nửa ngày cũng không lộ ra chút mất kiên nhẫn nào.

Đúng là có tố chất chuyên nghiệp mà, Lâm Hàn đến giờ phút này mới thấy bao trọn gói quả là không uống.

Xem phim xong, lại muốn uống rượu, Lâm Hàn thực thích cùng hắn cùng một chỗ, Diệp Tu Thác trong cảm nhận của hắn luôn ôn nhuận, không quá phẫn cuồng thế, lại làm cho người ta có cảm giác an toàn.

Cuối cùng Diệp Tu Thác còn rất có trách nhiệm, đưa hắn về nhà, giúp hắn mở cửa xe, chất lượng phục vụ không tồi đi.

Vẫn còn sớm, Lâm Hàn muốn cùng hắn tán gẫu thêm chốc lát, liền thử hỏi: “Muốn lên trên uống gì không?”

Diệp Tu Thác cũng không so đo giá siêu thấp lại phải phục vụ siêu mất thời gian, cười cười rồi đưa hắn lên lầu.

Cùng Trình Hạo thuê nhà dài hạn nên bên trong trang hoàng rất có phong cách, phòng khách lớn, mở cái Party nho nhỏ cũng không thành vấn đề, còn có tủ ly, chuyên môn cất trữ rượu. Toàn bộ thiết kế chủ yếu là do trình hạo chỉ đạo, Lâm Hàn chia sẻ tiền thuê nhà cũng thật vất vả, nhưng Trình Hạo thích là tốt rồi.

Phòng ngủ của Lâm Hàn không nhỏ, so với đàn ông độc thân mà nói, cũng xem như sạch sẽ, bất quá bố trí đơn giản hơn phòng khách rất nhiều, giá sách quanh tường, ngoài sách vở thư từ, chỉ có vài cái mô hình bày biện gọn nhẹ.

Diệp Tu Thác thấy bản thảo trên bàn, tò mò chăm chú nhìn một cái: “A, người vẽ thứ này a? Nguyên lai người là tác gia vẽ truyện tranh?”

Lâm Hàn ngượng ngùng trao trả đầu: “Dùng chữ ‘gia’ hình như không thích hợp lắm.”

“Có thể cho ta xem không?”

Diệp Tu Thác nhìn tên phía dưới: “Di, mọi người ta giống như gần đây đang theo dõi bộ truyện dài kỳ này, còn giới thiệu cho ta.”

“Thực, thật vậy chăng?” Lâm Hàn có điểm thụ sủng nhược kinh.

“Àn, mấy kỳ trước ta đều xem qua, thực cảm động a, ” Diệp tu Thác lật lật bản thảo, “Ta thích truyện này. Bất quá, trang phục liệu có quá bình thường không?”

“Di?”

“Hoàn toàn không có cảm giác mới mẻ” Diệp Tu Thác tìm tờ giấy, xoát xoát vài nét bút, “Ta cảm thấy phối hợp như vậy mới thích hợp, người xem, thêm một chút trang sức nhỏ, tỷ như này. Thế nào, có phải hay không rất có khí thế?”

Lâm Hàn nhìn hần thủ pháp lão luyện, không khỏi có chút giật mình: “thực lợi hại.”

MB ngay cả vẽ vờ cũng siêu phạm như thế, hiện tại làm trong ngành sản xuất tình dục thật đúng là tổ chất càng ngày càng cao.

Đang ngồi xem Diệp Tu Thác nhanh chóng phác thảo bức tranh, bỗng nhiên nghe được tiếng động ngoài phòng khách, biết Trình Hạo đã về, Lâm Hàn lập tức không yên lòng. Liền ngó ra bên ngoài.

Diệp Tu Thác cũng là người hiểu ý, nhìn hần trong chốc lát, buông bút, cười cười: “A, ta cũng đến lúc nên cáo từ”

Tiến Diệp Tu Thác ra ngoài, vừa vặn gặp phải Trình Hạo đang uống nước ở phòng khách, cởi trần, quần bò cạp trễ, đúng là cảnh xuân phơi phới mà. Lâm Hàn mấy năm qua phải sống trong loại không gian này, có thể thấy được hần có bao nhiêu không dễ dàng đi.

Nhìn thấy nam nhân xa lạ xuất hiện trước mặt, Trình Hạo lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn, nhất thời không mở miệng nói chuyện, còn hơi hơi cau mày cao thấp đánh giá.

Diệp Tu Thác cũng tự nhiên nhướn mày đánh giá lại một phen.

Gặp hai nam nhân to mắt nhìn nhau, Lâm Hàn thấy có chút nguy hiểm, hận không thể đem quần Trình Hạo kéo lên, lại cũng hận không che được mắt Trình Hạo, miễn cho hần nhìn Diệp Tu Thác.

Khẩn trương trong chốc lát, hần vẫn là một phen kéo Diệp Tu Thác ra ngoài: “Ta tiễn người xuống lầu đi.”

Đóng cửa phòng lại, Lâm Hàn mới hơi hơi yên tâm, lại nhin không được nhắc nhở: “Người, người không cần chú ý hần a. . . .”

Diệp Tu Thác nhìn hần một cái: “Người yên tâm.”

“Hần là straight, chỉ thích nữ nhân, sẽ không kêu nam nhân bởi đâu.”

Diệp Tu Thác nhìn hần, tuy rằng vẫn mỉm cười, khẩu khí đã có chút nguy hiểm: “Nga, người cảm thấy ta là nơi nơi công tác, gặp ai cũng tiếp hử?”

Lâm Hàn vô tình mạo phạm, rất là đuối lý: “Không phải. Ta là sợ người cũng thích hần. Trình Hạo đã có rất nhiều nữ nhân theo đuổi, hần thực được hoan nghênh, rất nhiều người nhìn thấy hần sẽ thích.”

Diệp Tu Thác cười một tiếng: “Người suy nghĩ nhiều quá.”

“Nhưng hần thật sự rất có mị lực a.”

Diệp Tu Thác từ chối cho ý kiến chỉ cười cười.

“Người cũng rất có mị lực.” Lâm Hàn nghĩ tới không khí khác thường vừa rồi giữa hai người, có chút uể oải.
“Phải không?” Diệp Tu Thác vân đạm phong tình nghe vậy cũng lộ ra nét cười.

Trở lại trong nhà, không khí căng thẳng khiến Lâm Hàn nơm nớp lo sợ, đi đường đều oạch oạch theo chân tường.

Đi vài bước liền mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy, Lâm Hàn đi đến phòng tắm, bị dọa đến nhảy trở về.

“ Người, người như thế nào tắm mà không đóng cửa. ”

“Thông gió hư” Trình Hạo cau mày, “Mở cửa cho thoáng. Như thế nào, trong nhà cũng không có người khác.”

. Hắn tốt xấu cũng là *người khác* a.

Dòng nước theo cơ thể trần truồng cao lớn kiện mỹ của Trình Hạo chảy xuống, cách tắm thủy tinh cũng vẫn rất rõ ràng hình dáng, Lâm Hàn nghĩ muốn nhìn lên lại không dám nhìn, trái tim bồn chồn đập bình bịch, lắc lắc cổ kịch liệt tự mình đấu tranh.

“Vừa rồi là ai? Sẽ không phải là tên MB của người đi?”

Lâm Hàn có tật giật mình, nho nhỏ đáp: “Phải ”

“Mới cách mấy ngày mà người lại đi phiêu, người muốn đến thế à? Chính mình lấy tay giải quyết không được sao?”

“ ” Lâm Hàn nghĩ hắn cơ hồ mỗi ngày đều mang nữ nhân về qua đêm, không biết là ai mới không chịu nổi, trong lòng ủy khuất, nhưng không dám lên tiếng.

Trình Hạo tiếp tục mắng: “Vội muốn chết có phải hay không? Có biết hay không phiêu kỹ nguy cơ nhiễm bệnh cao thế nào a?”

“Hắn nói hắn kiểm tra thường xuyên, không thành vấn đề, bảo ta không cần lo lắng.”

Trình Hạo hung hăng trừng mắt, lau khô lưng, dùng khăn tắm quấn quanh bước hạ thể rồi đi ra.

“Cái loại người lai lịch không rõ, nói một câu là người tin? Người bị hắn thượng đến điên rồi?” Chỉ dùng miệng nói dường như còn không hết giận, còn bắt lấy hắn, dùng sức đánh vào mông hắn vài cái.

Lâm Hàn bị mắng thấy tổn thương, lấy tay che mông, không hé răng. Một lát sau mới nói: “Chính là hắn rất tốt, không thu nhiều tiền của ta đâu.”

“Thu ít tiền người liền kêu hắn liên tục?” Trình Hạo mày kiếm dựng thẳng, hung mông hắn thêm vài cái, “Ta sẽ không lấy tiền.”

Lâm Hàn bị đánh đau cũng không dám ra tiếng, chống mông trốn đi, nhưng vẫn bị Trình Hạo ôm, hung hăng đánh thêm vài cái mới chịu buông tay.

“Không được gọi hắn nữa, biết không? Lần sau lại đi phiêu, cẩn thận ta cường bạo người.”

Lâm Hàn ủ rũ.

Hắn với loại uy hiếp này của Trình Hạo hắn vốn đã không còn cảm giác, Trình Hạo nói chuyện luôn tùy hứng, mấy cái kiểu như “Cường bạo”, “Thượng người”, một chút là đòi lột quần hắn, hay nói giỡn để áp đảo hắn, làm một ít động tác với hắn.

Nhưng trên thực tế, nếu có những tiếp xúc trực tiếp, Trình Hạo lại phi thường bài xích.

Hắn hiện tại đã biết đây chỉ là trò mèo vờn chuột thôi, mèo kia vốn đã ăn no cá, chơi đùa với chuột cho vui, căn bản không có ý ăn chuột.

3. Chương 3

Muốn có cơm ăn và tiền thuê nhà, phải nhanh nhanh làm việc. Lâm Hàn khóa chặt cửa phòng, hết sức chuyên chú vẽ, nếu thuê trợ thủ thì rất xa xỉ, một người làm thì thật quá vất vả.

Trong lúc vẽ lại nghĩ tới những thứ Diệp Tu Thác nói qua, liền vẽ thêm phục sức cho nhân vật, nghĩ tiếp cách ăn mặc của Diệp Tu Thác cũng rất hảo, nếu hần rảnh, kêu hần tới giúp, dù sao cũng tính tiền cả tháng.

Gọi điện xong không bao lâu đã nghe tiếng chuông, Diệp Tu Thác tới rất nhanh, vội vội vàng vàng, mặc đồ tây đơn giản, lúc đi vào phòng, đã thấy Lâm Hàn vui vẻ bên trong.

Diệp Tu Thác thái độ làm người ôn hòa, làm việc chung thực sảng khoái, uống chén trà, xem bản thảo, suy tư một chút, liền đại khái vẽ thêm phục trang đưa Lâm Hàn xem.

Người này giống như chứa sẵn bản nháp trong người, rất nhanh liền đem một loạt phục sức mới mẻ vẽ ra.

Lâm Hàn vui mừng quá đổi, vừa nghĩ chờ có tiền nhuận bút sẽ tặng phí cho hần, vừa ân cần pha trà, làm điểm tâm cho hần.

Diệp Tu Thác với đồ ngọt không có hứng thú, liền kéo hần đến, để hần ngồi trên đùi mình, cười, hôn một cái lên tai hần: “Hôm nay muốn cái kia không?”

Lâm Hàn đương nhiên biết cái kia là cái gì, vội lắc đầu, làm một hồi thì hần làm sao còn có sức mà vẽ với vời nữa?

“Thật sự không cần?”

“Ta còn muốn làm việc, không đủ thời gian.”

“Ta sẽ rất nhanh.”

“Gạt người.”

Diệp Tu Thác cười hôn miệng hần: “Cho dù mất thời gian một chút cũng là đáng giá, ta sẽ làm cho người thực thoải mái, cam đoan người sẽ không hối hận. Muốn hay không xem thử?”

Lâm Hàn nghĩ tới nghĩ lui, trên người đã nóng lên, nhìn bản thảo chưa hoàn thành, deadline đến trước mắt, áp lực thật lớn, rốt cục vẫn là lắc đầu.

Diệp Tu Thác không có ý buông tha, dùng sức ngăn chặn miệng hần hôn thật sâu, đem quần hần kéo xuống dưới, áo cũng cuốn lên đến ngực, kỹ xảo cao siêu khiêu khích âu yếm hần.

Lâm hàn đang đấu tranh tư tưởng ” Rốt cuộc nên làm việc hay là nên H” rất nhanh đã bị dập nát. Diệp Tu Thác như vậy, cho dù áp bức, hay là ôn nhu, vô luận thể nào cũng không làm kẻ khác cảm thấy chán ghét.

Diệp Tu Thác đem nam nhân không ngừng giãy dụa ôm chặt vào ngực, mọi cách đùa hôn sâu, chờ hần chuẩn bị tốt, liền nắm hông hần, đem dục vọng sớm dâng trào cực đại đi vào, không để ý hần thoáng có chút không tình nguyện chống cự, vuốt ve hông hần, kịch liệt trừu tiếu.

Diệp Tu Thác ngồi ghé trên, xuyên vào tại nơi đang run rẩy kháng cự, sau mấy lần xâm nhập, nam nhân thân thể khản trương cứng ngắc cũng mềm oặt đi, dần dần biến thành tư thế tiếp nhận, mặc hần đùa nghịch.

Hai người kịch liệt hoan ái có chút cuồng loạn, ôm chặt đối phương, trừ bỏ va chạm thân thể ra cái gì cũng không muốn.

Lâm Hàn ngồi trên người hần, bị nhồi toàn thân đều là mồ hôi, bên trong nóng như lửa, cái loại nhiệt độ nóng bỏng này không ngừng phát ra trong cơ thể, thứ đang trừu sấp trong thân thể cũng dần dần nóng đến muốn thiêu cháy.

Vội vàng mà kịch liệt, khoái cảm mãnh liệt trào dâng, một lần sấp nhập cuối cùng thật sâu, cao trào đi qua, Diệp Tu Thác vẫn ép chặt hần chưa buông, thời gian trôi qua một chút, mới chậm rãi rút ra.

Lần đầu tiên ở trong phòng của mình làm loại việc này, cảm giác rất kỳ lạ, nơi bị xâm phạm có chút nóng ngứa, những chỗ khác bị Diệp Tu Thác hôn cũng có cảm giác như vậy, tuy rằng chỉ là tình dục thuần túy, nhưng vẫn để lại không ít tư vị.

Không nghĩ tới có ngày mình làm tình trên ghế, kỳ quái chính là việc này không hề gây cảm giác dâm loạn, ngược lại lại giống như cuộc sống bình thường, giữa hai người yêu nhau bình thường.

Bị Diệp Tu Thác hôn môi, tính khí ở cùng một chỗ, có loại cảm giác xấu hổ, Lâm Hàn vội vợ lấy khăn tay lau khô, rồi sau đó cố sức đem quần mặc vào.

Hai người sửa sang lại quần áo, Diệp Tu Thác lại nắm lấy cảm hần, hôn nhẹ nhàng, làm hần tê liệt, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Lâm Hàn bắt tri bắt giác tâm tình tốt hơn rất nhiều, toàn thân được phát tiết nên rất thoải mái, nhắm mắt an ổn nghỉ ngơi trong vòng ôm của Diệp Tu Thác, đột nhiên cảm thấy có hứng thú tiếp tục hoàn thành bản thảo.

Không thể tưởng được làm tình cũng có công hiệu giảm bớt áp lực công việc, Lâm Hàn vì thế hơi băn khoăn về sau nếu bản thảo lại bế tắc, thì lại lựa chọn phương thức này để xả stress.

Cẩn thận tính toán, hần đột nhiên nghĩ đến vấn đề khác: “Ách, việc này vẫn tính trong tiền bao tháng, không lấy thêm tiền phải không?”

Diệp Tu Thác nhìn hần một cái, cười cười: “Đương nhiên.”

Lâm Hàn hoan hỉ âm thầm cảm thấy mình được chiếm tiện nghi, Diệp Tu Thác lại cùng hần hôn môi, hần cũng cao hứng há mồm phối hợp, đang giao triền qua lại, phòng khách lại truyền đến thanh âm mạnh mẽ báo hiệu có người về nhà. Lâm Hàn sợ tới mức lưng cứng đờ, khớp hàm căng thẳng, không cẩn thận liên cắn Diệp Tu Thác một ngụm thật mạnh.

“Đừng.”

“Người, người không sao chứ?”

Diệp Tu Thác rõ ràng rất đau, nhưng vẫn là cười cười: “Không có việc gì.”

Lâm Hàn tùy tiện sờ đầu hần một chút tỏ vẻ an ủi, liền vội vàng nhìn xung quanh phòng khách, người làm ra tiếng động quả nhiên là Trình Hạo, bộ dạng như hoàng đế đang tựa vào ghế sofa.

Lâm hàn thấy hần tựa như chuột thấy mèo, cẩn thận đi ra ngoài: “Người đã về rồi.”

Trình Hạo sắc mặt ửng đỏ, tựa vào sofa cởi mấy cái cúc áo sơ mi. Hần thường xuyên uống rượu, tửu lượng thật sự hảo, chưa bao giờ say, nhiều lắm chỉ hơi phê phê, ngứa tay ngứa chân, muốn tìm người đánh nhau mà thôi.

Nhìn loại này tư thế của hần, làm không tốt có khi sẽ bị oánh, Lâm Hàn chạy vào phòng thúc dục Diệp Tu Thác: “Người trở về đi.”

Diệp Tu Thác hơi hơi nhúu mày, Lâm Hàn lấy bóp tiền, lôi tất cả tiền giá trị lớn đưa cho hần: “Này trợ cấp cho người.”

Diệp Tu Thác nheo nheo mắt, đem tiền trả lại: “Không cần.”

Thình lình kêu đến rồi lại thình lình đuổi đi, Lâm Hàn thấy thực có lỗi. Nhưng mang MB về nhà vốn không phải là việc gì tốt đẹp, cũng không phải bạn trai, chẳng lẽ còn có thể đường hoàng ngồi xuống, cùng nhau uống trà sao?

Chờ đóng được cửa, trong phòng lại căng thẳng muốn chết, Lâm Hàn tuy rằng sợ hãi, vẫn là ngượng ngùng mở miệng hỏi: “Hôm nay về sớm a.”

Trình Hạo hừ một tiếng: “Về quá sớm ư?”

Nghĩ đến phòng ngủ quên đóng cửa, Lâm Hàn lập tức cảm thấy trên lưng lông tơ chống ngược.

Trình Hạo nhìn hấn đang run run chịu trận: “Người gọi người về nhà? Lá gan cũng không nhỏ, không lo lắng ta phát hiện sao?”

Lâm Hàn cố gắng cãi cọi: “Ta ở trong phòng ta, cũng không ảnh hưởng đến những người khác. Nói cho đúng, chúng ta thuê nhà ở chung, cho tới bây giờ cũng không có khoản không được dẫn người về a.”

Trình Hạo nhướn một bên mi, nhìn hấn: “Ta đã nói qua, còn dám kêu MB liên cường bạo người, người còn nhớ rõ đi?”

Lâm Hàn hoảng sợ, trợn tròn ánh mắt, trái tim nhảy dựng lên, cứng họng không nói ra tiếng.

Trình Hạo đứng lên, đi tới gần, kéo cổ áo hấn, thô bạo dồn hấn vào tường: “Muốn thử không?”

Lâm Hàn chưa từng nghĩ mình có thể có loại cơ hội này, không biết là tốt hay xấu, chỉ có thể cứng ngắc đứng đối diện Trình Hạo, trái tim đập nhanh tới nỗi muốn rớt ra ngoài.

Trình Hạo thần thái vui vẻ, cười cười: “Người kỳ thật rất chờ mong đi?”

“”

“Nam nhân kia xem ra cũng thực thích người, ta cũng muốn thử xem.”

Bị nói như vậy, Lâm Hàn không biết phải làm thế nào, có chút khổ sở, nhưng đây là chuyện hấn đã mơ tưởng nhiều năm, một khi có thể biến thành sự thật, vô luận thế nào, đều là rất chờ mong đi.

Trình Hạo cúi đầu, mặt dần dần tiến lại gần, Lâm Hàn giống như con ếch dính cứng trên tường, không dám nhúc nhích, sợ động một chút sẽ phá đi giấc mơ này.

Môi thật sự chạm vào. Quả nhiên, giống như trong mộng, cái mát thoáng thô bạo làm cho người ta choáng váng đầu óc, tưởng tượng Trình Hạo đang hôn hấn, ngay cả hô hấp cũng không thông.

Hôn trong chốc lát, Trình Hạo buông hấn ra, thở hổn hển xoa xoa môi.

“Cảm giác cũng không tốt lắm.”

Bị đánh giá như vậy, Lâm Hàn trong lòng tổn thương không ít, nhưng vẫn đầy chờ mong.

Rất nhanh liền đã áp đến trên tường, nam nhân cao lớn gắt gao đè lên. Lâm Hàn cảm giác được tính khí nóng cháy chỉ cách móng hấn một lớp vải mỏng, chỉ một ma sát rất nhỏ cũng làm cho tim hấn đập nhanh, trước mắt đều biến thành màu đen.

Áo bị kéo lên, ngón tay thuần thục mà hữu lực sờ soạn từ eo lên ngực, đụng đến phần ngực bằng phẳng hoàn toàn không giống nữ nhân đột nhiên khựng lại, động tác liền ngừng một chút, tựa hồ có chút do dự, qua vài giây mới bóp nhẹ một phen cho có lệ, rồi sau đó đi xuống, vuốt ve thắt lưng gầy gầy của hấn.

Từ đầu đến giờ Trình Hạo vẫn chỉ quanh quẩn vùng thắt lưng, dùng hạ thân đè ép ma sát móng hấn, thân thể hai người đều tiến vào trạng thái bị kích thích.

Cho dù cùng giới tính, tiếp xúc thân thể như vậy cũng làm cho dục vọng cả hai tăng vọt, Trình Hạo có chút khẩn trương muốn đi vào, nghĩ muốn trong thân thể này hung hăng trườn sát phát tiết một phen, liền một bên cắn mạnh vào cổ hấn, một bên dùng sức lột cả quần trong lẫn quần ngoài của hấn xuống.

Tính khí dễ giữa hai chân đang run rẩy của nam nhân, nhưng không thể thuận lợi sáp nhập. Dù sao cũng là thân thể nam giới, cùng nữ nhân rất không giống nhau.

Lâm Hàn cũng ý thức được, cố gắng khẩn trương thả lỏng, nhưng không hiệu quả, Trình Hạo bắt đầu chân chờ, không tiếp tục tiến về phía trước.

Lâm Hàn cử động thắt lưng, dời xuống phía dưới, để Trình Hạo đụng vào phần nam tính đang dựng lên của mình. Trình Hạo không có cảm, cũng không có âu yếm, cong rụt trở về.

Lâm Hàn vẫn còn sót lại một chút hy vọng, nhỏ giọng nói: “Dùng lotion thì tốt rồi.”

Đáp lại hấn là một mảnh trầm mặc, Trình Hạo đưa lưng về phía hấn, hấn cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ có thể khẩn trương bất an chờ đợi. Một lát sau, cảm giác được Trình Hạo đã buông tay.

“Thực xin lỗi.” Trình Hạo buông hẳn ra, “Ta làm không được.”

Lâm Hàn cúi mũi làm việc không nghĩ ngợi, trong phòng một mảnh im lặng, vừa vặn, như thế hẳn có thể giao bản thảo đúng thời hạn rồi. Nhưng nước mắt vẫn rơi, nhìn cái gì cũng không rõ ràng, hận không thể ngừng khóc.

Hắn chán ghét chính mình đến tuổi này mà vẫn yếu đuối như mấy ả nữ sinh, bị ghét thì đã bị ghét rồi, đã sớm nên tự mình hiểu lấy, còn khóc lóc cái gì? Gay thì cũng là nam nhân, hẳn vì cái gì lại yếu đuối như vậy? Khó trách nữ nhân không có hứng thú với hắn, nam nhân cũng chẳng khác.

Di động đổ chuông rất nhiều lần, nhưng hắn thật sự không có tâm trạng nói chuyện, mở miệng cũng không phát ra âm thanh, chỉ có thể vùi đầu vẽ, vẽ, vẽ.

Bản thảo thêm được vài trang, lại nghe chuông cửa, trong lòng nhảy dựng lên. Trình Hạo nói xong “Làm không được”, liền mặc quần áo không nói một tiếng xuất môn, đêm nay nhất định sẽ không trở lại, hiện tại vô luận là ai đứng trước cửa, dù sao cũng không phải Trình Hạo.

Hắn lau nước mắt, chờ cổ họng hơi thoải mái một chút, không đến nỗi thở không nổi như trước, mới thung thảng ra mở cửa.

Nam nhân thấy hắn mở cửa phòng, liền thở ra nhẹ nhõm: “Người làm sao vậy? Điện thoại cũng không nghe, ta còn nghĩ người xảy ra chuyện.”

“Không có việc gì.” Lâm Hàn nghẹn ngào.

Diệp Tu Thác vốn thông minh, đại khái cũng đoán được xảy ra chuyện gì: “Tâm tình không tốt? Muốn ta đến an ủi người?”

“Không cần.” Lâm Hàn khóc nức nở.

Diệp Tu Thác nở nụ cười: “Được rồi, người không muốn s*x, nhưng ăn thì vẫn phải ăn đi. Người nhất định chưa ăn cơm chiều, đúng không?”

Thấy hắn trong tay thật sự mang theo mấy hộp cơm, Lâm Hàn đành phải mở cửa, để hắn vào.

Diệp Tu Thác đảo mắt một lượt, thấy bản thảo bản nháp lung tung beng, thấy ngón tay Lâm Hàn dính không ít mực nước, ngay cả trên mặt cũng có, ánh mắt lại sưng đỏ như quả đào, cả người ảo não, giống như mới nhảy từ đồng rác ra.

Diệp Tu Thác hiểu rõ tình hình, liền mở hộp cơm ra, dùng mỹ thực dụ hắn: “Trước rửa tay, ăn một chút. Chả cá này là ngon nhất.”

Mỹ thực hiển nhiên kích không nổi ý chí chiến đấu của đối phương, Lâm Hàn vẫn vô hồn như trước, rũ rượi mặc hắn bài bố. Diệp Tu Thác rửa tay giúp hắn, rồi lau mặt, sau đó ôm hắn ngồi xuống bàn.

“Đến, ăn cơm đi.”

Lâm Hàn vẫn còn thút thít khóc, làm sao nuốt trôi? Bả vai run run, nhìn hộp cơm trước mắt không chút thích thú, bộ dáng thực đáng thương.

Diệp Tu Thác vẫn cười, hống hắn: “Ăn một chút đi, để dạ dày đói sẽ không thoải mái, cảm giác sẽ càng tệ hại hơn, làm sao hoàn thành bản thảo được?”

Lâm Hàn trầm nghĩ, không ăn thật sự không được, đành phải vơ lấy chiếc đũa, nhưng vừa hé miệng ra, những cố gắng để khắc chế trên mặt bị nơi lỏng, nước mắt lập tức liền rớt xuống, sợ bị diệp tu thác chê cười, nhưng lại nhịn không nổi, chỉ có thể cúi đầu vừa ăn vừa khóc.

Diệp Tu Thác thấy hắn như thế rất buồn cười, nhưng không nói gì, vẫn ôm hắn, thỉnh thoảng lau nước mắt cho hắn.

Lâm Hàn ăn no, khóc được một hồi, trong lòng cuối cùng cũng vui đi một chút, tuy rằng vẫn quần đau, nhưng đỡ đi nhiều lắm, khóc thút thít thêm chốc lát, nhỏ giọng nói với Diệp Tu Thác: “Cảm ơn người.”

Hắn không có khả năng khống chế tuyến lệ, thực là ăn hại mà, nhưng may mắn là trước mặt Diệp Tu Thác hắn không cần cố kìm chế, cho dù gào khóc, nước mũi tùm lum mất cả hình tượng, Diệp Tu Thác cũng không giấu cợt hắn.

Ai cũng cần một nơi để được thả lỏng, một người luôn khoan dung với mình. May mắn quen biết Diệp Tu Thác, hắn phi thường cảm kích.

Diệp Tu Thác cười thu dọn này nọ: “Muốn đi ra ngoài giải sầu không? Ta mang người đi đổi gió, tâm tình sẽ hảo một chút.”

Diệp Tu Thác hôm nay đi xe thể thao mui trần, lái thẳng ra đường cao tốc, tốc độ không quá nhanh, gió thổi rất vừa phải.

Ban đêm không khí trong trẻo, khiến hắn có cảm giác bao nhiêu buồn khổ tích tụ trong người bấy lâu đều tản ra, mới cảm thấy mình cứ buồn bã ủ rũ trong góc phòng thật ngốc, hắn khoan khoái hít thở, nhẹ nhàng thả lỏng, cuối cùng cũng phấn chấn lên một chút.

“Khi nào muốn về, hay là có chỗ nào muốn đi, liền nói một tiếng cho ta.”

Mơ hồ nghe được Diệp Tu Thác nói như vậy hắn cũng không trả lời, radio trên xe truyền ra tiếng hát xa lạ của một ca sĩ mà hắn không biết, chỉ cảm thấy rất cảm động, hắn nghĩ về nhà rồi, sẽ đi ngủ.

Lúc tỉnh dậy, thấy trời đã hửng sáng, xe tựa hồ đã chạy lên núi, xung quanh cây cối xanh um, tầm nhìn trống trải, bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng chim hót.

“Tỉnh?”

Ngẩng đầu liền thấy gương mặt tươi cười của Diệp Tu Thác.

“Vừa đúng lúc, có thể xem mặt trời mọc.”

“A.”

Lâm Hàn vì tính chất công việc, vốn đã quen kiểu sống ngày đêm điên đảo, bình thường giữa trưa mặt trời đứng bóng mới tỉnh, lần này đứng trên đỉnh núi xem mặt trời mọc chính là một thể nghiệm mới mẻ, không khỏi hứng khởi ngây ngốc, liền bị Diệp Tu Thác hôn một cái.

Môi chạm môi hết sức ấm áp. Da mặt có điểm lạnh, bắt quả được Diệp Tu Thác ôm vào trong ngực, thân thể không hề lạnh.

“Hiện có tính thêm tiền không?”

Diệp Tu Thác cười cười, hôn hắn: “Không cần. Miễn phí.”

Nghĩ lại mình *nuôi* MB cũng thật keo kiệt đi, dùng chút tiền như vậy mà mua được bao nhiêu là tiện nghi, Diệp Tu Thác lại hết lòng săn sóc chiều chuộng, cho tới bây giờ chưa từng oán giận so đo tiền bạc nhiều ít, Lâm Hàn trong lòng tràn đầy cảm kích: “Người thật tốt.”

Diệp Tu Thác xoa đầu hắn, lại nheo nheo mũi hắn.

Nói chuyện một chút quay qua đã thấy mặt trời bắt đầu mọc, trước mắt đột nhiên sáng bừng, rực rỡ cả tầng mây, các loại màu sắc nháy mắt đều trở nên sống động tươi tắn, giống như hắn, vừa mới tỉnh lại.

Hắn chợt nhận ra người đang ngồi bên cạnh, là người luôn quan tâm săn sóc hắn, rất đáng tin cậy, có thể khiến hắn nói hết không cần ngần ngại. Nhìn nhìn nam nhân mình đang dựa vào, Lâm Hàn có chút do dự, nhưng vẫn quyết tâm nói ra: “Đêm qua.”

“Àn?”

“Đêm qua, ta cùng Trình hạo thiếu chút nữa đã làm...”

Tuy rằng là chuyện thương tâm, căn bản không muốn nhắc lại, nhưng với Diệp Tu Thác, không biết như thế nào, liền nhịn không được, cái gì cũng muốn nói ra cho hắn nghe.

“Nga?” Diệp Tu Thác hé mắt nhìn hắn.

“Chỉ thiếu chút nữa thôi, nhưng hắn nói hắn làm không được, sau đó mặc quần áo rồi đi luôn.” Lâm Hàn cúi đầu, “Hắn cùng nam nhân, quả nhiên không thể được a, rõ ràng đã tiến đến mức đó, vẫn là làm không nổi đi.”

Lâm Hàn mờ mịt nói: “Chính là, nếu không thích, hắn vì cái gì lại muốn chạm vào ta?”

“Người cũng là nam nhân, cũng biết chúng ta một nửa là động vật đi, muốn cho nơi đó sung huyết, là chuyện thực dễ dàng. Dục vọng đi lên tất nhiên sẽ muốn động thủ, tình dục và tình yêu là hai việc khác nhau, người không nên hiểu lầm.”

“Là như thế a.” Lâm Hàn ngượng ngùng, ngập ngừng, “Kỳ thật ta cũng không nghĩ hắn thích ta. Hắn luôn chê ta bộ dạng khó coi...”

Diệp Tu Thác cười: “Như thế nào lại thế.”

“Trình Hạo thường nói vậy.”

“Hắn gạt người thôi.”

“Hắn nói ta rằng ta không đều, cho nên ta mới đi gặp bác sĩ nha khoa.”

Mang cái niềng răng khiến cả miệng đều là máu, liên tiếp mấy tháng húp cháo cũng đau, nhưng là, vì người kia, vô luận thế nào cũng không cảm thấy vất vả.

Diệp Tu Thác nghe vậy không cười, ôm lấy mặt hắn, chạm khê vào miệng hắn: “Không cần, người như bây giờ rất được.”

“Nhưng Trình Hạo nói.”

Nói chưa dứt lời đã bị hôn, đầu lưỡi đối phương ôn nhu liếm qua răng hắn, liếm tới mức hắn thấy tê tê, thực ấm áp.

“Không cần nghĩ ngợi nhiều, người như thế này đã tốt lắm rồi”

Lâm Hàn cảm kích nhìn hắn, ở cùng một chỗ với Diệp Tu Thác, luôn cảm thấy mình được an ủi, rất nhiều.

“Người nếu khó coi, ta sẽ không chọn người.”

Lâm Hàn có chút kinh ngạc: “Việc này có quan hệ gì?”

“Đương nhiên có. Người nghĩ rằng ta vì cái gì cho người hưởng chiết khấu thấp như vậy.” Diệp Tu Thác cười.

“Vì, vì cái gì?”

Diệp tu thác cắn cắn mũi hắn: “Ta thích tiếp khách như người.”

“A, vì cái gì? Ta cũng không cho người nhiều tiền.”

Diệp Tu Thác sững sốt, rồi cười, một tay chống cằm, giả vờ suy tư: “Àn, bởi vì người cho ta cảm giác tốt, mộng cũng rất tuyệt.”

Lâm Hàn chưa từng nghe ai nói trắng trợn như vậy, có chút khiếp sợ, nhưng là không biết nên nói cái gì, nửa ngày mới nghẹn ra được một câu: “Thật vậy chăng?”

“Đúng là bởi vì cảm giác không tồi, mới vẫn tiếp người nga.”

“Àn.” Tuy rằng xem như đang được khích lệ, nhưng hắn không thấy vui vẻ tí nào.

Hắn vốn nghĩ Diệp Tu Thác ưu đãi hắn như vậy, nhiều ít bên trong cũng có chút tình bằng hữu đi, nhưng kỳ thật trừ bỏ tiền, cũng chỉ là ham muốn, nam nhân cùng nam nhân, cuối cùng cũng chỉ có thể có tình này mà thôi.

Mặt trời càng lên càng cao, lưng phơi nắng đến phát nóng, nhưng không biết như thế nào hần lại cảm thấy có điểm tịch tịch, ngồi ngơ ngác ngác phát ngốc.

“Đói bụng không? Chúng ta xuống núi, ta mang người đi ăn sáng.”

“Ta muốn về nhà.”

Diệp Tu Thác buông tay lái, nhìn hần: “Ân? Ta nói như vậy, khiến người sinh khí?” Gặp Lâm hàn Hần còn ngăn người, Diệp Tu Thác cười cười: “Ta nói giỡn thôi.”

“Không phải.” Lâm Hàn không biết hần nói giỡn hay nói thật, nhưng không thể không thừa nhận lời hần nói có chút đạo lý, sự thật không phải cũng là như vậy sao? Ai lại vô duyên vô cớ đối tốt với người không tốt với mình đâu?

Hần lại lặng lẽ suy nghĩ trong chốc lát: “Kia, Trình Hạo, có thể hần cũng như người đi.”

Diệp Tu Thác dùng sức liếc hần một cái, nhướn cao mày: “Người sẽ không hi vọng vợ vẫn đi?”

“Chúng ta là nam nhân, không phải đều một nửa là động vật sao? Từ tình dục tới tình yêu, cũng không phải là không thể đi?”

Diệp Tu Thác không nói nữa, chống cằm, không biết suy nghĩ cái gì, một lát sau mới quay lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn hần: “Người thật sự nghĩ vậy, cũng có thể tìm ta giúp người.”

“Gi?”

“Muốn ta dạy người một ít kỹ xảo không?”

“A?”

“Luyện tập nhiều công phu trên giường mới có thể tiến bộ nga. Người không có nhiều kinh nghiệm với nam nhân, nhất định thực khủng hoảng, đúng không?”

Lâm Hàn ngẫm lại. Cơ thể nam nhân kết cấu hạn chế, trong lúc quan hệ, không thể thuận lợi giống như nam nữ bình thường, Diệp Tu Thác rất chuyên nghiệp, hết thấy đều giao cho hần, cũng không là vấn đề đi.

Với lại Trình Hạo căn bản không có loại này kinh nghiệm. Nếu chính mình không luyện tập trước, cùng Trình Hạo trong lúc đó, cái loại sự tình này căn bản không có khả năng tiến hành thuận lợi.

Tuy rằng trong lòng hần hiểu, luyện tập này nọ rồi đến hấp dẫn Trình Hạo, thật sự rất buồn cười, ngay cả có cơ hội hay không cũng không biết. Nhưng được Diệp Tu Thác “Khen ngợi” như vậy, biết chính mình ưu điểm là “Mông rất tuyệt”, lập tức cảm thấy có hi vọng, nghĩ thầm, ý tưởng này, không phải là bất khả thi đi.

Diệp Tu Thác vươn tay hần kéo qua, ôm hần đặt trên đùi, tay tự nhiên tham tiến vào trong quần áo hần. Lâm Hàn bị sờ soạn chốc lát, cảm thấy toàn thân cứng ngắc, tuy rằng lúc này trên đỉnh núi không có ai khác, chung quanh chỉ nghe thấy tiếng chim kêu, nhưng sáng rõ giữa ban ngày, vẫn thực xấu hổ, liền nắm chặt quần áo không dám buông.

Diệp Tu Thác thấy hần khó xử, liền kéo mui xe lên, trong xe kín nên không quá sáng tỏ, nhưng mà vẫn có thể thấy được toàn cảnh bốn phía.

“Muốn, muốn ở trong này làm không?”

Diệp Tu Thác ý đồ rõ ràng hôn hần, nâng thân thể hần lên, chen ngay đùi vào giữa hai chân hần. Bị cơ thể cường ngạnh đè ép làm cho Lâm Hàn có chút khẩn trương, đã muốn cảm nhận được bộ vị nóng cháy của đối phương.

” hôn môi là phải như vậy.”

Tiếng *giảng bài* nhanh chóng tiêu thất, chỉ còn lại tiếng mút khe khẽ, làm cho trái tim hần rộn ràng đập.

Lâm Hàn trước kia mỗi lần bị hôn, đều là đầu trống rỗng, nhanh chóng rơi vào trạng thái hưởng thụ được phục vụ, lần này hần cố gắng duy trì thanh tỉnh, thật sự linh hội, thỉnh thoảng còn trợn mắt nhìn về mặt Diệp Tu Thác, ánh mắt khép hờ, cảm giác có chút kỳ diệu.

“Không cần lotion, cũng có thể làm.”

Diệp Tu Thác một bên hôn, một bên cởi quần hần, âu yếm xoa nắn, gắng gượng cầm cự tính khí của mình, phi thường thông thả mà kiên nhẫn khiêu khích muốn đi vào.

Lâm Hàn mặt đã đỏ bừng, không biết vì cái gì, vẫn chưa thể thả lỏng.

Diệp Tu Thác dục vọng bùng bùng phần chấn, vội vàng muốn hoan ái một hồi, một khi hoàn toàn xâm nhập, ở trong cơ thể hần khó nhịn mà nhanh chóng co rúm, cầm lấy thắt lưng không cho hần lùi bước, hung hăng trườn sát.

Kịch liệt luật động làm cho hai người toàn thân mồ hôi đầm đìa, Lâm Hàn không dám mở to mắt, khăn trương thở hổn hển, bị động tác của Diệp Tu Thác làm cho rên rỉ.

Cuồng dã giao hoan tiến hành trong chốc lát, Diệp Tu Thác lại đẩy hần ngã vào tấm kính chắn gió, thuận thể thật mạnh áp lên xâm nhập hần.

Chân bị tách ra hai bên sườn, rộng mở, liên tục bị sáp nhập, một chút đường sống cũng không có, Lâm Hàn đã muốn ngất đi. Bạn đang ?

Một lần cao trào qua đi, Diệp Tu Thác vẫn không ngừng hôn hần, duy trì tư thế xâm nhập, tính khí vẫn đang ở trong cơ thể hần, tính toán chờ khôi phục liền tái hoan ái thêm một lần.

Lâm Hàn bị gây sức ép xong, thở phì phò, mở to mắt nhìn xung quanh.

Nơi này thật sự có nhiều động vật mà, vừa hé mắt đã nhìn thấy mấy con chim bay qua bay lại, bay tới bay lui, thậm chí có con còn đậu trên nóc xe. Góc từng bên cạnh lại có một con sóc đang cầm quả từng, không chút sợ hãi, mắt đen lúng liếng tò mò nhìn bọn họ.

Bị nhiều ánh mắt như vậy nhìn thấy, cho dù không phải là người như mình, nhưng trong tình huống hai người trần truồng như vậy... như vậy..., Lâm Hàn vẫn có điểm xấu hổ.

Make love giữa nơi hoang dã trống trải như vậy, thực kích thích. Nhưng hần cùng Diệp Tu Thác không giống nhau, hần với loại chuyện này rất không có hứng thú, cảm thấy về nhà sẽ tốt hơn.

“Không, từ bỏ.”

“Àn?” Diệp Tu Thác ngẩng đầu, dùng sức mút cổ hần.

“Ta muốn về.”

Diệp Tu Thác hít sâu hai cái, đem tính khí bán ngẩng đầu rút ra, mỉm cười hôn cổ hần, nhẹ nhàng: “Được.”

Lâm Hàn dúm dúm đầu vào cổ hần.

“Làm sao vậy?” Diệp Tu Thác vuốt lưng hần, “Cảm giác không tốt?”

“Không phải.” Là, làm xong rồi cũng như không.

“Kia, kỹ xảo còn chưa luyện hảo, người cũng không nên dễ dàng từ bỏ.”

Lâm Hàn gật đầu. Hần lúc ấy cũng bất quá là mạnh miệng thể thôi, thực làm cho hần đi câu dẫn Trình Hạo hần nếu thật sự có cái loại can đảm này, cũng sẽ không mãi dấn chân tại chỗ từng đó năm trời.

Ngồi trên đùi Diệp Tu Thác, bị hần gắt gao ôm, hôn môi ôn nhu như đang an ủi, ngẫu nhiên cũng sẽ có cảm giác hạnh phúc, nhưng, chính là, rõ ràng hạnh phúc này được mua bằng tiền, là loại quan hệ tình ái giả dối nhất.

Trở về phát hiện Trình Hạo không ở nhà. Lâm Hàn bàn giao bản thảo, lại nhận công việc mới, vài ngày qua đi, rốt cục thấy Trình Hạo lúi lắt hành lý trở về.

Nam nhân vẫn cao lớn tuấn mỹ như trước, khí thế thập phần, làn da phơi nắng đen hơn một chút. Nói là đi chụp hình ngoại cảnh, lại gặp mấy nhà thiết kế mới, thuận tiện du ngoạn một phen, đi biển phơi nắng, mang về cho Lâm Hàn không ít lễ vật.

Lời nói có vẻ hăng hái, không có chút ưu phiền phức tạp nào. Chuyện hôm đó không chỉ không hề đề cập tới, thậm chí đại khái đều đã bị hấn quên.

Lâm Hàn cũng làm như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Hắn một bên xem xem đồng ảnh Trình Hạo mang về, rồi cả DVD, tìm ít tư liệu sẽ có ích cho công việc; một bên nhìn nam nhân tuấn mỹ da đã có chút rám nắng kia, rồi tự an ủi, xem như chưa xảy ra chuyện gì cũng tốt, không có tiến triển, so với bị Trình Hạo ghét bỏ dù sao cũng tốt hơn.

Lúc mang trà cho Trình Hạo, lại nhớ đến bình luận tuy ôn hòa nhưng rất vô tình của Diệp Tu Thác: “Hắn không thích người.”

Lâm Hàn sớm đã quen với loại đả kích này, cúi đầu yên lặng xoa dịu lòng mình.

“Người có thật sự thích tên Trình Hạo kia như vậy không? Hay vẫn là chỉ muốn tìm một người để yêu mà thôi?”

“...” Lâm Hàn không biết phải trả lời thế nào, “Ta thích hắn, cũng là muốn yêu hắn.”

Diệp Tu Thác cười cầm lấy tay hắn: “Dịch vụ cung cấp người yêu cũng có nga, chính ta cũng có thể cung cấp nga. Người muốn thử không?”

“Ách...” Lâm Hàn đại khái cũng biết kể có tiền cũng thường kêu MB sắm vai đóng giả tình nhân này nọ, lại có chút do dự, “Chi phí tính thế nào?”

“Bao một tháng khuyến mãi nửa tháng, thỏa thuận của chúng ta còn lại nửa tháng cũng được nhận ưu đãi này đấy! Nói cách khác, người chỉ cần bao thêm nửa tháng, là có thể được khuyến mãi thêm nửa tháng nữa!”

“Nếu người một lần bao hai tháng, ta có thể lập tức thêm cho người nửa tháng nữa, một lần mà bao bốn tháng, lại được khuyến mãi thêm... a... a, nói tóm lại tổng cộng người sẽ được thêm ba lần nửa tháng a. . . .”

Lâm Hàn tính toán một hồi, đã muốn hồ đồ.

“Kia, kia rốt cuộc là bao nhiêu tiền. . . .”

Không được ai yêu, thật sự rất muốn thử một chút cảm giác được người ta yêu.

Diệp Tu Thác chuyên nghiệp như thế, sắm vai tự nhiên cũng không có gì lạ, từ khi trở thành “Người yêu” đến nay, thật sự rất ra dáng, ăn cơm thì chan canh cho hắn, lột vỏ tôm cũng làm luôn, còn không thì hôn nhẹ lỗ tai hắn, đi đường cũng nắm lấy tay hắn.

Nếu tình yêu là như vậy, cảm giác kia thật sự cũng không sai đi.

Ăn cơm xong đưa hắn về nhà, Diệp Tu Thác hiện tại là “Người yêu” thân phận, tự nhiên đi theo lên lầu, công khai vào cửa, trước mặt Trình Hạo chào hỏi, rồi sau đó ngồi xuống uống trà nói chuyện với Lâm Hàn.

Chờ Diệp Tu Thác hôn chúc ngủ ngon xong, nho nhã lễ độ cáo từ rời khỏi, Trình Hạo mới sắc mặt xám ngắt mở miệng nói câu đầu tiên trong đêm nay: “Các người đang làm gì?”

Lâm Hàn thấy hắn hung thần ác sát, có điểm sợ hãi, thu hết can đảm đáp: “Ta cùng hắn kết giao.”

Trình Hạo vẻ mặt “Người điên rồi phải không” trừng lại hắn: “Có nhầm không đấy? Hắn là MB a! Người cùng một cái ngư lang kết giao? Có chấp IC không?”

“Ta cảm thấy rất tốt. . . .”

“Tốt cái đầu người!” Trình Hạo lại trừng hắn, “Ngư lang có thể coi trọng người sao? Không phải là vì lừa tiền người a? Người cẩn thận một ngày nào đó phải đi bán nội tạng nhé.”

“Nhưng là... hắn cho tới bây giờ không bắt ta mua lễ vật cho hắn, cũng không theo ta đòi tiền. . . .”

“Càng như vậy mới càng khả nghi. Người cho là trên đời này có bữa cơm không phải trả tiền không?”

Lâm Hàn đau khổ nghĩ đâu phải hấn ăn không trả tiền đâu, hấn chính là có trả tiền đấy chứ.

Trình Hạo thấy hấn không hé răng, gân xanh rạo rực: “Cùng ngư lang cùng một chỗ không có kết cục tốt đẹp đâu, ngươi không cần khăng khăng một mực.”

“” Chính hấn mới là người khăng khăng một mực thì có.

“Tên ngư lang kia rốt cuộc có cái gì tốt, ngươi liền như vậy thích hấn?”

Bị ánh mắt chất vấn nhìn gần, Lâm Hàn không được tự nhiên rón rén lại gần sô pha.

“Hấn có mị lực hơn ta sao? Bộ dạng so với ta anh tuấn hơn, hay là đáng người so với ta hảo?”

Lâm hàn ngưỡng chừng không lên tiếng. Trình hạo không thích hấn, cũng không phải Gay, thế nên, so sánh thế nào cũng không có ý nghĩa.

“Hấn có hiểu ngươi như ta không?”

“”

“Chẳng lẽ hấn làm người vui hơn ta?”

“”

Chưa từng phải lấy lòng nam nhân, Trình Hạo không biết phải so sánh như thế nào cho đúng.

“Hay là công phu trên giường của hấn so với ta còn lợi hại hơn?”

Lâm Hàn mặt có chút đỏ, cầu nhàu trong họng một tiếng, lại nghĩ thầm. Việc này căn bản là không thể nào biết được a, Trình Hạo lại chưa từng cùng hấn thử qua.

“Ta, ta muốn đi ngủ.”

“Ngủ cái gì mà ngủ! Ngươi còn chưa trả lời ta!”

Trình Hạo tức giận đá một cước vào sô pha, túm lấy cổ áo, kéo hấn lên, áp sát vào tường, hai tay nhanh chóng ôm lấy lưng hấn.

Lâm Hàn nhất thời kêu đau.

“Buông, buông tay.”

Trình Hạo thân hình cao lớn, lấy thịt đè người, khiến hấn không thể động đậy. Trình Hạo dùng chút lực, đủ khiến hấn ê ẩm.

“Ta so với tên ngư lang kia còn tốt hơn, ngươi hiểu không?”

Lâm Hàn cảm thấy sự hiếu thắng của hấn thật ngây thơ, nhưng cánh tay bị lắc lắc quả thật rất đau, không dám nói thêm cái gì, đành phải khuất phục: “Ta hiểu, ta hiểu mà.”

Trình Hạo nới lỏng tay, nhưng vẫn đang gắt gao đè. Qua vài giây, đột nhiên bàn tay tham lam tiến vào trong quần áo, dùng sức sờ lưng và ngực hấn.

Lâm Hàn hoảng hồn, còn chưa kịp phản ứng, cổ đã bị hôn.

Vào lúc này lại còn bị hôn môi, toàn thân giống như có dòng điện chạy qua, nhất thời lưng đều đã tê rần, không thể nào động đậy giống hệt như là bị trúng tà, chỉ có thể kinh hồn táng đảm cứng ngắc, tùy ý để nam nhân thô lỗ vuốt ve, giống như vampire hung hăng cắn mút cổ hấn không ngừng.

Trình Hạo phân thân liền đứng lên, động tác xoa nắn càng thêm thô bạo kịch liệt, nhin không được cách lớp quần áo bắt đầu phát run dưới đùi nam nhân.

Tuy rằng không có kinh nghiệm, nhưng hấn cũng không phải không biết nam nhân trong lúc đó nên làm thế nào, trong nghề của hấn việc này cũng không ít, hấn cũng quen một số bằng hữu là bi.

Lâm Hàn bộ dạng cũng không tệ, tuy là so với tiêu chuẩn của hần vẫn còn một khoảng cách, bất quá thực thanh tú, khí chất nhã nhặn, sạch sẽ, thuận mắt, thái độ làm người lại quy củ. Được một người như vậy thâm yêu, trăm phương nghìn kế lấy lòng, hần không chỉ không hề chán ghét, còn là thật sự hưởng thụ.

Lâm Hàn vốn hơi ngốc ngốc, luôn lượn lờ trước mặt hần, giống như cái đuôi, có đôi khi cũng kích thích hần, nhìn thấy sẽ có cảm giác muốn hung hăng lấn át...

Đã bị kích thích, dù nam hay nữ lại có gì khác nhau, tình dục là tùy hứng a, lâu lâu đổi món cũng không phải là không được.

Nhưng Lâm Hàn không giống những bạn tình qua đường của hần, Lâm Hàn sống rất có nguyên tắc, khác xa cách sống vui thì đến hết vui thì đi của hần và đám bạn chân dài; cá tính bảo thủ, lá gan lại nhỏ, hai người lại nhiều năm giao tình như vậy, ăn rồi nhất định phải chịu trách nhiệm.

Hần nghĩ như vậy nên luôn áp chế dục vọng của bản thân, kết quả Lâm Hàn cư nhiên bắt-đầu-triệu-nam-kĩ, sau đó là thường-xuyên-triệu-nam-kĩ, thậm chí lại còn cùng tên nam kĩ kia khanh khanh ta ta kết giao, thật sự khiến hần phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Mặc kệ phải chịu trách nhiệm hay không, dù sao hần hiện tại cũng không án binh bất động được nữa, để kẻ khác chiếm mất, không bằng cướp về chính mình ăn.

“Tìm người khác không bằng tìm ta, người biết chưa? Hả?!”

Lâm Hàn run run, bị đau, bắt đầu phản kháng.

Trình Hạo dùng nhiều khí lực hơn bình thường, đem người không ngừng kháng cự dưới thân ép gắt gao, lột quần.

“Người cũng muốn ta làm vậy với người đi?”

Mặc kệ Lâm Hàn như thế nào giãy dụa kêu đau, như thế nào chống cự, Trình Hạo vẫn nắm chặt thắt lưng hần, mở rộng hai chân hần, không thoái lui nửa bước.

Gây sức ép nửa ngày, đến lúc Lâm Hàn chảy máu, mới miễn cưỡng nương theo sự trơn trượt máu đem lại thừa cơ đi vào.

Lâm Hàn lúc đầu còn có chút sức lực, vừa hít thở vừa cố gắng thả lỏng, dần dần chịu không nổi, thật sự ăn không tiêu, rõ ràng khóc lên.

Nghe hần nhỏ giọng kêu đau, thanh âm rất đáng thương, nhưng cái mông mềm mại lại thật sự thực mê người, Trình Hạo dục hỏa tăng cao, làm sao nghĩ được nhiều như vậy, không lưu tình chút nào mài miết thao hần.

Hần kêu càng thương tâm, càng kích thích, Trình Hạo dần dần có điểm say mê không thể thoát ra được, kéo Lâm Hàn vào phòng ngủ, quăng lên giường lặp lại xâm phạm.

Lâm Hàn chưa từng bị đau như vậy, cơ hồ muốn ngắt đi, cùng Diệp Tu Thác làm nhiều lần như vậy, cũng không đau bằng một nửa bây giờ.

Hơn nữa trong cơn hỗn loạn, mấy thứ *kỹ xảo* linh tinh hần học được căn bản đều vô dụng, biểu hiện cùng cảm giác đều loạn cả lên, ra không ít máu, thêm một lúc thần tình đã hơi mê man, trừ bỏ đau ra cảm giác gì cũng đều không có, Trình Hạo sau đó phải giúp hần bôi thuốc nửa ngày mới cầm được máu.

Nhưng lòng vẫn tràn đầy vui mừng.

Chỉ trong mộng mới có thể xảy ra chuyện này, cho dù đau đến chết khiếp, làm thật cùng tưởng tượng cũng không giống nhau, nhưng giấc mộng trở thành sự thật cảm giác thực hạnh phúc.

Huống chi lúc rời giường Trình Hạo cũng không nói mấy câu kiểu như “Thực xin lỗi” hay gì đó, còn thực chiều cố hần, thậm chí còn xuống bếp làm đồ ăn cho hần, thật ôn nhu.

Lâm Hàn uống thuốc, nằm trên giường, nghỉ ngơi cả ngày. Đợi đến lúc đứng dậy được, liền khắp khiêng, đi tìm Diệp Tu Thác.

Từ trước đến nay đều là hướng Diệp Tu Thác kể khổ, nói toàn chuyện không hay ho gì, cảm giác luôn đem xui xẻo đến cho hắn, hiện tại có việc tốt, người đầu tiên muốn báo tin là hắn.

Diệp Tu Thác hôm nay có đến bar, lúc Lâm Hàn tới, hắn đã cười khanh khách ngồi chờ, còn chuẩn bị rượu miễn phí.

“Tu thác, ta nói với người a.” Lâm Hàn uống hai chén, có tí men rượu, liền kích động.

“Àn?”

Muốn mở miệng lại ngượng ngùng, Lâm Hàn trảo trảo đầu: “Cái kia, trình hạo, với ta, đã làm.”

Diệp Tu Thác còn đang ngậm dở rượu trong miệng, liền phun ra.

Lâm Hàn thấy hắn phản ứng như thế, rất là quần bách, vội lấy khăn tay lau cho hắn: “Cái kia, thật kinh ngạc kỳ quái sao, kỳ thật ta cũng thấy thế, đến bây giờ cũng chưa dám tin.”

Diệp Tu Thác bị sắc rượu, có điểm xấu hổ khụ khụ hai tiếng: “Phải không, như thế nào đã làm ?”

“Ta cũng không biết. Có thể phải cảm ơn người, nếu không phải người giả làm người yêu của ta, khiến hắn nóng ruột, ta đoán hắn đến bây giờ cũng sẽ không chạm vào ta.”

Diệp Tu Thác không trả lời ngay, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, không yên lòng, một lát sau mới cười cười nhìn hắn: “Chúc mừng người a.”

Lâm Hàn hạnh phúc ngây ngô cười trong chốc lát, lại có chút thấy có lỗi: “Thực xin lỗi a, người thật sự tốt lắm, chính là ta có thể cùng Trình Hạo chính thức kết giao, về sau chỉ sợ không có biện pháp chiếu cố người.”

Lúc độc thân làm cái gì cũng được, một khi đã chính thức kết giao, vui chơi bên ngoài... là không dễ dàng tha thứ, đối với người yêu, trung thành là tất yếu đúng không.

“Àn, ” Diệp Tu Thác mỉm cười, “Ta hiểu được, tiền sẽ trả đủ cho người.”

Lâm Hàn vội liên tục xua tay: “Này không cần, có thể đổi thành mua thời gian nói chuyện phiếm không?”

Diệp Tu Thác cười lắc đầu.

“Ta cho tới bây giờ chưa bao giờ làm việc mà chịu lỗ đâu.”

Lâm Hàn có chút sốt ruột: “A, không, không làm việc kia, chúng ta không thể làm bằng hữu sao?”

Diệp Tu Thác mỉm cười đang nâng chén liền thu trở lại: “Chúng ta là loại bằng hữu gì?”

Lâm Hàn ngẩn ngơ, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Người bắt quá là khách của ta thôi.”

Diệp Tu Thác lúc nói ra những lời này, sự ôn nhu sẵn sóc bình thường liền biến mất không còn dấu vết.

“Được rồi, ta phải làm việc, không thể tiếp tục lãng phí thời gian, thứ ta không thể hầu chuyện người.”

Lâm Hàn nhìn hắn đứng lên, tao nhã cười cười rồi sau đó rời đi, cũng không dám không biết xấu hổ mở miệng gọi hắn lại, cảm giác xấu hổ làm cho mặt hắn nóng ran.

Mua bán là không có tình nghĩa đi, mặc dù đó là sự thật, nhưng là... chẳng lẽ không có ngoại lệ sao không.

Làm bằng hữu hay gì đó, là hắn tự mình đa sự sao.

Kỳ thật ngẫm lại cũng biết, Diệp Tu Thác như vậy, chỉ sợ không có tiếp qua khách nào keo kiệt như hắn. Vì hắn cung cấp không ít dịch vụ giảm giá, chắc không muốn lãng phí thêm mà chơi trò “kết bằng hữu” với hắn.

Chính là, cứ nghĩ chỉ mình mình muốn kết bằng hữu với Diệp Tu Thác, vẫn là thực thương tâm.

Hắn thích Diệp Tu Thác.

Một người bao dung lại ôn nhu như vậy, ở bên cạnh sẽ khiến người ta thấy an toàn. Đáng tiếc không có tiền liền mua không được.

Nghĩ về sau sẽ không gặp lại Diệp Tu Thác, cảm giác hạnh phúc ban đầu giảm đi phân nửa, ngực cùng mũi đều ê ẩm, không vui vẻ chút nào liền đứng dậy ra về.

Nhưng mặc kệ thế nào, Trình Hạo chịu tiếp nhận hắn, đã là một cái vận may hiếm có, hắn nên thấy đủ, làm người không thể quá tham lam.

4. Chương 4

Có đột phá lớn như vậy trong quan hệ với Trình Hạo, với Lâm Hàn mà nói, không khác kết hôn là mấy, những ngày tiếp theo tâm trạng tự nhiên lại giống như đang trong tuần trăng mật.

Nhưng Trình Hạo công tác không ngừng, hắn chưa kịp thể hiện gì, ngày hôm sau Trình Hạo đã mang theo hành lý, tiếp tục xuất ngoại chụp ảnh.

Nghe nói qua ba ngày là có thể trở về, Lâm Hàn vừa vẽ bản thảo vừa đếm ngón tay, đếm tới ngón thứ ba, lại vẫn chưa thấy bóng dáng Trình Hạo.

Trình Hạo không nhận điện thoại của hắn, bọn họ làm việc xong có phương thức xả hơi riêng, không muốn bị người ngoài quấy rầy, không khỏi làm hắn mất hứng.

Chờ Trình Hạo không được, Lâm Hàn nghĩ hắn nhất định đã cùng đồng sự ở bên ngoài làm tiệc chúc mừng, chắc phải qua đêm, mãi hôm sau hoặc rất khuya mới có thể về nhà.

Nhưng từ lúc hai người kết giao đến nay, còn chưa có ở chung, Lâm Hàn cứ chờ, giống y chang cô vợ mới cưới, trong lòng rất sốt ruột, thầm mong có thể sớm gặp hắn một chút.

Gọi điện cho Trình Hạo, không biết hắn đang trò chuyện với ai, máy bận suốt, đành phải hỏi một nhiếp ảnh gia mà hắn quen, biết địa chỉ quán bar, liền thay đồ, vội vàng vàng gọi xe tới.

Bọn họ ai cũng rất đẹp, mỗi người mỗi vẻ, vóc dáng cũng cao. Lâm Hàn vào quán bar, tuy rằng nhất thời bị sự xa hoa trụy lạc làm cho hoa cả mắt, vẫn rất nhanh thích ứng.

Nhưng là, vẫn không thấy Trình Hạo đâu.

Lâm Hàn thấy vài gương mặt quen thuộc lẫn xa lạ, không biết phải tán gẫu cái gì cho hợp, đánh kêu một ly rượu rồi ngồi một chỗ, lo lắng hỏi Jimmy- tên nhiếp ảnh gia mà hắn quen: “Trình Hạo đâu?”

“Ở bên kia với Cathy. Người gặp được thì gọi bọn hắn nhanh nhanh lại đây a, rượu phạt không uống, còn trốn đi thân thiết, thật không giống ai.”

Lâm Hàn “Nga” một tiếng.

Nghề người mẫu, tuần nam mỹ nữ nhiều vô số, đa phần đều là người phương Tây, thật sự phóng khoáng, cái nhau ằm ỉ, ôm hôn chỉ là xã giao, ở riêng với nhau cũng không phải chuyện gì to tát.

Hắn sẽ không lòng dạ hẹp hòi, yêu là phải tin tưởng, phải không?

Lâm hàn được Jimmy hướng dẫn, chậm rãi đi về hướng được chỉ. Đi đến cuối hành lang, lại vòng lại một vòng, nhìn trái nhìn phải vẫn không thấy Trình Hạo đâu.

Hắn đang nhìn đông nhìn tây, cửa phòng nghỉ đột nhiên mở ra, một mỹ nhân mặc váy ngắn đi bột cao đi tới, một tay sửa lại váy.

Lâm Hàn cũng hiểu nàng làm cái gì ở bên trong quán bar loại này, khó tránh khỏi có tâm trạng, lúc có tâm trạng liền tìm một chỗ nhanh chóng thân thiết một hồi nhất thời có chút xấu hổ, ngượng ngùng dịch sang một bên, để nàng đi qua.

Nam nhân đi ra phía sau thân hình cao lớn, ngẩng mặt nhìn, là Trình Hạo.

Lâm Hàn mở to mắt, sợ mình nhận sai người.

Chỉ cảm thấy không thể tin được, nhưng Trình Hạo chỉ cách hắn vài bước chân, thanh thần chỉnh lại áo khoác, biểu hiện trên mặt Lâm Hàn cũng chẳng xa lạ gì, đó là vẻ mặt thỏa mãn khi vừa làm xong.

Lâm Hàn một mảnh lạnh run cả người, lưng băng lãnh, cứng ngắt không thể động.

Trình Hạo ánh mắt chuyển đến hắn, cũng ngẩn người.

“Lâm Hàn?”

Gặp Lâm Hàn ngây ra như phỗng, hắn cũng lộ vẻ xấu hổ, bắt lấy bả vai nam nhân, khụ một tiếng: “Người sao lại ở đây?”

Lâm Hàn đầu loạn một đoàn, ngay cả nói cũng quên mất phải nói thế nào, nhìn Trình Hạo chằm chằm, trong cổ họng hàm hồ cầu nhau vài tiếng, chưa kịp khắc chế, nước mắt đã rơi ra.

Trình Hạo sợ ở trong này náo loạn sẽ không hay ho gì, vội ôm bả vai hắn, nửa lời nửa kéo, đem hắn ra ngoài, tìm một góc tối tăm không ai để ý đứng.

Lâm Hàn bị hắn lôi kéo, giống như con chuột trốn trốn tránh tránh đứng trong bóng tối.

Ngực đau, khó thở, ánh mắt đã muốn mơ hồ. Hắn nghĩ chính mình hắn là phải táng Trình Hạo hai cú, hoặc là cho vài cái tát cũng tốt, chính là cảm giác hiện tại của hắn không phải là phần nộ, hắn là hoang mang hoảng sợ mới đúng.

“Ai, đừng khóc”, Trình Hạo lau mặt cho hắn, cầm lấy cánh tay hắn, “Người hãy nghe ta nói.”

Lâm Hàn bả vai run lên, cũng không nháo, yên lặng nghe hắn nói.

“Ta biết người ở sinh khí, nhưng là.” Trình Hạo có điểm khó có thể mở miệng, liền im bặt.

Lâm Hàn trước kia thực thích nhìn động tác này của hắn, cảm thấy rất thần bí, hiện tại nhìn mặt hắn mờ ảo sương khói, xa xôi lại tối tăm mù mịt.

“Nhưng là, người là không nên hiểu lầm? Người muốn và ta muốn không có giống nhau.” Trình Hạo nhìn hắn, “Chúng ta tuy đã lên giường, nhưng này, cũng không có nghĩa gì đi.”

Lâm Hàn nước mắt nước mũi tèm lem, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn: “Người, người không phải bởi vì thích ta mới làm chuyện đó sao?”

“Ta là thích người.” Trình Hạo bắt đầu mất kiên nhẫn, “Nhưng ta cũng thích rất nhiều người khác, người thích ta cũng rất nhiều. Ta không có khả năng chỉ quan hệ với một người duy nhất.”

“.”

“Làm tình cũng không nói lên điều gì, lúc đó người chẳng phải cũng thích sao? Người gọi tên nam kĩ kia, cũng không khác gì người làm với ta không phải sao?”

Lâm Hàn lắc đầu.

“Nói đi nói lại, lên giường, vốn là để vui vẻ. Vì vui vẻ nên mới làm, nếu biến thành ràng buộc, không phải thật không còn ý nghĩa sao?”

Lâm Hàn như thế nào cũng không rõ, đứng sững, nửa ngày mới có thể run rẩy phát ra âm thanh: “Kia, ta với người là loại quan hệ gì?”

Trình Hạo trầm mặc một chút: “Chúng ta vẫn là bằng hữu a.”

Lâm Hàn nước mắt đầy mặt, đứng một chỗ, không động đậy, cũng nói không một lời.

Hắn giờ mới nhận ra mình thật quá lạc quan, trên thế giới không có chuyện đơn giản như vậy, không phải cứ làm tình, hai người liền thành tình nhân.

Trình Hạo rõ ràng cái gì cũng chưa hứa hẹn, hắn đã tự mình làm như đúng rồi.

Trái tim rất đau, nhưng hắn ngay cả tư cách mắng Trình Hạo cũng không có, bởi vì hắn không là cái gì, mặt dần dần bị nước mắt làm cho xấu xí, xấu hổ đến đâu cũng không ngóc lên được, không bao giờ ... nữa lại không biết tình cảnh bản thân thật đáng xấu hổ, đành phải xoay người cúi đầu rời đi.

Không muốn về nhà, cũng không biết nên đi đâu. Vừa đi vừa khóc thầm. Chính mình cũng cảm thấy thẹn, không dám nói với ai.

Ở tạm phòng làm việc của bằng hữu hai ngày, ngượng ngùng rời đi vì quá rầy quá nhiều, lại ở khách sạn vài ngày, tiền hết, nhưng thật sự vẫn không muốn về nhà.

Tùy hứng lại không có tính toán, lang thang vật vờ khắp nơi, biên tập cũng thật bận rộn đi, hắn quả không được nhiều việc như vậy. Túi tiền cuối cùng chỉ còn lại ít tiền lẻ, sắp sửa vô sản đến nơi, hắn nhưng vẫn đi tới đi lui bên ngoài không muốn về, bởi vì trong lòng vẫn rất khó chịu.

Diệp Tu Thác hắn cũng không dám tìm, đối phương sẽ không hoan nghênh một khách hàng nghèo rớt như hắn.

Hắn chính là một mình một người, không có người nào có thể dựa vào. Không có tiền ở khách sạn, liền ra công viên ngủ, dùng số tiền lẻ cuối cùng mua vài bắp ngô.

Nghĩ đến ngày đầu tiên chuyển đến sống chung với Trình Hạo, cùng làm việc vặt trong nhà, mãi đầu vô mồm, không cẩn thận làm đứt tay.

Lần đầu tiên ngồi ở sau xe của Trình Hạo, ôm chặt thắt lưng hắn, hạnh phúc đến độ muốn ngất đi.

Trình Hạo chính là giấc mộng của hắn, nhớ lại những ngày đã qua, tất cả đều thật tốt đẹp.

Hai người có quan hệ, hắn còn tưởng giấc mộng đã thực hiện được bước đầu tiên, kỳ thật là tan biến.

Lâm Hàn vừa nghĩ vừa cúi đầu lau nước mắt, rệu rạo gặm ngô.

“Người vẫn còn qua lại với vị ‘khách hàng’ kia a?”

Bị lão hữu hỏi như vậy, Diệp Tu Thác cười cười: “Đã sớm làm xong ‘công việc’.”

Hắn cùng Lâm Hàn có quan hệ như vậy, kỳ thật rất ngẫu nhiên.

Ngay từ đầu đã cảm thấy nam nhân gốc gác kia rất thú vị. Lâm Hàn bộ dạng không tồi, mặc dù nơi bọn họ đứng tràn ngập mỹ nhân đủ thể loại, diện mạo như thế rất là bình thường, nhưng tốt xấu cũng đạt tiêu chuẩn vui một đêm của hắn, người mới, lại là kiểu hắn thích, ném thử chút hương vị cũng không có gì không tốt.

Lâm Hàn không có kinh nghiệm ML, rất ngơ ngác, bị hắn đùa nghịch, bị hắn gây sức ép cả một đêm, dù mệt, vẫn rất ngoan ngoãn phối hợp, thật sự gốc không đỡ được.

Tuy rằng đối phương không có kĩ xảo gì đặc biệt, nhưng là thực cố gắng phối hợp, khiến Diệp Tu Thác cũng thật tận hứng, có chút vừa lòng.

Sau lại thấy hắn vì nam nhân khác mà khóc, cuồng đại một mảnh, lại cảm thấy đáng thương, mềm lòng đi an ủi hắn, không thể tưởng được chính mình nhập vai quá đạt, biểu hiện thật đúng là nhu tình vô hạn, cuối cùng lại nhịn không được đem nam nhân đang khóc rồi tỉnh rồi mù kia áp xuống lại làm một lần.

Ngày hôm sau tỉnh lại phát hiện hắn đã đi rồi, đầu giường còn có tiền *bồi dưỡng*, cầm trong tay, thực sự có chút rung động. Nguyên bản cứ nghĩ tình một đêm thôi, nào biết qua hai ngày, nam nhân kia lại một lần nữa đến tìm hắn.

Diên là ở chỗ, Diệp Tu Thác không thấy hần phiền phức, dù sao cũng có thể lợi dụng sự ngốc của hần, chiếm tiện nghi.

Xung quanh Diệp Tu Thác đầy rẫy những người khôn khéo, suốt ngày mưu mô với nhau rất mệt mỏi, có một kẻ ngốc như vậy để chơi đùa, cảm thấy thực đáng yêu. Giống con chó nhỏ, cầm khúc xương kêu một tiếng, nó liền phe phẩy cái đuôi, hồng hộc đuổi theo chủ nhân.

Một bên chơi đùa Lâm Hàn, một bên cũng thuận tay an an ủi ủi hần một chút.

Lâm Hàn yêu đương rất khờ khạo, nghĩ bản thân nhiều ít cũng nên dạy hần một ít, làm cho hần tiến bộ. Nhưng mà dạy dễ đi dạy khó lại, dần dần cảm thấy không thoải mái.

Người này không khác gì một con chó trung thành, đối xử tệ thế nào, chỉ cần ôm một cái rồi cấp cho đồ ăn, nó liền ngoan ngoãn mặc chủ nhân chơi đùa, có người khác tốt với nó nó liền theo, nhưng vẫn luôn nhớ chủ nhân đầu tiên của mình.

Diệp Tu Thác không khỏi suy nghĩ, nếu người hần khẳng khẳng một mực yêu đối thành chính mình, sẽ thế nào?

Tư tưởng chiếm hữu của hần rất cao, một mình hần khi dễ tên kia thì tốt rồi, người khác tốt nhất đừng động vào.

Nhưng mấy ý nghĩ này lại không thể để Lâm Hàn biết. Hần rõ ràng chỉ thích ôn nhu cùng chuyên nghiệp “Phục vụ”, cho hần biết tâm tư chính mình, chỉ sợ hần lại chán kinh hô to “Hả!?” một tiếng rồi né cho xa.

Diệp Tu Thác cho đến nay chưa từng lo lắng tới tên Trình Hạo kia.

Hần biết Trình Hạo không phải là người có thể dựa vào, nam nhân kia với Lâm Hàn có thể có tình cảm vượt qua tình bằng hữu, có lẽ cũng như hần, nghĩ muốn giữ con cẩu ngốc dưỡng bên người, không muốn cùng người khác chia sẻ. Nhưng người này hiển nhiên sẽ không thể vì Lâm Hàn mà hi sinh những thú vui khác.

Nào ngờ Lâm Hàn cư nhiên chó ngáp táp phải ruồi, cùng tên kia có tiến triển đột phá, tự tôn của hần bị đá kích không nhỏ, đang vui vẻ đột nhiên nửa đường đứt gánh.

Vốn không hề có liên quan gì với Lâm Hàn, sự tình liền dừng ở đấy. Hần đã lãng phí rất nhiều thời gian để chơi đùa rồi.

Buổi tối lái xe ra ngoài, tới ngã tư gặp đèn đỏ, liền dừng xe chờ đèn chuyển xanh, nhìn vài người lững thững qua đường.

Ngẫu nhiên chuyển tầm mắt, vừa lúc thấy qua cửa kính, cách xe hần không xa lắm nam nhân kia chậm chậm đi qua.

Diệp Tu Thác trong lòng nhảy dựng, không biết như thế nào liền nhin không được quay lại nhìn hần, nường theo đèn đường thấy hần thất thiếu bước đi, mắt đỏ theo cái kiếu đã khốc lóc vài ngày, trên người cũng lồi thối, vô luận nhìn thế nào cũng không giống người đang đắc ý với cuộc sống.

Đèn xanh sáng, Diệp Tu Thác tiếp tục lái xe đi tiếp, đi được một đoạn, tuy rằng cũng thăm mắng chính mình nhảm chán, vẫn là tìm nơi để quay đầu trở lại.

Lâm Hàn ăn xong bắp ngô cuối cùng, sụt sịt cái mũi, nghĩ đêm nay nếu không về nhà, không biết còn có chỗ nào để đi nữa đây, đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc.

“Người ở đây làm gì?”

Lâm Hàn quay đầu, thấy người sau lưng hần, có chút giật mình, vội quay lại lấy tay lau sạch mặt mũi, rồi mới dám một lần nữa quay đầu đối diện Diệp Tu Thác.

“Người, khỏe không”, thấy Diệp Tu Thác đang lại gần, hần nhất thời không biết nói cái gì che dấu mới tốt, chun chun cái mũi, “Người cũng đến tản bộ a?”

Diệp Tu Thác có chút bất đắc dĩ cười cười: “Ta đi qua thấy có người trông giống ngươi, nên tới đây. Đã khuya như vậy còn chưa về nhà sao?”

“Ân”, Lâm Hàn gật đầu một chút, “Nơi này. . . . Không khí trong lành.”

Diệp Tu Thác chân dài tiến hai bước, đã ngồi ở bên người hắn.

Hai người song song ngồi trên ghế đá, cũng không hé răng, đều yên lặng theo đuổi suy nghĩ của chính mình.

Lâm Hàn cố gắng nhẫn nại, tránh thất thố, nhưng ánh mắt đã muốn mông lung, chỉ có thể hắt xì một cái.

“Như thế nào, có lạnh không?”

Lâm Hàn đành phải gật gật đầu. Diệp Tu Thác cởi áo khoác, tư thế xem chừng là muốn khoác chung với nhau, dừng dừng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là cởi ra, phủ thêm cho hắn.

Lâm Hàn nói tạ ơn, cúi đầu che dấu, miễn cho bị hắn thấy chính mình một đại nam nhân, còn nước mắt nước mũi ôm một cục uất ức to đùng.

Nhưng Diệp Tu Thác vốn sâu sắc hiểu ý người khác, lại quay đầu nhìn hắn: “Ngươi làm sao vậy?”

Lâm Hàn nín nhịn không nổi, một hạt nước mắt lớn rơi xuống đùi, sau đó liền rút tiếp vài hạt nữa.

Diệp Tu Thác nhìn hắn: “Không cần miễn cưỡng như vậy a, muốn khóc liền khóc đi. Ta sẽ không cười ngươi.”

Lâm Hàn ban đầu chỉ thút thít, dần dần càng ngày càng nhịn không được, nước mắt ràn rụa, thật là ngượng ngùng.

Diệp Tu Thác cười khổ: “Có khó quá như vậy không?”

Chờ hắn nguôi ngoai, mới dùng tay áo lau mắt cho hắn, ôm lấy bả vai run run của hắn: “Đã trễ thế này, một người ở bên ngoài không an toàn, nên trở về sớm một chút đi, ta đưa ngươi về.”

“Ta, ta không về.”

Diệp Tu Thác nhướng mày nhìn hắn: “Như thế nào?”

Lâm Hàn nghĩ muốn giải thích, lại không còn mặt mũi nào đem sự tình kia nói ra.

Có thể gặp lại Diệp Tu Thác hắn thực vui mừng, lại có thể cùng Diệp Tu Thác trò chuyện, nghe một chút ôn nhu an ủi cũng tốt, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là không dám hé răng, sợ bị Diệp Tu Thác giễu cợt, hơn nữa sau lần đó, hắn sẽ không dám mặt dày tùy tiện kể khổ với Diệp Tu Thác, không có tiền, hai người kể như xa lạ, liền ngay cả người quen cũng không phải, với Diệp Tu Thác hắn chỉ có thể khách khách khí khí, nói vài lời khách sáo.

Kể khổ và vân vân, không phải khách thì không thể làm.

Thấy hắn nhìn mình chăm chú, Lâm Hàn đỏ mặt nói dối: “Ta, ta quên mang chìa khóa.”

“Trình Hạo không ở nhà không?”

“Ân. . . .”

“Kia, làm sao bây giờ, muốn đi khách sạn không?”

Lâm Hàn lắc đầu: “Ta không đủ tiền.”

Diệp Tu Thác trầm mặc một chút: “Không sao ta có thể trả tiền giúp ngươi.”

Lâm Hàn vội xua tay: “Không cần.”

Diệp Tu Thác nhìn hắn trong chốc lát: “Nếu không ngại, đến nhà của ta đi. Sẽ không thu tiền của ngươi, ta có phòng dành cho khách, ngươi ngủ tạm một tối cũng không có vấn đề gì.”

Lâm Hàn đang lo không có chỗ ngủ, thấy hắn khẳng khái như vậy, lại nghe nói có phòng khách, hơn nữa là miễn phí, vội ngoan ngoãn đi theo hắn.

Về đến nhà Diệp Tu Thác, Lâm Hàn tuy rằng mắt đã sưng đỏ, chờ đèn sáng, bước vào một bước, không thể không tán thưởng một câu: “Thật đẹp a.”

Bài trí trong nhà cho thấy chủ nhân là người rất có thẩm mỹ, lại sạch sẽ tao nhã, cho người ta cảm giác thực thoải mái, quả thật rất giống tính cách của Diệp Tu Thác.

“Mệt mỗi đi, người trước tắm rửa một cái.” Diệp Tu Thác rót hai ly rượu, “Tắm xong uống một chút, sẽ ngủ ngon hơn.”

Lúc Lâm Hàn mặc cái áo tắm cỡ lớn nhất, cột chắc dây lưng bên hông, loẹt xoẹt dép lê đi ra, Diệp Tu Thác không giống chủ nhà bình thường nhanh nhẩu giới thiệu nhà cửa này nọ, ngược lại còn giảm độ sáng đèn trong phòng khách, kéo rèm cửa ra.

Ánh trăng dịu dàng lập tức theo cái cửa sổ bằng kính rộng nguyên cả một mảng tường lan tràn khắp phòng, làm cho người ta cảm thấy thực thoải mái, ngực cũng vui buồn đi không ít.

“Đến đây ngồi đi, có thể nhìn phong cảnh phía dưới, bên kia là biển, không khí cũng không tệ lắm, tâm tình sẽ tốt lên một chút.”

Lâm Hàn uống non nửa ly rượu vang đỏ, chăm chú ngắm cảnh biển, quả nhiên cảm giác thương tâm tích tụ trong ngực dịu đi rất nhiều.

“Cái kia, tiền thuê chỗ này chắc không ít phải không?”

“Ách? Không cần tiền thuê, đây là nhà của ta.”

Lâm Hàn giật mình nhìn lại hắn, không dám tưởng tượng lượng công việc mà hắn phải làm: “Người nhất định thực vất vả đi.”

Diệp Tu Thác cười: “Hoàn hảo. dạo này ta đã làm rất mệt, vài ngày vẫn chưa có ngủ a.”

“” Lâm Hàn có chút thông cảm cho hắn.

“Thêm một ly?” Diệp Tu Thác giơ cái chai trong tay, “Hay là muốn uống cái khác?”

Lâm Hàn không muốn kén cá chọn canh gì: “Có thể cho ta uống rượu sao? Có bia là tốt rồi.”

Diệp Tu Thác rất hào phóng, trong tủ lạnh có gì đều mặc hắn uống, Lâm Hàn cũng không khách khí, một chai tiếp một chai, tự nhiên uống thả cửa.

Uống được vài chai, bụng đã no ự, Lâm Hàn ngồi xồm ghé trên, trên mặt một tầng đỏ, mắt cũng hồng hồng, bụng bỗng lại uống nhiều như vậy, đã muốn say vài phần.

May mắn hắn say rồi cư xử cũng không tệ lắm, không ồn không nháo, không đến mức thất lễ, bắt quá lại vẫn không khồng chế được tuyến lệ, ngồi chồm hổm mà khóc um lên.

“Như thế nào lại khóc, nam nhân là phải kiên cường a.” Diệp Tu Thác bất đắc dĩ khuyên.

Lâm Hàn quả thật tuyến lệ rất phát triển, nhưng đây là thiên tính, sửa không dễ nên cũng không thể quá hà khắc với hắn.

“Thực xin lỗi.” Nam nhân khóc nức nở đáp lại, vội cúi đầu dùng ống tay áo dụi mắt.

Diệp Tu Thác có điểm buồn cười, lôi khăn ra cho hắn lau mặt. Nói thật, người này có khóc thê thảm cỡ nào, cũng không làm cho người khác thấy đồng cảm, ngược lại còn khiến người ta thấy thích thú, sinh ra ý muốn xâm phạm mà thôi.

Đem cái mặt ướt sũng của hắn lau khô, đối diện với gương mặt yếu đuối nhưng cũng không chọc người chán ghét, Diệp Tu Thác giằng co chốc lát, cuối cùng vẫn là nghiêng đầu, hôn một cái lên bờ môi của hắn.

Đôi môi ướt át mềm mại, mang vị ngọt ngào, man mát, Diệp Tu Thác lại nhịn không được, một phen ôm chặt người kia, đầu lưỡi kiên quyết tham tiến khoang miệng đối phương.

Đối phương không ngừng chống cự, hôn sâu lại càng làm cho người ta hưng phấn, Diệp Tu Thác hơi hơi dùng sức, cắn đầu lưỡi hắn, lại mút vào, ngăn chặn không cho hắn phát ra thanh âm.

Hôn nồng nhiệt khiến thân thể cũng nhanh chóng nổi lên phản ứng, rất khó nhịn. Diệp Tu Thác dè cánh tay của người đang phản kháng, đưa hắn hoàn toàn ôm vào trong ngực, đen hẳn lại sô pha.

Lâm Hàn giãy dụa, thở hổn hển: “Ta không mang tiền.”

Diệp Tu Thác ngừng một chút, sắc mặt phức tạp, nhưng vẫn cười cười: “Lần này miễn phí cho người.” Lâm Hàn há mồm còn định nói gì liền đã bị hắn hôn môi.

Lâm Hàn đâu có tâm tình làm loại sự tình này, bị ôm đến sô pha vẫn cố gắng chống cự, nhưng vừa uống rượu xong, tay chân đều không có chút khí lực nào.

Diệp Tu Thác ôm chặt hắn, kỹ xảo thập phần khiêu khích. Dục vọng thực dễ dàng bị gọi dậy, cặp đùi thon dài, tấm xương còn có chút ướt át, quần lót đi mượn, rất nhanh cũng bị giật mất.

Diệp Tu Thác cũng cởi quần áo của mình ra, tính khí dễ trước huyết khẩu của hắn, hô hấp bắt đầu dồn dập, bắt đầu xoa xoa mông hắn, ý đồ muốn đi vào, một bên an ủi nam nhân vẫn đang bất an chống cự: “Thử đi, ta sẽ làm cho người thoải mái mà.”

Lâm Hàn vẫn chưa quên những thứ hắn nói trước đây, dùng hết sức cổ mà giãy dụa.

Hắn biết đây chỉ là ham muốn nhất thời mà thôi, cái gì mà “bởi vì mông tốt”, lại còn làm tình chỉ vì vui vẻ! Trừ bỏ tiền cùng nửa thân phía dưới, nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó không có ý nghĩa.

“Các người hỗn đản, liên đều chỉ biết làm làm làm!”

Diệp Tu Thác không ngờ hắn sẽ gây khó dễ, bị một cước đá văng, trên mặt còn dính một cái tát, giật mình, mặt mũi xanh mét.

Lâm Hàn rời đi, tiểu não mất đi khả năng cân bằng, loạng choạng lão đảo, hướng cửa đi được vài bước, đã bị Diệp Tu Thác trầm thấp kêu “Đứng lại” sợ tới mức cả người run lên, theo bản năng liền ngoan ngoãn đứng yên.

Thấy Diệp Tu Thác tức giận, sát khí dọa người, Lâm Hàn lập tức tỉnh táo, nhất thời không dám động.

Rút cổ nhìn hắn mặc quần dài vào, không khí căng thẳng, cũng hiểu được chính mình động thủ đánh người là không đúng, thật là giận chó đánh mèo, đành phải nơm nớp lo sợ nói: “Đúng, thực xin lỗi, người vốn chính là làm nghề này, không thể trách người, là chính ta tâm tình không tốt.”

Diệp Tu Thác bị đánh gậy, căm tức nhưng lại không đành lòng: “Người rốt cuộc làm sao vậy? Đột nhiên cảm thấy có lỗi với Trình Hạo của người?”

“Không phải của ta.”

“Àn?”

“Hắn chưa từng cùng ta kết giao.”

Diệp Tu Thác nhìn hắn: “Nhưng lần trước không phải người nói.”

“Làm là làm”, Lâm Hàn nhỏ giọng, “Nhưng hắn nói không nghĩ tới chuyện kết giao. Hắn còn cùng nữ nhân làm.”

Diệp Tu Thác không nói gì, nhìn hắn trong chốc lát, sờ sờ trán hắn.

“Người quá ngu ngốc. Làm không có nghĩa là yêu a.”

Lâm Hàn chịu đựng nước mắt: “Thế phải thế nào mới là yêu đây?”

Diệp Tu Thác cũng không nổi nóng với hắn, kéo hắn lại gần, hôn an ủi: “Chờ người gặp được người thích hợp, sẽ biết.”

“Phải chờ tới khi nào?” Lâm Hàn khóc thút thít, “Ta ba mươi tuổi, vài chục năm như vậy còn chưa gặp được sao.”

Diệp Tu Thác buồn cười cắn tai hắn: “Sẽ gặp, cứ sống là sẽ gặp, quen nhau lâu cũng không là gì, nhất định phải có tình cảm mới yêu được.”

Thấy Lâm Hàn chỉ lo hít nước mũi, Diệp Tu Thác xoa bóp bả vai hần cười: “Tốt lắm, đã khuya, ngủ đi, ta cho người xem phòng.”

Lâm Hàn vốn đang hoài nghi, có phải hay không toàn bộ thế giới của Gay đều chỉ cần qua đường, muốn theo đuổi tình yêu căn bản là ko thể, nghe Diệp Tu Thác an ủi như vậy, lại bắt đầu hy vọng, trong lòng dịu lại. Tối phòng ngủ, rượu chưa tan, dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Dễ ngủ như vậy, nửa đêm rượu tan, mới thấy nôn nao trong bụng, còn hơi hơi phát sốt. Không biết có phải do nhiệt độ trong phòng quá thấp hay ko, hần bò dậy tìm điều khiển điều hòa tăng nhiệt độ, nằm xuống một lát lại thấy nóng, lăn qua lộn lại, như thế nào cũng ngủ không được.

Bụng cũng bắt đầu quặn đau, hần vào WC. Trở ra lại muốn uống nước, sợ đánh thức Diệp Tu Thác, liền rón ra rón rén, dù sao cũng là nhà người khác, sờ soạn tìm nửa ngày mới tìm được tủ lạnh, nhưng ko có nước quả, chỉ có đá cục, đành phải uống nước đá vậy.

Lại thấy bụng rất đói, tuy không biết ý tứ Diệp Tu Thác thế nào, hần vẫn tự tiện lấy vài quả táo, lau vài cái, ăn luôn.

Trở lại phòng, cảm giác càng lúc càng tệ, bụng nhói lên từng cơn, hần lại bật đèn, không vào phòng tắm kịp, tìm được thùng rác liền nôn lấy nôn để, nôn được rồi, đã thoải mái hơn chút, nhưng dạ dày vẫn quặn lên ko ngừng.

Vừa mới hơi hơi đứng dậy, lại một trận buồn nôn, dạ dày giống như bị lộn ngược, lần này không kịp phản ứng đã giữ ko nổi, khụ nửa ngày, đầu óc loạn cào cào.

“Làm sao vậy?”

Diệp Tu Thác bị thức dậy, thấy tình trạng của hần, lắp bắp kinh hãi, vội giúp hần vỗ lưng: “Bụng không thoải mái?”

Lâm Hàn gật gật đầu, nhất thời nói không nên lời.

“Là đau sao?”

“Àn.”

“Tiêu chảy sao?”

“Àn.”

Diệp Tu Thác dìu hần đứng lên, để hần ngồi ở mép giường, chậm rãi đặt hần nằm xuống, đi lấy hộp thuốc lại, nhu huyết Thái Dương cho hần, lấy nước ấm cho hần uống thuốc.

“Đỡ không?”

Lâm Hàn nửa đêm kéo hần dậy, rất là ngượng ngùng, uống nước ấm liền thấy dễ chịu rất nhiều, gật gật đầu.

Diệp Tu Thác sờ sờ đầu của hần phán: “Đại khái là viêm dạ dày, người a, có phải là ăn cái gì đó không tốt?”

Lâm Hàn làm việc giờ giấc đảo lộn, dạ dày vốn đã kém, mấy hôm nay lại ăn uống bữa bãi, buổi tối bụng rỗng lại uống nhiều bia như vậy, vừa rồi không có ý thức bảo vệ sức khỏe còn uống một cốc nước đá lớn, chưa hết còn chiến thêm mấy quả táo lạnh lẽo, không khỏe chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nghĩ đến việc vừa rồi mình tự tiện lấy đồ ăn, Lâm Hàn vội thẳng thắn: “Ta, ta vừa rồi đói bụng, ăn mấy quả táo của người.”

Diệp Tu Thác buồn cười nhéo hần một cái: “Muốn ăn cái gì người tùy tiện lấy, không cần báo cáo cho ta đâu.”

Lâm Hàn muốn nói thêm, lại một trận khó chịu, Diệp Tu Thác ôm hần vào phòng tắm, hần lập tức ôm bồn cầu phun.

Diệp Tu Thác vừa khấn trương lại vừa buồn cười, ôm hần, xoa xoa lưng cho hần: “Như thế nào lại giống như đang mang thai vậy.”

Lâm Hàn dạ dày lại trống rỗng, thuốc vừa uống cũng phun ra hết, cũng đã tỉnh táo hơn.

Diệp Tu Thác ôm hẳn vào phòng ngủ của chính mình, lấy nước cho hẳn súc miệng, kiên nhẫn chờ hẳn uống thuốc, lại lấy nước ấm cho hẳn.

“Hiện tại có đói bụng không?”

“Àn.”

“Ta nấu cháo cho ngươi.”

Lâm Hàn trong lòng tràn đầy cảm kích, nhìn theo bóng lưng hẳn rời phòng, đèn phòng khách lập tức sáng, tiếp theo là những tiếng động mơ hồ từ bếp vọng sang.

Hẳn ngoài cha mẹ ra, chưa từng được ai chăm sóc như vậy, Trình Hạo cũng không phải loại người nửa đêm nấu cháo cho người khác. Hiện tại thấy Diệp Tu Thác như vậy, cảm thấy mình đã gặp được người tốt, cho dù là MB, cũng là MB có tố chất nhất.

Chờ đem bát cháo nóng thơm phức nuốt cả vào trong bụng, cả người thư thái rất nhiều.

Diệp Tu Thác lại bưng nước cho hẳn súc miệng, lau miệng cho hẳn, đỡ hẳn nằm xuống, tiếp tục bôi dầu, rồi sau đó mới đi rửa chén. Đinh đing đang đang làm xong, đã rạng sáng.

Lâm Hàn nằm một chỗ mà còn thấy mệt, Diệp Tu Thác ngược lại lại không có chút mệt mỏi nào, còn cười nói: “Ta ngày mai không cần đi làm.”

Lo lắng hẳn có thể lại lên cơn sốt hay nôn mửa, Diệp Tu Thác ngủ luôn với hẳn. Lâm Hàn được ôm, đầu áp trong ngực hẳn, toàn thân tràn ngập cảm giác ấm áp, phi thường hạnh phúc.

Có một người như vậy bên người cảm giác thật tốt.

Diệp Tu Thác không đuổi Lâm Hàn đi, hẳn liền mặt dày ở lại vài ngày. Hòm thuốc nhà Diệp Tu Thác thuốc gì cũng có, hẳn lại biết cách sử dụng, cho hẳn uống thuốc đúng hạn, còn nấu vài loại cháo tốt cho dạ dày, Lâm Hàn ăn ăn ngủ ngủ, không chỉ có đi ngoài, nôn mửa đều ngừng, ngay cả tinh thần khí sắc đều khá hơn hai ngày trước rất nhiều.

“Ta phải ra ngoài, ngươi ngoan ngoãn ở nhà, ăn cơm có thể gọi cơm theo số điện thoại này. Buổi tối ta trở lại.”

Diệp Tu Thác còn đưa cho hẳn chìa khóa cửa, tuy chỉ tá túc vài ngày, cũng đủ làm Lâm Hàn cảm động.

“Ngươi là đi làm sao?”

“Àn”, Diệp Tu Thác cười liếc hẳn một cái, “Bằng không làm sao có tiền đây?”

Lâm Hàn nghĩ đến việc cơm mình ăn thuốc mình uống là mua bằng tiền hẳn bán mình, lập tức thấy chua xót: “Kia, kia trên đường cẩn thận, không cần vất vả quá đi.”

Diệp Tu Thác lập tức nở nụ cười, hôn nhẹ hẳn, mới mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Hàn nghĩ tới nghĩ lui, trên người mình ko có tiền, nhưng trong ngân hàng vẫn còn, lấy ra đưa cho Diệp Tu Thác, cũng không oan uống.

Cũng không biết có phải hay không ăn no sinh lắm chuyện, ban ngày không thấy Diệp Tu Thác cảm thấy rất nhớ hẳn, xem tạp chí với TV cũng không yên lòng, không ngừng xem xét di động, nhìn xem Diệp Tu Thác có nhắn tin, hoặc là gọi điện cho hẳn hay không. Một khi phát hiện có tin nhắn của Diệp Tu Thác, liền cao hứng vô cùng.

Diệp Tu Thác về nhà, tiếng cửa mở cũng làm cho hẳn thực hưng phấn, nhìn thấy nam nhân kia, nghĩ muốn đi đến ôm một cái, ngay cả hôn môi cũng thực chờ mong đi.

Nguyên bản hẳn còn nhớ “mê muội mất cả ý chí” là gì, cũng biết kêu MB là hành vi không tốt, cảm thấy nên sớm từ bỏ mới được, nhưng đối với Diệp Tu Thác, “từ bỏ” thật sự quá khó khăn.

Diệp Tu Thác là loại người khiến người khác cảm thấy không thể không cần, Lâm Hàn tin tưởng rất nhiều khách nhân sẽ vì tranh thủ nụ cười của hắn mà vung tiền như rác, bởi vì một khi hắn không tươi cười ôn nhu, mà lại trưng ra vẻ mặt lạnh lùng thản nhiên, cái loại thái độ này khiến lòng vô cùng khó chịu.

Diệp Tu Thác trở về còn mang điểm tâm cho hắn, Lâm Hàn vừa ăn bánh ngọt, vừa xem xét giấy tờ.

“Tu Thác, đêm nay cho ta ở đây được ko?”

Diệp Tu Thác quay đầu nhìn hắn trong chốc lát, có chút kinh ngạc: “Như thế nào, ngươi muốn sao?”

Lâm Hàn khó có thể mở miệng: “Ân, bất quá, tiền phải chờ thêm hai ba ngày mới có”

Diệp Tu Thác mỉm cười: “Người ăn chịu hả?”

Lâm Hàn kiên trì “Ân” một tiếng, Diệp Tu Thác lại nở nụ cười, lấy bóp tiền hắn để đầu giường lại, rút chứng minh thư nhân dân ra: “Nhạ, đặt cọc thứ này, là có thể.”

“A. . . .” Lâm Hàn ngây ngốc nhìn CMTND của mình rơi vào tay hắn, người cũng bị Diệp Tu Thác ôm.

Môi vừa chạm vào nhau, còn chưa bắt đầu âu yếm gì, trên lưng liền một trận run rẩy. Môi bị hàm chứa mút vào trong chốc lát, chờ đầu lưỡi tham tiến vào, Lâm Hàn cũng tự giác buông khớp hàm ra, khấn trương cho hắn hôn sâu.

Diệp Tu Thác ôm hắn, bất quá cũng chỉ là ôm hắn chặt thêm mà thôi, tay vòng ra sau lưng, nhưng không có tiến thêm, chỉ biến hóa góc độ hôn môi, dây dưa đầu lưỡi hắn, ở khoang miệng hắn ôn nhu lại nhiệt tình trở mình đảo.

Lâm Hàn lỏng tư trên lưng đều dựng cả lên, cũng không biết chỉ cần nói vài lời đã có thể có cảm giác mãnh liệt như vậy, cảm thấy ngay cả hồn phách đều đã bị hút hết.

Hôn đến lúc hai người đều thở dồn dập, Lâm Hàn đầu óc trống rỗng, hồ đồ mặc hắn an bài. Diệp Tu Thác ôm hắn ngồi vào sofa, tách chân hắn ra để hắn ngồi trên đùi mình, vừa hôn vừa vuốt ve lưng và mông hắn, khiến toàn thân hắn phát run.

Cởi quần áo xong, có chút khấn trương pha chút kích động, tim đập dữ dội.

Diệp Tu Thác nâng người hắn lên một chút, hôn quanh ngực hắn, ngón tay trườn ra phía sau, thăm dò một chút, rồi sau đó nhẹ nhàng xâm nhập, thấy hắn bởi vì đau đớn mà co rúm lại, lại càng nhẹ nhàng hơn, tay kia âu yếm vuốt đang run rẩy phía trước.

Lâm Hàn bị mấy ngón tay thon dài đùa bỡn đến nhũn cả ra, tính khí của hắn cũng đã ngẩn đầu, chỉ có thể không ngừng cọ xát trên bụng Diệp Tu Thác.

Diệp Tu Thác hôn môi hắn, rồi sau đó rút ngón tay ra, đặt cái đó vào giữa mông hắn, dùng sức lập tức tiến vào.

Diệp Tu Thác càng dùng sức ôm hắn, đè chặt thắt lưng hắn, hướng về phía trước không ngừng lặp lại chuyển động, cảm giác ma xát nóng rất làm đầu óc rối loạn, Lâm Hàn muốn hắn, ôm cổ hắn, loạn thất bát tao theo sát môi hắn hôn.

Kịch liệt lên cao, Diệp Tu Thác đứng dậy, ôm hắn lại sofa, đem chân hắn vắt lên thành sofa, buộc hắn mở rộng chân để mình dễ dàng sáp nhập.

Tùy ý cuồng dã luật động khiến Lâm Hàn không thở nổi, thậm chí vận vẹo né tránh, nhưng người bị ép chặt, sofa tuy mềm mại nhưng lại không lớn, hắn không thể động đậy, chỉ có thể để cái nóng cháy kia lần lượt hun hãm tiến vào.

Diệp Tu Thác hưng hăng làm một hồi, nam nhân dưới thân không ngừng cúi đầu nức nở, lại không hề chống cự, mặc hắn lặp lại xâm phạm.

Lúc cao trào, Lâm Hàn kêu gào, loại thanh âm này nghe vào tai, chính là xuân dược tốt nhất, Diệp Tu Thác bị kích thích đến độ điên đảo không giữ được đúng mực, tận tình thúc vào thân dưới đang run rẩy của người kia, thiếu chút nữa gây sức ép làm hắn ngất lịm.

Nằm trên sô pha nghỉ ngơi chốc lát, Diệp Tu Thác ôm hân về phòng, âu yếm điều chỉnh hô hấp một lúc, lại ở trên giường mặt đối mặt tiến vào, Lâm Hàn hai chân bị kéo, tư thế của cơ thể lúc này giống hình chữ M, rên rỉ thê thảm. Diệp tu thác dục vọng tăng vọt, quả thực chỉ muốn ăn sạch hân

Mặc dù có điểm ăn không tiêu, nhưng vẫn là khoái cảm mãnh liệt, lâm hàn bị đặt thành cái loại tư thế này, có chút thẹn, nhưng cũng không thấy chán ghét.

Thở hổn hển rên rỉ, lưng trần ma xát với tấm trải giường, cảm giác run rẩy nhịn không được mở to mắt xem người phía trên.

Đối phương trên trán mồ hôi nhỏ từng giọt, loại biểu tình này rất là mê người.

Diệp Tu Thác thấy hân đang theo dõi mình, liền điều chỉnh tư thế, cúi người hôn hân, rồi sau đó càng kịch liệt ở trong cơ thể hân trườn tiến.

Thân thể va chạm cùng hôn môi nồng nhiệt làm cho người ta có chút phiêu phiêu, làm Lâm Hàn nảy sinh cảm giác hạnh phúc

Lúc dứt ra hai người đều mồ hôi đầm đìa, cùng nhau tắm.

Trong phòng tắm thế nhưng lại làm thêm một lần. Lâm Hàn bị đặt trên tường, một phen gây sức ép, biến thành sức cùng lực kiệt, than thở sợ hãi, thâm nghĩ hân làm công việc này, đáng ra “Tinh lực” không đủ mới đúng, như thế nào ngược lại lại giống như tích nhiều ngày ko có phát tiết?

Mặc kệ Diệp Tu Thác thể lực như thế nào, dù sao hân đã mệt đến mí mắt cũng mở không ra, để cho Diệp Tu Thác ôm lên giường, rúc vào ngực Diệp Tu Thác an an ổn ổn ngủ.

Lúc tỉnh lại, Lâm Hàn cảm thấy thắt lưng vô cùng đau, bất quá tâm tình rất tốt, nghĩ lại đêm qua mơ giấc mơ rất khá, nội dung cụ thể không nhớ rõ, nhưng cảm giác khoái trá thì vẫn còn.

Nâng đầu, lại trở mình, Diệp Tu Thác cũng bị hân làm tỉnh giấc, mở mắt thấy hân, liền mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lỗ tai hân, đem hân ôm vào trong ngực, rồi sau đó lại hôn hân một chút.

Môi cùng cảm giác đụng chạm làm tim hân đập rõ nhanh, có điểm nhảy nhót.

“Dậy sớm thế” thanh âm khàn khàn thật dễ nghe, “Ta hôm nay không cần đi làm, ngủ thêm một lát đi.”

Lâm Hàn đau khổ nghĩ tới hôm qua hao nhiều thể lực như vậy, hôm nay cũng nên nghỉ ngơi mới nhân đạo.

“Nhưng ta muốn đi ra ngoài.”

Diệp Tu Thác mở mắt: “Àn? Đi nơi nào?”

“Về nhà.”

Diệp Tu Thác tựa hồ lập tức tỉnh táo lại, nhìn hân một hồi lâu, rồi dăm chiêu: “Nhanh như vậy?”

“Ta phải về lấy tiền.”

Diệp Tu Thác nhất thời cười phá lên: “Cái kia không cần vội.”

Không có tiền trong người sao có thể ko vội? Để Diệp Tu Thác phục vụ, ngay cả phí qua đêm cũng khát, lại còn khiến hân hôm nay ko thể đi làm, hoàn toàn ko ổn đi.

“Người chừng nào phải về với Trình Hạo?”

Lâm Hàn chán nản lắc đầu: “Không biết. Hiện tại thì hơi khó.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nghĩ bây giờ mà về nhà, nhìn Trình Hạo mang bạn gái xuất nhập, không biết mình sẽ có loại tâm tình âm u gì.

Diệp Tu Thác một tay nâng cằm: “Thế từ giờ phải ngủ ở đâu? Muốn thuê phòng không?”

“Cần, chỉ thuê ngắn hạn, lại không quá đắt.”

“VẬY, NHÀ CỦA TA THẾ NÀO?”

“ÁCH. . . .” Lâm Hàn cũng không phải không nghĩ đến, nhưng phỏng chừng giá cả sẽ không rẻ, liền có chút do dự: “Tốt lắm, nhưng. . . .”

“Dù sao cũng bỏ không, ko có người thì ta phải chịu hết chi phí, nên có thể cho người giá thấp.”

“VẬY CÓ ĐƯỢC KHÔNG?”

“Như thế là được, người có thể giúp ta làm việc nhà để trừ tiền thuê. Dù sao người cũng có nhiều thời gian rảnh không phải sao? Dọn phòng, nấu cơm linh tinh, đều giao cho người, sau đó ta tính rẻ cho người, thế nào?”

Lâm Hàn chiếm đại tiện nghi, hoan hỉ vui mừng, tinh thần lên cao, nhin cơn đau nơi thắt lưng, sửa soạn một chút liền về nhà.

5. Chương 5

Bình thường giờ này Trình Hạo đã đi ra ngoài, Lâm Hàn vốn tưởng sẽ không gặp, không ngờ vừa mở cửa vào nhà đã thấy Trình Hạo cũng đi tới cửa, hai người thành linh đối mặt, đều có chút xấu hổ.

“Đã trở lại?” Trình Hạo mở miệng ân cần hỏi, “Du lịch thế nào?”

“Àn, cũng không tệ lắm. . . .”

Mấy hôm trước Trình Hạo gọi điện hỏi hắn đang ở đâu, tại sao không về nhà. Đối phương khẩu khí tự nhiên mà trấn định, Lâm Hàn cũng không thể thất thố, chỉ có thể nói dối mình đang đi du lịch.

“Trên núi nắng gắt như vậy, người sao lại không bị đen tí nào thế?”

Bị Trình Hạo chọc chọc vào mặt, Lâm Hàn lo lắng nhảy dựng lên, không dám nhìn lại hắn, vội vàng lảng tránh.

Trình Hạo thu tay về, thọc vào túi quần. Mô-đen chính là mô-đen, nói câu nào câu nấy đều như mắc bệnh nghề nghiệp: “Vừa xuống máy bay? Có mệt hay không? Ăn cơm chưa? Muốn uống gì không?”

Lâm Hàn bị hỏi han ân cần, thực sự có chút thụ sủng nhược kinh: “Người không phải muốn ra ngoài sao? Người vội thì đi đi, ta tự thu xếp được.”

“Không có việc gì”, Trình Hạo nắm bả vai hắn “Chuyện kia cũng ko gấp. Người vừa trở về, ta ở nhà với người.”

Lâm Hàn thấy hắn săn sóc, nhất thời kinh sợ: “Người có việc liền đi, đừng chậm trễ, ta, ta cũng phải đi”

“Àn?” Trình Hạo nghiêng đầu, “Nhanh như vậy? Không phải vừa về sao, còn muốn đi đâu?”

“Ta ra ngoài ở một thời gian.”

Trình Hạo nhìn hắn kinh ngạc: “Người muốn ra ngoài?”

“Cũng không phải. Nếu ta thực sự dọn ra, nhất định sẽ thông báo trước cho người một tháng, cho người đủ thời gian tìm người khác. Phòng tốt như vậy, không cần lo lắng không ai thuê chung. . . .”

Trình Hạo cướp lời hắn: “Không phải vấn đề này”, rồi nhíu nhíu mày hỏi: “Người giận ta, phải không?”

Lâm Hàn nhất thời không hé răng.

“Ta cũng biết ta thực bốc đồng. Ta giải thích với người” Trình Hạo lại dè bả vai hắn, Lâm Hàn ngửi được hương vị quen thuộc trên người hắn, trong lòng liền đau.

“Ta là lần đầu với nam nhân, cũng không biết làm xong phải thế nào mới đúng, người muốn ta lập tức phải xác định, nhất định phải kết giao, nói thật ta là cảm thấy như vậy quá nhanh, chưa kịp chuẩn bị tâm lý. Người nghĩ xem, người cùng nữ nhân lên giường, cũng không bắt buộc từ nay chỉ có thể lên giường với nữ nhân, phải kết hôn với nàng phải không!”

Lâm Hàn nghe vậy tuy cũng buồn trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy hắn nói rất đúng, khổ sở gật đầu: “Ân, ta biết, việc này đúng là không thể miễn cưỡng.”

“Đúng không?” Trình Hạo tiếp, “Đừng đi, ở lại đây, dù sao cũng không dễ thuê nhà ở ngoài.”

Thấy hắn nói đúng là một chuyện, ở lại lại là một chuyện khác, Lâm Hàn lắc đầu: “Ta vẫn là đi vài ngày tốt hơn.”

“Cũng được. Nhưng dù thế nào, phòng ta cũng không cho người khác thuê” Trình Hạo vỗ vỗ đầu hắn, “Nghỉ ngơi cho tốt rồi sớm trở về, ta chờ người, ừ?”

Lâm Hàn trong nháy mắt lại có chút đau lòng. Trình Hạo ôn nhu với hắn như vậy, hắn chính là không nỡ đi.

Kéo hai vali hành lý xuống lầu, Lâm Hàn khó khăn rời đi. Quần áo vật dụng hàng ngày không có bao nhiêu, chủ yếu vẫn là dụng cụ bút vẽ là chính, thật đúng là không nhẹ.

Trình Hạo hảo tâm muốn đưa hắn đi “nhà mới”, hắn lo lắng bị Trình Hạo biết mình ở trong nhà MB, không muốn nghe mắng, một mực lắc đầu cự tuyệt.

Đang loay xoay với mấy cái vali, Lâm Hàn thấy một người bước xuống xe, chạy lại phía hắn.

“Thu dọn xong rồi?” Nét cười khả ái, không phải Diệp Tu Thác còn có thể là ai?

Lâm Hàn rất cảm kích: “Còn vất vả người tới.”

Diệp Tu Thác cười: “Đây cũng là trách nhiệm của ta a.”

Lâm Hàn nghĩ thầm đã cho thuê nhà lại còn lái xe đưa đón, cũng không dễ dàng đi, sau này phải cho hắn nhiều tiền boa hơn mới được.

Sắp xếp mọi thứ ổn định rồi, Lâm Hàn đi ngân hàng rút tiền, lập tức thanh toán tiền cho Diệp Tu Thác. Diệp Tu Thác nhận tiền, biểu hiện cũng không vui mừng lắm, ngay cả đếm cũng không đếm, còn cười nói cảm ơn.

Lâm Hàn cho là hắn chê ít, nghĩ lại hắn vất vả như vậy, mình còn nhẫn tâm bao tháng với giá rẻ mạt. Chỉ thấy Diệp Tu Thác giống như rất cao hứng, kéo hắn lại hôn liền mấy cái.

Đại khái là vì muốn báo đáp, nên buổi tối Diệp Tu Thác làm đặc biệt kịch liệt, khiến Lâm Hàn chỉ muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn cố nhẫn nại, bị hắn gây sức ép đến quá nửa đêm.

Phục vụ quá nhiệt tình cũng không phải chuyện tốt, Lâm Hàn ngày hôm sau đi đường với tư thế rất đáng xấu hổ, chân mềm oặt.

Thay đổi chỗ ở, Lâm Hàn rất nhanh đã thích ứng, chỗ này không khí và tầm nhìn đều tốt, lại yên tĩnh, thực thích hợp cho hắn làm việc.

Cùng “Chủ nhà” quan hệ lại hòa hợp, cũng không khác gì ở nhà.

Bản thảo hoàn thành, hắn bắt đầu quét tước lau chùi phòng, chăm sóc bể cá cảnh nhiệt đới, tưới nước cho mấy chậu cây quanh nhà. Nếu vẫn rảnh rỗi, liền giúp Diệp Tu Thác gấp quần áo.

Tủ quần áo của Diệp Tu Thác làm hắn phát choáng, nhiều không thua gì Trình Hạo, riêng underwear cũng đã cả một sọt lớn.

Tuy chiếm đa số vẫn là trang phục bình thường, nhưng cũng không ít quần áo lễ phục. MB cũng cần ăn mặc thượng lưu như vậy sao, Lâm Hàn cảm thấy rất kỳ quái, bất quá cũng rất nhanh nghĩ thông, nếu gặp

những khách hàng có địa vị cao, rất có thể sẽ có cơ hội tham gia những bữa tiệc lớn, tự nhiên phải mua thêm trang phục và phụ kiện phù hợp.

Nghĩ đến việc Diệp Tu Thác tiếp những loại khách này, không biết vì cái gì có chút kỳ quái.

Không biết Diệp Tu Thác ở trên hay ở dưới? Tuy rằng hắn rất ôn nhu, nhưng khí thế tuyệt đối không kém, cũng có thể bởi vì lúc hắn và mình làm hắn đều là Top, nên Lâm Hàn không thể tưởng tượng lúc hắn bị đè sẽ như thế nào.

Chỉ cần tưởng tượng Diệp Tu Thác ở dưới thân người khác yêu kiều hầu hạ, Lâm Hàn đã nổi gợn toàn thân, rất không yên, như thế nào cũng đều cảm thấy không thích hợp, hơn nữa nghĩ tới nghĩ lui, vạn nhất gặp kẻ biến thái, hắn nhất định phải ăn không ít đau khổ.

Nghĩ nghĩ liền lo lắng không yên, sợ Diệp Tu Thác bị hại. May mắn trong trí nhớ của hắn Diệp Tu Thác trên người không có vết thương, hắn là không bị ngược đãi thân thể đi.

Nếu vẫn có thể là Top, ngoại trừ trường hợp gặp phải kẻ xấu, Diệp Tu Thác vẫn được an toàn. Lâm Hàn nghĩ thế nên đã có thể vui mừng một chút.

Nếu mình là kẻ có tiền thì tốt rồi.

Thư phòng Diệp Tu Thác luôn khóa, Lâm Hàn cũng không quá quan tâm, riêng tư của cá nhân thôi. Chính là cảm thấy Diệp Tu Thác thật sự rất có tố chất, tựa hồ thực thích đọc sách, trong phòng ngủ và phòng khách đôi khi cũng có vài tạp chí và sách linh tinh, đều là sách chuyên ngành gì đó.

Một người như vậy, muốn làm gì mà không được, làm MB tuy kiếm tiền nhiều, lại nhanh, nhưng thật sự rất hại cơ thể, làm được vài năm, không cẩn thận còn rất dễ nhiễm bệnh.

Ôm hoài nghi trong lòng, buổi tối chờ Diệp Tu Thác trở về, nhin không được lắm miệng hỏi hắn: “Người vì cái gì muốn làm MB? Kỳ thật lấy năng lực của người, hoàn toàn có thể làm việc khác nuôi sống bản thân.”

Diệp Tu Thác “Nga” một tiếng, mỉm cười nghiêng mặt nhìn hắn: “Vậy người cảm thấy ta làm việc gì thì hợp?”

“Rất nhiều a, người đẹp trai như vậy, có thể làm người mẫu giống Trình Hạo, làm diễn viên cũng được; người vẽ tranh không tệ, thưởng thức cũng tốt, có thể làm nhà thiết kế này nọ; làm PR quan hệ xã hội cũng thực thích hợp.”

Diệp Tu Thác nở nụ cười, kéo hắn lại, cọ cọ mũi hắn: “Ân, đa tạ người khích lệ.”

Thấy hắn muốn hôn môi, Lâm Hàn bắt đầu khấn trương, đúng lúc chuông cửa vang lên, Diệp Tu Thác thở dài, cười nheo hắn một cái, đứng dậy ra mở cửa.

“Tu Thác.” Người vừa tới xấp xỉ tuổi bọn họ, cao cao gầy gầy, ăn mặc có điểm kỳ quái, mang một cái kính mắt rất khoa trương, vẻ mặt thanh tú. Tựa hồ rất quen thuộc Diệp Tu Thác, vừa vào cửa liền tự nhiên cởi áo khoác: “Hoàn hảo người ở nhà, ta sợ lúc gấp rút tìm không thấy người ni. Đêm nay chúng ta cùng nhau, ai cũng không được ngủ!”

Lâm Hàn nghe vậy trợn mắt há mồm, lại thấy hắn vừa vào đã kéo tay Diệp Tu Thác, bắt tri bắt giác đổ mắt, đứng như hóa đá.

Nam nhân lúc này mới phát hiện còn có người thứ ba ở đây, bất quá cũng không ngạc nhiên, gật gật đầu với hắn, liền nhìn sang Diệp Tu Thác: “Thế nào? Ngay tại nhà người đi. Người có khách cũng không sao, ta vào thư phòng chờ trước, người tiễn hắn về chúng ta làm sau.”

Lâm Hàn nghe hắn khẩu khí một chút ngại ngùng cũng không có, ngược lại chính mình lại cảm thấy xấu hổ.

Diệp Tu Thác có chút bất đắc dĩ: “Hắn ngủ ở đây, đây là khách của ta. Người đến thư phòng trước đi.” Rồi mới quay qua nói với Lâm Hàn: “Người đi ngủ trước, không cần làm phiền chúng ta.”

Nghề của hắn như vậy, không thể ngạc nhiên đi. Lâm Hàn ngoan ngoãn trở về phòng, nhưng trong lòng không thể bình tĩnh, nghĩ muốn nghe lén động tĩnh trong thư phòng, lại cảm thấy như thế rất không đạo đức, nên cố nhịn xuống.

Nghĩ Diệp Tu Thác vừa trở về đã mệt muốn chết, đang uống nước nghỉ ngơi, đã phải tiếp khách, liền thay hắn khó chịu, đau lòng một trận.

Lâm Hàn lần qua lộn lại ngủ không được, trằn mắt đợi quá nửa đêm, tới tận khi trời rạng sáng, mới nghe thấy tiếng cửa mở, tựa hồ hai người đã xong việc đi ra.

Bị gây sức ép lâu như vậy, càng nghĩ càng đau lòng cho Diệp Tu Thác, càng ngủ không được.

Hắn dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh rất nhỏ bên ngoài, đầu tiên là tiếng mở đóng cửa, im lặng trong chốc lát, giống như lại có tiếng mở cửa.

Lâm Hàn nhịn không được đứng lên, đi chân trần ra ngoài, nhỏ giọng gọi hắn: “Diệp Tu Thác.”

“Ân?” Diệp Tu Thác đang mở cửa phòng, có vẻ chuẩn bị đi ra ngoài.

“Người muốn ra ngoài? Không nghỉ ngơi sao?”

“Ân, có chút việc rất vội.”

“ ”

“Làm sao vậy?”

“Không, không có, trên đường cẩn thận a.”

Diệp Tu Thác cười cười với hắn.

Sáng sớm Lâm Hàn chạy đi mua rất nhiều đồ ăn về, toàn là đồ bổ, ý đồ bồi bổ thân thể cho Diệp Tu Thác. Diệp Tu Thác lại gọi điện thoại nói cho hắn hai ngày này nhiều việc bề bộn, tạm thời sẽ không về nhà.

Lâm Hàn cảm thấy hơi hụt hẫng, lại nghĩ là “vội” đến cỡ nào mà hắn không thể về nhà, càng lo lắng hắn bị khách khi dễ.

Quả nhiên vài ngày, Diệp Tu Thác rốt cục xuất hiện trước cửa, quả nhiên đáng vẻ cực kì mệt nhọc, mặt xanh lè, mắt thâm quầng, trong mắt còn có tơ máu, về nhà việc đầu tiên hắn làm, chính là tắm rửa, sau đó là ngủ.

Hắn ngủ liền từ từ mười mấy tiếng đồng hồ, ngay cả tư thế cũng không đổi. Lâm Hàn rón ra rón rén tận lực không ồn ào đến hắn, thỉnh thoảng mò vào xem hắn ngủ như thế nào, sợ hắn không thoải mái.

Lúc Diệp Tu Thác tỉnh lại, đầu óc còn chưa tỉnh táo hẳn, đã ngửi được mùi thơm, mở to mắt, thấy Lâm Hàn đang bưng cái chén lớn đứng chờ.

Nguồn :

“Tỉnh rồi?”

Diệp Tu Thác mỉm cười, khởi động thân thể, bắt tay gói sau đầu.

“Ân, người nấu cái gì cho ta sao?”

Lâm Hàn đưa lên như hiến vật quý.

Diệp Tu Thác nhìn thoáng qua: “Ân, rất thơm nga, bắt quá nhiều được liệu như vậy. Là cái gì?”

“Đại bổ thang.” (cháo bổ dưỡng)

“ ”

“Người mấy ngày nay rất vất vả, phải bồi bổ ngay. Đây là bổ thận tráng dương a.” .

Diệp Tu Thác vận vẹo, tiếp nhận thang, uống một ngụm thấy mùi vị không tồi, sau đó mới vừa uống vừa cười.

Lâm Hàn ngồi bên giường hầu hạ hần, chờ hần uống xong, liền hỏi: “Đi nhiều ngày như vậy, là tiếp khách lớn sao?”

Diệp Tu Thác liếc hần một cái, cười nói: “Đúng vậy, rất lớn. Cho nên qua lần này là có thể nghỉ ngơi lâu lâu.”

Lâm Hàn thoáng yên tâm một ít.

Diệp Tu Thác kéo tay hần, vuốt ve từng ngón tay: “Nhạ, người quan tâm ta như vậy, ta sẽ hảo hảo báo đáp người.”

Vì đại bổ thang mà báo đáp, Lâm Hàn tưởng tượng lông tóc liền lập tức dựng đứng, mông hần đến bây giờ vẫn còn đau! Vội vàng rút tay về, dùng sức lắc đầu: “Không cần không cần.”

Diệp Tu Thác cười rồi lại kéo tay hần: “Người sợ cái gì a. Ý của ta là chờ người có thời gian, chúng ta đi du lịch.”

“A, đi nơi nào?”

Diệp Tu Thác nghĩ nghĩ: “Đến những nơi người chưa từng đến đi, Las Vegas chẳng hạn.”

“Muốn đi sông bạc?” Lâm Hàn lấp bắp kinh hãi, khẩn trương nói: “Cái kia không có khả năng phát tài đâu, người không cần bị lừa.”

“Ta cũng không nghĩ đánh bạc kiếm tiền” Diệp Tu Thác bóp mũi hần cười, “Đến đó du ngoạn ngắm cảnh cũng được. Nó có thể hấp dẫn nhiều người như vậy, nhất định cũng hấp dẫn người. Cuộc sống của người vốn bình lặng, nên đi thử xem.”

“Nhưng là đánh bạc không tốt.”

Diệp Tu Thác nhéo mặt hần: “Đứa ngốc, làm công dân gương mẫu mãi, cuộc sống còn gì là vui thú.”

6. Chương 6

Cuối cùng không sợ phiền toái, hai người không quản ngàn dặm kéo nhau tới Las Vegas.

Lâm Hàn một chân chạm đất, đã có cảm giác hưng phấn mãnh liệt. Trên sa mạc khô cằn có thể mọc lên một thành phố xa hoa lộng lẫy như thế này, thật không biết tốn bao nhiêu công sức cùng tiền của mới xây dựng được.

Suốt dọc đường, kiến trúc nhà cửa rất đa dạng, từ cổ chí kim, Đông Tây kết hợp, từ Ai Cập đến La Mã cổ đại, cái gì cũng có, Lâm Hàn tròn mắt ngắm nghía không hết kinh ngạc.

Tượng Nhân Sư cao lớn dị thường, so với nguyên bản có khi còn lớn hơn, tượng Nữ thần Tự do mô phỏng bức tượng ở thành phố New York, thậm chí còn có cả núi lửa, khiến Lâm Hàn có chút mất phương hướng, không rõ rốt cuộc mình đang ở phương nào.

Diệp Tu Thác hiển nhiên có nhiều trải nghiệm, rất thuần thục, nhận phòng khách sạn xong, đêm đó liền dẫn hần đi xem ảo thuật.

Ngôn ngữ không thông cũng không gặp chướng ngại gì, Lâm Hàn xem biểu diễn mà mắt chữ A mồm chữ O không khép lại được.

“Vui không?”

Nghe hần tán thưởng không dứt, Diệp Tu Thác cười ám muội: “Xem ảo thuật thì đây là nơi thích hợp nhất, nếu có thời gian, dùng vài buổi tối cũng xem không hết. Bất quá, người muốn đi xem thoát y vũ không? Đây là nữ nhân a.”

“Thoát y vũ?” Lâm Hàn tuy rằng đang nuôi MB, nhưng từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy qua việc này.

“Nơi này công nghiệp tình dục cũng rất phát triển.” Diệp Tu Thác cười.

Lâm Hàn nhin không được liếc hần một cái.

“Người, người sẽ không muốn ở đây tác nghiệp đi?”

Diệp Tu Thác lập tức nhướn mày, dùng sức đè hần: “Người cho ta là cái thể loại gì?”

Lâm Hàn nhanh nhanh sấm hồi “thực xin lỗi, thực xin lỗi”, nhưng vẫn bị đè đau kêu oai oái, cuối cùng còn bị cắn một phát trên cổ.

Diệp Tu Thác không vội đi bài bạc, mấy ngày liền chỉ chăm chăm đưa Lâm Hàn đi du ngoạn, vào sở thú, đi tiệm xe cổ, chơi Metro-Gold tìm cảm giác mạnh, bắt Lâm Hàn chơi vài trò tốc độ cao, khiến hần sợ tới mức oa oa kêu thảm thiết.

Trước khi đến đây Lâm Hàn còn nghĩ Las Vegas chỉ có sòng bạc mà thôi. Hiện tại bắt đầu hoài nghi nơi này kỳ thật có phải là một cái đại công viên giải trí hay không, hần vô cùng cao hứng khi chụp được một đồng ảnh làm tư liệu, cảm thấy mỹ mãn, còn thấy một đám người chơi trò cướp biển trong khách sạn Treasure Island.

Diệp Tu Thác vẫn không dẫn hần đi sòng bạc, hần vốn sợ mất tiền, cầu còn không được, lần này du lịch đi chơi đã đủ tận hứng, không có gì tiếc nuối, không đánh bạc càng tốt.

Ngày cuối cùng của lịch trình, Diệp Tu Thác gọi điện thoại cho tổng đài trả phòng, hần liền bắt đầu cố gắng thu dọn hành lý.

Một lát sau, lễ tân liền gõ cửa, thái độ nho nhã lễ độ, Lâm Hàn nghe không hiểu hần nói cái gì, Diệp Tu Thác lại chỉ cười, rồi sau đó tiếp nhận đồ vật đối phương đưa tới, đưa cho Lâm Hàn.

“Vi, vì cái gì đưa tiền cho chúng ta?” Lâm Hàn vốn đã cảm thấy nơi này vui chơi quá tốt rồi, nào biết còn được tặng không tiền.

“Bởi vì chúng ta đến đây vài ngày cũng chưa đi casino a”, Diệp Tu Thác meo meo cười, “ta không đánh bạc thì họ thất thu. Cho nên tặng tiền để chúng ta đánh bạc, cũng là mỗi chúng ta thôi.”

Lâm Hàn nhanh chóng kết luận: “Chúng ta không cần mắc câu, đổi thành tiền mặt mang về đi.”

Diệp Tu Thác nhéo hần một chút: “Đừng choáng váng, ta vốn muốn mang người đi casino rồi, chần chờ từ bữa tới giờ chẳng qua là giúp người kiếm chút tiền vốn. Thế nào, người hiện tại có một trăm khối bạch kim, có nguyện ý đi thử một chút không?”

Lâm Hàn suy nghĩ chốc lát, cuối cùng vẫn là bắt tay sau lưng: “Vẫn là không cần, mất nhiều mất ít đều là mất, quá lãng phí, tiết kiệm một chút cũng tốt.”

Diệp Tu Thác cười véo mũi hần: “Được rồi, người tiết kiệm quá đó. Người phải giữ tiền cho tốt để còn nuôi ta, tốt nhất là bao cả năm đi.”

Sòng bạc ở ngay dưới lầu, rất là tiện lợi, mấy hôm trước đi qua nghe đình đình đang đang, chỉ cảm thấy ồn, hôm nay vào trong thấy máy móc xoay tròn nặng nề cùng tiếng tiền xu rơi xuống, mới đột nhiên có chút khẩn trương.

Thời gian ở đây rất mơ hồ, bên ngoài đêm đã về khuya, trong này lại sáng đèn lộng lẫy, huyền ảo sáng lạn.

Diệp Tu Thác đổi xèng, liền kéo hần đến trước bàn BLACKJACK: “Người muốn chơi không?”

Lâm Hàn cầm tiền tặng của mình trong tay, liên tục lắc đầu. Để ý Diệp Tu Thác đổi nhiều tiền như vậy, vạn nhất thua thảm, hần tốt xấu cũng có thể dùng một trăm đôla này hỗ trợ cho Diệp Tu Thác một ít.

“Không cần lo lắng, người cứ chơi đi, thắng tính cho người, thua ta chịu, thế nào?”

Lâm Hàn vẫn lắc đầu. Tiền của mình hay của Diệp Tu Thác đều không thể lãng phí.

Diệp Tu Thác lại cười, xoa mặt hần: “Người a, chính là không chơi được mới như vậy phải không.”

Vừa nói chuyện vừa đưa xèng cho nhà cái, Diệp Tu Thác nhanh chóng ngồi vào vị trí, tư thái thoải mái.

Mấy ván vừa rồi, có thắng có thua, đại khái người chơi và nhà cái đang ở thế cân bằng, chỉ tiếc thắng được lúc đầu về sau lại toàn thua. Lâm Hàn đứng bên cạnh nhìn vào, toát cả mồ hôi lạnh, toàn thân tự động phát run.

Diệp Tu Thác lại cược một phen, mất thêm chút tiền, liền đứng dậy.

“Người không chơi nữa sao?” Lâm Hàn ngược lại có vẻ không muốn rời đi, “Ta thấy vận may của người cũng không tệ, thua thế này rất đáng tiếc, chơi thêm một lúc biết đâu có thể thắng lại a.”

Diệp Tu Thác lắc đầu, kéo hần rời khỏi chiếu bạc. Lâm Hàn vùng vằng, đi vài bước vẫn cố quay đầu lại, vẻ mặt không phục.

“Cảm thấy thú vị sao?” Diệp Tu Thác cười, “Bắt quá đánh bạc, ngàn vạn lần không cần so đo thắng thua, ngay từ đầu nên đặt ra điểm dừng, khi đã vượt qua dự toán, tốt nhất vẫn là không nên chơi thêm nữa.”

Thấy Lâm Hàn có vẻ không cam lòng, Diệp Tu Thác gõ trán hần: “Khi cần buông tay lại cứ khư khư giữ không chịu buông, như vậy sẽ nguy to. Cho nên người còn phải tu luyện nhiều!”

Lâm Hàn vẫn chưa chịu từ bỏ: “Nhưng nếu cứ tiếp tục có khi sẽ gỡ được vốn.”

“Ngu ngốc, sòng bạc chính là dựa vào những người như người để làm ăn đấy” Diệp Tu Thác nhéo hần một phen, “Theo lí mà nói, nếu còn ngồi lại, tám chín phần là thua tiếp, ngoan cố thì chỉ có cháy túi. Có thể hồi vốn không có mấy người đâu.”

“Nhưng cứ rời đi như vậy, thật sự đáng tiếc.”

“Thấy tình hình không thuận lợi, sớm sớm nhận thua, không phải khỏe hơn sao?” Diệp Tu Thác nháy mắt, “Làm chuyện gì cũng giống nhau, phải biết quay đầu đúng lúc. Thua cũng không sao, đáng sợ chính là không chịu nhận thua, cố bon chen để rồi càng thua nhiều hơn. Đạo lý này, người hiểu chưa?”

Lâm Hàn trước giờ vẫn luôn tâm niệm sống là phải “Chân thành, kiên định”, luôn cho rằng nếu kiên trì sẽ thu được kết quả tốt, cánh nghĩ này đối với hần thực đáng kinh ngạc. Lúc sa sút, không phải càng nên nhẫn nại sao? Buông tay sao có thể đứng được!

“Đến, chơi cái này đi.” Diệp Tu Thác kéo hần ngồi xuống một cái máy còn trống do vừa có người rời đi, “Cái này không cần kỹ thuật, có vận khí tốt là được, cho nên người cứ yên tâm thử xem.”

Lâm Hàn nhìn bốn phía, thấy phần lớn đều là người già, thấy còn không đáng sợ nữa, lá gan liền lớn hơn một chút. Cũng hiểu được đã đến những nơi thế này, còn rụt rè sợ mất tiền, thì không bằng ở nhà ngủ cho rồi. Hần thật dễ dàng bị Diệp Tu Thác kích động.

Diệp Tu Thác chỉ cho hần cách chơi. Lúc đầu còn thắng được chút ít, dần dần tiền thắng được đều bị thua lại hết, nhìn cái trán hần đỏ không ít mồ hôi, Diệp Tu Thác liền ngăn lại hần: “Được rồi, nghỉ ngơi đi.”

Lâm Hàn chần chờ chốc lát, mới chịu buông tay, trong ngực tim vẫn đập rộn lên. Đột nhiên dừng lại thật sự làm cho người ta ngứa ngáy tay chân, nhưng vẫn cố dùng chút lý trí còn sót lại xoa tan máu đỏ đen.

Diệp Tu Thác đứng dậy nhường chỗ cho người ở phía sau, mỉm cười ôm Lâm Hàn: “Thế nào, cảm thấy được không?”

“Àn.”

Thua hết, cũng không cam lòng đứng lên, Diệp Tu Thác liền kéo Lâm Hàn ra chính mình ngồi thế vào.

“Ta cũng muốn thử vận may” Diệp Tu Thác cười, gõ gõ ngón tay xinh đẹp, nghiêng đầu nhìn hần: “Người muốn đầu tư không?”

“Được.”

Diệp Tu Thác lấy một đồng xu của hần, nắm trong lòng bàn tay: “Nghe này, thua coi như mất, nếu thắng thì xem như cả hai chúng ta cùng thắng, sẽ chia cho người một nửa.”

Lâm Hàn “uh” một tiếng, thầm nghĩ hắn cho tới bây giờ chưa từng có vận tốt như vậy, mỗi lần tham gia rút thăm trúng thưởng đều gặp phải “May mắn lần sau”.

Diệp Tu Thác không chút vội vàng, trước khi bắt đầu còn kêu Lâm Hàn: “Đến, hôn ta một chút, cho nó may mắn.”

Lâm Hàn liên tục xua tay: “Ta xui xẻo lắm.”

Diệp Tu Thác cười có chút nghịch ngợm: “Sao lại thế được, gặp được ta, người không phải đã bắt đầu đổi vận sao?”

Lâm Hàn biết mình không làm hắn sẽ không từ bỏ, thừa dịp không ai chú ý, nhanh chóng hôn một cái lên mặt hắn.

Diệp Tu Thác lúc này mới chịu động thủ.

Không bao lâu, cái máy đột nhiên sáng bừng, âm nhạc vang lên, Lâm Hàn á khẩu tròn mắt nhìn, cho dù không hiểu tiếng Anh, hắn cũng hiểu được là mình thắng giải cao nhất.

Diệp Tu Thác vốn đang bất động cũng có chút giật mình, ngậy người vài giây mới có phản ứng, nhưng cũng không có mừng như điên, chỉ hơi mỉm cười: “A, quả nhiên hôn sẽ có vận khí tốt mà! Thật sự tốt.”

Loại máy đánh bạc này, thường cao nhất là mười vạn, may mắn không phải loại thưởng tích lũy trăm vạn, bằng không nhất định phải đi kêu bảo tiêu.

Nhưng mặc kệ thế nào, đối với Lâm Hàn trong lòng sớm đã chịu thua mà nói, tiền thưởng lớn thế này, lại chỉ dùng có hai đồng xu đổi được, kinh hỉ đến mức hóa đá.

Diệp Tu Thác tâm tình cũng tốt, nhưng tựa hồ không phải vì tiền thưởng. Nhận tiền xong, cho nhân viên không ít tiền boa, sau đó mới ôm Lâm Hàn đang ngây ra, lay tỉnh: “Một nửa cho người.”

“A?” Lâm Hàn cứng ngắc nhìn lại Diệp Tu Thác.

Diệp Tu Thác cười cười: “Không phải đã nói trước rồi sao.”

Lâm Hàn lắp bắp: “. Cái kia, người không phải chỉ nói giỡn thôi sao?”

“Đương nhiên không phải. Ta không nói giỡn, ta từ trước đến giờ chỉ nói thật, người không nhận ra sao?”

Diệp Tu Thác cười nghiêng đầu có vẻ muốn hôn hắn, bất quá nơi này cấm đồng tính luyến ái có hành vi thân mật ở nơi công cộng, không muốn gặp phiền toái, vẫn là nuốt tiếc dừng động tác.

Hai người trở lại phòng khách sạn, Diệp Tu Thác vừa vào cửa lập tức dè hấn áp sát tường, ngấu nghiến chiếm lấy môi hắn, sự xâm nhập nóng cháy khiến chân Lâm Hàn có chút nhũn ra.

“Chờ, chờ một chút.”

“Ân?”

Lâm Hàn lấy di động đang rung từ trong túi ra: “Ta có điện thoại.”

Diệp Tu Thác tiếp tục hôn cổ hắn: “Đừng nghe.”

“Không được, là Trình Hạo.”

Diệp Tu Thác “Ân?” một tiếng, đình chỉ động tác, cau mày, đứng thẳng dậy, nhìn hắn cao hứng nhận cuộc gọi: “Uy, Trình Hạo a.”

Cái điện thoại cũ xì của hắn bắt tín hiệu quốc tế không tốt lắm, mới nói được hai câu, đường truyền đã có vấn đề.

“Nói xong?”

“Không có, ta còn có rất nhiều chuyện muốn nói mà.”

Diệp Tu Thác tựa tiểu phi tiểu, không nói thêm lời nào, hai tay đút túi quần, ngồi nghỉ ngơi trên ghế. Lâm Hàn gọi lại vài lần không được, đành phải ra hành lang thử lại lần nữa.

Một nam nhân tóc đỏ cao to lắc lắc đi tới, chắc là người ở phòng bên cạnh, lúc thấy Lâm Hàn hần sững sốt một chút, sau mới tiến lại gần cao giọng nói chuyện, không quên khua tay múa chân, trạng thái có vẻ kích động, Lâm Hàn nghe hần xì xà xì xồ, không hiểu ngoại ngữ lắm, mặc danh kỳ diệu, chỉ biết lắp bắp vài từ hết “what” rồi lại “pardon”.

Diệp tu thác đang uống rượu trong phòng, nghe tiếng đi ra, lập tức đem Lâm Hàn kéo về phía sau.

Người nọ thấy Diệp Tu Thác, tựa hồ càng kích động, nói một tràng, tốc độ rất nhanh, Lâm Hàn chỉ có thể quơ được mấy chữ, vội hỏi người tiếng Anh lưu loát bên cạnh: “Người này đang nói cái gì?”

Diệp Tu Thác đối thoại vài câu, cau mày, ôm lâm hàn ý bảo hần vào phòng: “Không cần để ý đến hần.”

Người đàn ông tóc đỏ vẫn tiếp tục lải nhải, mặt đỏ cả lên, gân xanh cũng nổi đầy mặt. Diệp Tu Thác lãnh đạm đáp lại hần vài câu, xoay người quay vào, người nọ nắm tay muốn kéo lại.

Diệp Tu Thác phản ứng nhanh chóng, né tránh, nhưng tránh không được.

Không rõ nguyên do, chỉ thấy hai người tự nhiên đánh nhau, người ngoại quốc đang phần nộ kia còn lôi ra từ trong túi một cái tiểu mã tấu Thụy Sĩ, mọi chuyện có vẻ hoàn toàn không ổn.

Lâm Hàn sau một lúc ngây ngốc, mới có phản ứng, vừa dùng thứ tiếng Anh bát nháo của mình kêu bảo vệ, vừa liều mạng giúp Diệp Tu Thác.

Tay không đấu với có vũ khí, cánh tay Diệp Tu Thác nhanh chóng bị chém, cũng không biết thâm sâu thế nào. Lâm Hàn nhất thời lông tóc dựng đứng, thấy máu tay chân lập tức mềm nhũn.

Thấy Diệp Tu Thác né tránh không kịp, lưỡi dao đã kề sát bụng, Lâm Hàn bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, trong đầu trắng xóa một mảnh, không chút nghĩ ngợi liền lao ra trước.

Hần thảm nghĩ chạy lại đẩy Diệp Tu Thác ra, lại quên chính mình cũng chỉ là tay không mà thôi, làm sao cứu nổi Diệp Tu Thác?

Quả nhiên trên lưng một trận nóng bỏng, vài giây sau mới bắt đầu thấy đau, trước mắt biến thành màu đen, cả người phát run.

Ngay sau đó, bảo vệ nhanh chóng tới.

Có người giúp, Lâm Hàn liền yên tâm thả lỏng. Diệp Tu Thác gắt gao ôm hần, thấy sắc mặt Diệp Tu Thác trắng bệch, chính mình cũng thấy đau khủng khiếp, không biết sau lưng rốt cuộc thế nào, giống như ẩm ướt lạnh lạnh một tảng lớn, giấy dựa lấy tay sờ, đưa đến trước mặt nhìn xem, thấy một tay đầy máu.

Lâm Hàn vốn nhát gan, sợ máu, thấy vậy, ngây ra như phỗng, trong đầu loạn một đoàn “Ta sẽ chết, ta sẽ chết”, tay nhuốm một màu đỏ au, ý thức liền bay xa.

Tỉnh lại, đầu tiên cảm thấy trên lưng đau đớn, rồi sau đó mới ý thức được mình còn sống, thực sự vui mừng khôn xiết.

Bất quá tư thế nằm có chút không thoải mái, cổ vừa đau vừa mỏi. Lâm Hàn giật giật cổ, xoay ngang xoay dọc.

“Tỉnh rồi?”

Quay ra sau liền thấy mặt Diệp Tu Thác, Lâm Hàn chợt thấy vui vui: “Người ở a.”

“Hiện tại rất đau đi? Bất quá không cần lo lắng, miệng vết thương đã khép lại, rất nhanh sẽ tốt hơn.” Nguồn :

Không bị tàn tật gì đó là tốt rồi, Lâm Hàn lập tức yên tâm, vui vẻ ra mặt.

“Đúng rồi, xảy ra chuyện gì? Chúng ta không là gì chộc tới hần a.”

“Hắn là người chơi xèng trước chúng ta. Chúng ta vừa chơi, lập tức ăn giải lớn. Hắn cảm thấy giải thưởng kia là kết quả của hắn, chẳng qua cuối cùng bị chúng ta chiếm, tiền chúng ta nhận được đáng lẽ phải là của hắn”

Diệp Tu Thác giải thích: “Kỳ thật không thể có chuyện này, trúng hay không trúng hoàn toàn là do máy chọn ngẫu nhiên. Hắn lúc ấy cho dù tiếp tục chơi, cũng không trúng lớn được như thế.”

“Bất quá ta cũng sai”, Diệp Tu Thác vuốt đầu hắn, “Ta uống rượu nên hơi xúc động, bằng không cũng không lời qua tiếng lại với hắn. Người thua bạc vốn không nên chọc vào, huống chi chúng ta không có vũ khí đây vào chỉ thêm mệt, không cần thận còn có thể mất mạng.”

“Thật may không xảy ra chuyện gì lớn.” Lâm Hàn thấy vận khí của mình cũng không tồi đi.

“Ân, đó là do người đã lao ra cứu ta, nếu không xảy ra việc gì còn chưa biết được đâu.” Diệp Tu Thác cười, “Không thể tưởng được người lại có dũng khí như vậy, người không phải luôn nói mình rất nhát gan sao?”

Lâm Hàn cũng thấy kỳ quái, hắn từ nhỏ tới lớn không phải luôn nhát gan sợ chết sao, gặp loại chuyện này, theo lý là nên nhanh chân bỏ chạy mới đúng. Lúc ấy xông lên làm anh hùng, hắn cũng không rõ tại sao. Nhưng cảm giác chính mình cũng có chút dũng cảm, so với trước kia đã có chút khí khái nam nhi nên rất vui.

“Ta còn nghĩ người bị thương, sẽ đau đến phát khóc đấy.” Diệp Tu Thác mỉm cười.

“Như thế nào?” Lâm Hàn có điểm ngượng ngùng, “Nam nhân như thế nào có thể tùy tiện khóc.”

“A”, Diệp Tu Thác đùa với hắn, “Có chí như vậy, là vì ta sao?”

Lâm Hàn nhất thời mặt mày đỏ bừng. Nam nhân trước mặt thật sự anh tuấn. Khó trách người xưa nói, mất mạng vì sắc. Quả nhiên là hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu, không thể tưởng được chính mình cũng có lúc anh hùng cứu mỹ nhân.

Diệp Tu Thác cười nheo nheo mắt hắn, nhào người về phía trước, hôn hắn.

“Người cứu ta, ta phải báo đáp thế nào đây?” Diệp Tu Thác cọ cọ mũi hắn.

“Ách.”

“Ta lấy thân báo đáp được không?”

Lâm Hàn nổi cả da gà, “Lẽ” lớn như vậy, đột nhiên không công đưa cho hắn, hắn nuôi không nổi đâu.

“Không cần.”

“Không cần sao?” Diệp Tu Thác gần gũi theo dõi hắn, “Được rồi, ta đây cung cấp dịch vụ miễn phí trọn đời, thế nào?”

“Di?” Lâm Hàn bất động, không thể tin được sẽ có đại tiện nghi như vậy, “Miễn phí sao được? Người không phải kiếm tiền để sống sao, miễn phí một tháng là được rồi.”

Diệp tu thác nở nụ cười: “Này không quan hệ, ta còn có những khách khác nữa.”

Lâm Hàn chưa kịp trả lời, chợt nghe tiếng cửa mở, rồi sau đó là tiếng bước chân. Cổ hắn chỉ có thể xoay một góc hữu hạn, nhìn không thấy người tới.

“Tu Thác, người không sao chứ?” Mở miệng là một nam nhân, thanh âm sau đó lâu bầu có chút trẻ con: “Nhìn thế nào cũng không giống hắn có việc gì a.”

Diệp Tu Thác “Nga” một tiếng: “Nghe khẩu khí của người giống như thực thất vọng?”

“Nghe nói người bị đánh, chúng ta tiện thể đang ở LA, qua thăm người.”

“Nghe nói người bị đánh, chúng ta chính là cố ý ngàn dặm tới thăm nha.”

Hai người đồng thời nói chuyện, thế nào lại hoàn toàn ngược lời như vậy.

Diệp Tu Thác lập tức mấp má mắt: “Dung Lục người lại nói dối a!”

Thiếu niên cãi lại: “Cái gì? Người không biết Trữ Xa hay khách sáo hay sao, ta mới là nói thật.”

Hai người đến gần, Lâm Hàn mới thấy bọn họ rõ ràng; hai nam nhân đều thân hình thon dài cao lớn, một người trông lớn tuổi hơn một chút, người còn lại rất trẻ, có vẻ chưa đến hai mươi, trong tay còn cầm hoa.

“Bạn người bị thương?” Người tên Trữ Xa nhìn Lâm Hàn, “Không có gì đáng ngại đi?”

“Hoàn hảo, không tổn hại đến xương cốt hay nội tạng, miệng vết thương đã được xử lý, chắc sẽ không có vấn đề gì.” Diệp Tu Thác nhìn Lâm Hàn nhần nhần mặt vì đau. “Bất quá người này vẫn phải chịu khổ.”

“Ta trước lúc đi, có cầm theo thuốc mỡ, không chê thì lấy mà dùng.”

Diệp tu thác cười nói tạ ơn.

Dung Lục cầm hoa vào bình, thấy Lâm Hàn nhìn chăm chăm vào mấy bông hoa, tự nhiên có chút ngượng ngùng: “Thật có lỗi a, ta mua cho Diệp Tu Thác, cho nên chọn theo sở thích của hắn, ách. . . .”

Dù sao cũng là mua đến chúc người bệnh mau chóng khỏe lại.

“Diệp Tu Thác, Người đi LA với chúng ta không? Nghỉ ngơi cũng đủ rồi phải không?”

Diệp Tu Thác nhìn hắn vẫn duy trì tư thế không mấy hay ho vắn vắn vẹo vẹo: “Đợi thêm vài ngày. Bây giờ mà đi chỉ sợ ảnh hưởng đến vết thương của Lâm Hàn.”

“Này không cần lo”, Dung Lục vui vẻ, “Phi cơ của ta rất được.”

“Của người?” Diệp Tu Thác lập tức chỉnh lại, “Là của ba người đi.”

“Hừ, hắn chẳng mấy khi ra ngoài, mua về cũng là để ta dùng a.”

Lâm Hàn nghe thấy lưng hơi cứng ngắc, có phi cơ là người thế nào a!

Diệp Tu Thác thấy hắn bất động không nói một lời, liền sờ sờ hắn: “Quên giới thiệu cho người, đây là Dung Lục.”

Thấy Lâm hàn khó khăn gật đầu chào hỏi, liền ngăn hắn lại: “Tiểu nhân vật thôi mà, người không cần để ý đến hắn.” Sau đó mặc Dung Lục quang quác quang quác kháng nghị lại tiếp tục: “Đây là Nhâm Trữ Xa, chủ của Narcissisms.”

Lâm Hàn rốt cục có cơ hội gặp mặt “Người lãnh đạo trực tiếp” của Diệp Tu Thác, thật không giống hình tượng tú bà đáng khinh trong tưởng tượng của hắn, đó là một người không tồi, mặt mày sáng sủa, rất có khí thế.

Nhâm Trữ Xa hướng hắn thăm hỏi: “Như vậy vị này chính là. . . .”

Diệp Tu Thác nở nụ cười: “Lâm Hàn, chính là ‘khách hàng’ của ta a.”

Dung Lục uống một chút, nhìn thẳng mặt Lâm Hàn xem nửa ngày, giống như nhận ra hắn: “A, nghĩ tới, chính là người đã kêu Diệp Tu Thác phục vụ!”

Nhâm Trữ Xa cũng lộ ra tươi cười: “Diệp Tu Thác phục vụ thế nào?”

Lâm Hàn nghe boss đặt câu hỏi, vội thay Diệp Tu Thác ca ngợi: “Phi thường tốt! Tổ chức cao, lại biết săn sóc, tâm địa cũng tốt. . . .” Lâm bầm không dứt.

Diệp Tu Thác cười: “Ta nếu phục vụ không tốt, chúng ta có thể lâu dài như vậy không?”

Lâm Hàn không phản đối còn nhiệt liệt hưởng ứng, tỏ vẻ khẳng định: “Đúng vậy đúng vậy, ta thấy hắn là ưu tú nhất. . . .”

Dung Lục vừa nghe vừa cười hắc hắc, rồi sau đó cười rất gian tà với Diệp Tu Thác: “Tốt như vậy sao? Mới nghe đã thấy động tâm rồi, uy, người có thể tiếp ta không a?”

Nói thẳng mặt như vậy, Lâm Hàn cảm thấy thực ỷ khuất cho Diệp Tu Thác, nhưng xem Diệp Tu Thác lại không có phản ứng gì, chỉ cười. Nghĩ thầm đó chỉ là nụ cười gượng gạo, Lâm Hàn thầm nghĩ thay hắn xả giận.

“Không thể.”

“A?” Dung Lục có chút ngoài ý muốn.

“Ta đã bao hần.”

“A?”

“Ta bao một tháng.”

Dung Lục ngây người trong chốc lát, bả vai bắt đầu phát run, một tay chỉ vào Diệp Tu Thác, nói không nên lời, cơ hồ cười sắp điên rồi.

Lâm Hàn bị hần cười có chút căm tức, nhưng cảm thấy mình nói như vậy cũng không đúng, hần đứng ra chỉ trỏ tiền để Diệp Tu Thác phục vụ một tháng mà thôi, cũng không thể hạn chế Diệp Tu Thác tiếp những người khác, bởi vậy cũng không dám lớn tiếng, thấy hai người đó mặt tươi cười hơn hở, không khỏi cảm thấy rầu rĩ không vui.

Dung Lục khó khăn lắm mới dừng lại được, lại còn “Ôi ôi” kêu đau bụng, sau đó hỏi: “Diệp Tu Thác, một tháng người tính bao nhiêu tiền?”

Diệp Tu Thác thật cũng không kiêu kị, liền cười báo giá.

Bả vai Dung Lục lại bắt đầu kịch liệt run run, cười đến rút cả gân, nếu không có Nhâm Trữ Xa một tay đỡ lấy hần ý bảo hần phải chú ý hình tượng, Lâm hàn cảm thấy hần hần là rất muốn nằm trên mặt đất lăn lộn một hồi.

Tiếng cười nửa ngày cũng chưa dứt, Dung Lục đã rút cả nước mắt, Lâm Hàn bị cười không biết làm sao, quay đầu nhìn Diệp Tu Thác, hần cư nhiên cũng cười.

Lâm Hàn tuy cũng biết cái giá kia có vẻ hơi thấp, nhưng bị giễu cợt như vậy, cảm giác rất khổ sở.

Dung Lục dừng được chốc lát, thấy Lâm Hàn xấu hổ, vội cười xin lỗi: “Thực xin lỗi a, ta không phải cười người, ta là cười Diệp Tu Thác.”

Giễu cợt giá trị con người Diệp Tu Thác rất thấp? Lâm Hàn nhú mày theo dõi hần.

“Cái kia, cũng không phải cười Diệp Tu Thác không tốt! Kỳ thật Diệp Tu Thác là người rất cao giá, hần là có rất nhiều người cũng ước được bao hần, người nhất được đại tiện nghi a. Hắc hắc.”

Dung Lục phát hiện mình càng nói càng sai, liền cười mĩa hai tiếng rồi khấn trương nín.

7. Chương 7

Lâm Hàn nằm úp sấp theo bọn họ bay đi LA, ở nhờ nhà của Nhâm Trữ Xa, rất là thoải mái.

Ban đầu không thể đứng dậy, nằm nghỉ hai ngày hần thấy khá hơn rất nhiều, đứng lên đi lại không còn là vấn đề, chỉ cần cẩn thận đừng tùy tiện xoay người là tốt rồi, lúc ngồi xuống chỉ cần để ý tư thế, tận lực không kéo căng lưng, sẽ không có cảm giác đau.

Diệp Tu Thác ban ngày không ở, buổi tối mới cùng về với Nhâm Trữ Xa, mỗi ngày đều thay hần bôi một loại thuốc kỳ quái lên vết thương trên lưng (Lâm Hàn cho tới giờ vẫn chưa thấy vết thương của mình rốt cục tròn méo ra sao), màu sắc trong suốt, dùng đầu ngón tay lấy ra một chút, nhìn qua rất giống ngọc thạch, nhưng kỳ thật rất mềm, hương vị thực thoải mái, bôi lên cảm giác man mát, công hiệu cũng tốt, chính mình cũng có thể cảm thấy miệng vết thương khép lại rất nhanh.

Lâm Hàn còn hỏi thăm Diệp Tu Thác nơi bán loại thuốc này, hần cũng muốn mua mấy bình về, thuốc tốt như vậy sau này còn dùng nhiều a.

Bất quá Diệp Tu Thác đích trả lời là: “Thứ này không mua được, nếu người muốn, ta xin Trữ Xa một lọ.”

Thấy Diệp Tu Thác cùng Nhâm Trữ Xa quan hệ tốt như vậy, hiển nhiên không đơn thuần chỉ là quan hệ giữa ông chủ và người làm công.

Lâm Hàn biết việc này cũng không có gì kỳ quái, theo tính chất công việc, MB và tú bà, quan hệ không rõ ràng cũng là rất bình thường đi. Chất lượng phục vụ của Diệp Tu Thác thực sự vẫn là rất có giá trị.

Lâm Hàn nghĩ đến những lúc bọn họ ở chung vui vui vẻ vẻ, trong lòng liền rầu rĩ. Trước kia cũng biết Diệp Tu Thác nhất định có rất nhiều khách hàng, nhưng mà biết, so với chính mắt nhìn thấy, hơn nữa còn gần gũi đối mặt, hai loại cảm giác này là hoàn toàn bất đồng a.

Dung Lục cũng thường đến, giao tình tốt như vậy, Diệp Tu Thác có tiếp hấn, cũng là chuyện bình thường.

Lâm Hàn nghĩ với những khách thể này, anh tuấn, nhiều tiền, khẳng khái, có khí độ, thông tình đạt lý, MB không tiếp những người như vậy mới là kỳ quái!

Chính mình nếu cùng hai người kia so sánh.

Quên đi, căn bản không thể sánh bằng.

Nghĩ nghĩ liền lo lắng Diệp Tu Thác về sau sẽ không chịu tiếp hấn nữa, nhưng lại thấy được Diệp Tu Thác rất có tình cảm, có trước có sau, không phải cái loại tham tiền bỏ bạn, liền tự an ủi, thoáng yên tâm.

Thêm vài ngày, miệng vết thương trên cơ bản đã muốn khỏi hẳn, tốc độ khôi phục thần kỳ khiến Lâm Hàn rất cao hứng. Diệp Tu Thác tựa hồ cũng xong việc, hai người liền có thể cùng nhau về nước, bất quá Lâm Hàn không dám tưởng tượng cụ thể hấn “xong việc” gì, bằng không ngực sẽ khó chịu.

“Đúng rồi, Trữ Xa vừa vặn cũng muốn trở về, cùng đường với chúng ta.”

“Vậy sao?”

Lâm Hàn cũng không chán ghét Nhâm Trữ Xa, còn thấy thích hấn là đằng khác, một người trầm ổn nho nhã như vậy căn bản không thể ghét được, nhưng tưởng tượng hấn cùng Diệp Tu Thác như vậy như vậy, còn thêm này này kia kia, trong lòng có điểm buồn.

Phi cơ ba người, Lâm Hàn ngồi cạnh cửa sổ, Diệp Tu Thác ngồi bên trong, hấn cùng Nhâm Trữ Xa tán gẫu rất nhiều, Lâm Hàn nghe có điểm chán, liền nhắm mắt ngủ, nhưng là không ngủ được, lâu lâu lại nhìn lên hai người bọn họ một chút.

“Muốn uống cái gì?”

Cảm giác Diệp Tu Thác nhẹ nhàng lay lay, Lâm Hàn vội mở mắt: “Ách, nước chanh đi.”

Nhâm Trữ Xa liền cầm ly nước chanh từ trên xe đẩy, đưa cho Diệp Tu Thác, Diệp Tu Thác lại đưa cho hấn.

Lâm Hàn thấy ngón tay Diệp Tu Thác và Nhâm Trữ Xa khẽ chạm vào nhau, đến lúc chính mình tiếp nhận cũng nhân cơ hội trộm chạm vào hấn, không biết thế nào lại giật thót tim, mất dần vào tay Diệp Tu Thác, không dứt ra được.

Diệp Tu Thác và Nhâm Trữ Xa uống rượu, tay phải cầm ly, tay trái đặt trên đùi. Ngón tay thon dài, móng tay thực sạch sẽ, hơi hơi khúc, thoát nhìn phi thường hữu lực, nhìn không thấy lòng bàn tay, nhưng hấn là rất ấm áp.

Lâm Hàn gắt gao nhìn chăm chăm, chính là tay mà mình vừa chạm, liền cảm thấy gọi cảm mê người. Trái tim bùm bùm loạn khiêu, rất muốn chạm vào tay người kia.

Cổ lấy hết dũng khí vươn tay ra, cầm lấy tay Diệp Tu Thác. Diệp Tu Thác “Àn?” một tiếng quay đầu nhìn hấn, lộ ra nét cười, đáp lại hấn, mười ngón tay đan vào nhau.

Lâm Hàn trong nháy mắt có cảm giác bay lên trời. Đương nhiên, trên thực tế hấn cũng là đang bay trên bầu trời a.

Hai người nắm tay không nói gì, Lâm Hàn rất vui vẻ, ngây ngô cười.

Nhâm Trữ Xa liếc mắt nhìn bọn họ một cái, rồi mỉm cười tiếp tục xem văn kiện của mình.

Mười mấy giờ bay, lúc hạ cánh, Lâm Hàn đã mệt đến không cử động nổi. Đi nhiều, lại còn bị thương, hơn nữa lệch mũi giờ, cả người đều choáng váng, tắm rửa ra sao hắn cũng không rõ, vẫn là Diệp Tu Thác ôm hắn vào giường.

Ngủ tới tám mắt mày, cơm cũng không ăn, mơ hồ cảm thấy Diệp Tu Thác không ngừng lay hắn dậy, nhưng hắn vẫn không chịu tỉnh, còn chui rúc tìm nơi ấm áp ngủ tiếp.

Cuối cùng ngủ chán rồi, đầu óc sáng khoái, liền tỉnh lại, trợn mắt ngáp dài, đã thấy Diệp Tu Thác nhìn hắn cười.

“Chuột trũi, chịu dậy rồi sao.”

“Ách?”

“Ta gọi người rời giường, người liền không ngừng tìm chỗ rúc vào” Diệp Tu Thác khều khều hai ngón tay, gãi mũi hắn, “Ta sợ làm người chết ở bên trong, cũng không dám gọi người.”

Lâm Hàn hắc hắc hai tiếng, biết là không tốt. Nhưng thật xấu lúc ngủ của hắn là không thể thay đổi a.

“Nếu còn ngủ tiếp thì cũng chết đói, mau đứng lên, ăn cơm.”

Lâm Hàn ngoan ngoãn đứng lên, dụi mắt đi đánh răng rửa mặt, mơ hồ không rõ: “Hôm nay chúng ta ăn cái gì?”

“Trữ Xa mời cơm. Người chọn thứ người thích là được.”

Lâm Hàn miệng đầy bọt quay đầu hỏi: “Vi, vì cái gì muốn mời người ăn cơm?”

“A?”

Diệp Tu Thác không đoán được sẽ bị hỏi như vậy, “Không vì cái gì a, bằng hữu, cùng nhau ăn cơm không phải thực bình thường sao? Hắn đã lâu không về đại lục, lần này trở về đương nhiên phải tụ tập rồi.”

Lâm Hàn nghe thấy “đã lâu không về đại lục”, mới có chút yên tâm: chỉ về đại lục vài ngày, chắc cũng không thường dùng *dịch vụ* của Diệp Tu Thác.

Gặp mặt tại nhà hàng, cảm giác nguy hiểm lại tăng cao, Nhâm Trữ Xa khí độ phi phàm, gu thẩm mỹ cao, hơn nữa chi tiêu cực kỳ hào phóng.

Lâm Hàn so với hắn không bằng một góc, rất là nhục chí, khiến Diệp Tu Thác phải nhìn hắn kì quái hỏi: “Người cúi đầu làm gì?”

Hắn đành phải bịa vài chuyện vớ vẩn, quyết không để Diệp Tu Thác biết lý do, mặt công lại bị chê cười.

Nhâm Trữ Xa cũng rất vui vẻ, đem những hiểu biết thú vị cùng vấn đề thời sự ra nói, Lâm Hàn nghe rất hợp, trong lòng lại càng mâu thuẫn, hắn không biết mình là thích người này, hay là bởi vì hắn là *khách hàng* của Diệp Tu Thác mà sinh ghét.

Ăn cơm xong, ngồi trong chốc lát, lại đi chỗ khác uống trà, tối muộn, Diệp Tu Thác mới ôm chầm lấy Lâm Hàn, hôn một chút: “Người kêu xe về trước được không? Ta cùng Trữ Xa còn có chút việc phải làm.”

“A? Nga, được rồi.” Lâm Hàn cũng là kẻ thức thời, biết hai người có việc riêng, có người ngoài sẽ khó xử, vội đứng lên, cáo từ rời đi.

Về đến nhà, tâm tình không khỏi có chút ảm đạm. Tuy rằng trong lòng hiểu được, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không có biện pháp làm ngơ, lại cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể than than thở thở.

Nếu Diệp Tu Thác chỉ tiếp một mình hắn thì tốt, nắm tay nhau, ngủ chung một giường, sáng ra thì thức hắn dậy, cùng hắn nằm trong chăn xem TV nói chuyện phiếm, còn cùng ăn kem trong một tô.

Con người quả thật tham lam a.

Đợi nửa ngày, ngay cả quần áo cũng đã giặt xong, Diệp Tu Thác vẫn là chưa trở về, Lâm Hàn càng ngày càng buồn rầu, ngồi ngẩn ngơ trước bàn (càng ngày càng giống cô vợ trẻ là sao??).

Đi du lịch lâu như vậy, cũng nên bắt đầu làm việc trở lại, nhưng hần thật không có tâm trạng, đầu óc loạn cả lên.

Không biết Diệp Tu Thác đang làm gì? Tối nay có về không? Hần cùng Nhâm Trữ Xa ở chung một chỗ có vui không?

Đang nóng ruột đảo qua đảo lại trong nhà, cửa phòng truyền đến tiếng chìa khóa chuyển động, Lâm Hàn lập tức tỉnh táo tinh thần.

“Người đã về rồi!”

“Còn sợ người ngủ rồi chứ!” Diệp Tu Thác cười, đổi dép đi trong nhà rồi mới tiến vào, giờ giờ cái hộp đang cầm trong tay “Ta mang điểm tâm về, có đói bụng không? Ăn một chút đi?”

“Nga.” Mở hộp cơm ra, đầy ắp a, trong gói bạc là hai con tôm to oành, Lâm Hàn bắt giác nuốt nước miếng.

“Cũng không tệ lắm đi!” Diệp Tu Thác nhìn hần muốn ăn nên quảng cáo thêm “Tôm hùm của nhà hàng này cực nổi tiếng đó, là Trữ Xa giới thiệu để ta mua về cho người a.”

Lâm Hàn khựng lại một chút, thả chậm tốc độ ăn. Tuy rằng không nghe rõ hần nói gì, Diệp Tu Thác cũng có thể nhìn mặt mà đoán được hần đang đấu tranh nội tâm ghê lắm.

“Tu thác a.”

“Ăn?”

“Người cùng Nhâm Trữ Xa.”

“Ăn?”

“Giao tình tốt lắm đi?”

“Đúng vậy.”

“Kia, người thích cùng hần làm không?”

“Cái gì?” Diệp Tu Thác trừng mắt.

Lâm Hàn càng thêm ngưng ngững : “Ta biết người cùng hần làm, hần là chủ của người, hai người quan hệ tốt cũng là tất nhiên a. Ta chỉ là muốn biết người thích hay không thích thôi.”

Diệp Tu Thác đột nhiên cúi đầu ra vẻ đang uống nước, bả vai hơi hơi co rúm, qua nửa ngày mới ngẩng đầu, kiệt lực trấn định: “Thích cùng hần làm hay không a, việc này đừng nhắc đến. Giữa chúng ta không có loại cảm giác này.”

Lâm Hàn im lặng, tiếp tục ăn tôm hùm, Diệp Tu Thác chống cằm nhìn hần trong chốc lát, liền sờ sờ đầu của hần, đứng lên, vào phòng tắm tắm rửa.

Lâm Hàn vừa ăn vừa nghĩ, nghe tiếng nước truyền đến, nội tâm lại càng rối rắm, đứng ngồi không yên chốc lát, tuy rằng cảm thấy mình đúng là không biết tự lượng sức mình, vẫn quyết phải thử một phen.

Chờ cửa phong tắm mở ra, hần liền gọi người kia lại: “Diệp Tu Thác.”

“Ăn?”

“Bao một tháng, bao nhiêu tiền?”

Diệp Tu Thác nhìn hần: “Giá như cũ, người không phải đã trả tiền rồi sao? Lại có nửa tháng là miễn phí nữa a.”

“Cái kia.” Lâm Hàn có chút không yên, “Ta là chỉ, ân. Nếu là, chỉ tiếp một mình ta thì sao? Không tiếp những khách khác thì bao nhiêu một tháng.”

Diệp tu thác đang lau tóc liền dừng lại.

“Nếu như vậy thì phải cần bao nhiêu tiền?”

Diệp Tu Thác nhìn hấn một hồi lâu, mới mở miệng: “Rất cao đấy.”

Lâm Hàn khấn trương chờ.

“Hơn nữa, loại dịch vụ này ta chưa từng cung cấp, một khi cung cấp. Người thật sự muốn?”

Lâm Hàn dùng sức gật gật đầu.

Diệp Tu Thác không nói ngay, lại trầm mặc mấy chục giây: “Này, dùng tiền không mua được. Cho nên phải xem biểu hiện của người thế nào.”

Lâm Hàn không biết cái gọi là *biểu hiện cụ thể* là cái gì, dù sao bất luận làm việc nhà hay phải trả thêm tiền, hấn đều cam tâm tình nguyện, nên ra sức gật đầu.

“Đầu tiên, người cũng chỉ có thể bao một mình ta.”

Lâm Hàn đau khổ nghĩ thầm việc này chẳng phải rất dễ ư, bất hấn bao mấy MB một lúc, hấn hoàn toàn không có khả năng a. Bạn đang ?

“Không thể đổi người.”

“Ân.”

Diệp Tu Thác nhìn hấn biểu tình rất phức tạp: “Còn có rất nhiều điều kiện khác, bất quá chậm rãi nói sau. Ta hỏi người trước, vì sao người lại có ý này?”

Lâm Hàn lập tức mặt đỏ : “Ách, ta, ta không muốn người cùng người khác, ách, làm loại việc này.”

“Không đến mức đó, hôn môi thì sao?”

“Cũng, cũng không muốn.”

“Cầm tay thì sao? Còn có tiếp rượu xã giao thì sao?”

“Không, không muốn a.”

Diệp Tu Thác không hỏi thêm, vươn tay ôm lấy Lâm Hàn từ sô pha, đặt lên tường, rồi sau đó gấp rút áp lên môi hấn.

Bị hôn đến mức mù mị, khoang miệng cũng bị bức tận lực mở ra, kịch liệt giao triền, môi cũng bắt đầu sưng lên, đối phương lại vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Lâm Hàn bị hôn bay mất hồn vía, hồ đồ mặc Diệp Tu Thác đùa nghịch, quần lót đã sớm bị xả xuống dưới, tính khí bị đối phương nắm, ma sát vội vàng, một ngón tay thăm dò phía sau, thấy hấn đã mềm nhũn, liền tiến vào, chuyển động, trườn tiến, đùa bỡn khiến hấn cả người phát run.

Ngón tay thăm dò trong cơ thể hấn được rút ra, Diệp Tu Thác liền nâng hai chân hấn lên, ép lưng hấn sát tường làm chỗ chống đỡ, rồi sau đó nâng mông hấn lên, dùng sức đỉnh nhập.

Tới được nơi đó, Diệp Tu Thác không để ý nam nhân run rẩy rên rỉ, con mạnh mẽ tách hai chân hấn, không chút lưu tình cắm vào.

Lâm Hàn lưng tựa tường, chân bị Diệp Tu Thác tách ra, hạ thân không chút che đậy, một chỗ tránh né cùng đường sống đều không có, cảm giác bị tùy ý xâm phạm làm lưng hấn run lên thẹn thùng.

Diệp Tu Thác không định tha hấn dễ dàng như vậy, trườn sát một lúc, lại đơn giản đưa chân hấn nâng đến trên vai, thuận lợi tiến vào càng sâu. Lâm Hàn thiếu chút nữa bị xé thành hai mảnh, bị đè tới co rúm, ngay cả kêu cũng kêu không được, trong cơn khoái cảm, hấn không còn thấy cơn đau ở xương sống thất lưng rõ ràng nữa.

Hai người cứ vậy mà làm, dựa vào tường rồi liên tục thay đổi rất nhiều tư thế, dâm loạn kịch liệt, lúc bò được lên giường đã muốn mất hết lí trí, tùy ý quẩn quít, bị làm tới toàn thân nóng lên, cũng không biết thân thể của mình như thế nào lại có thể tiếp nhận cường độ *làm việc* cao như vậy.

Cuồng dã không tiết chế tình ái tuy làm cho người ta xấu hổ, nhưng cảm giác cũng rất tuyệt a.

8. Chương 8

Trời gần sáng mới ngủ được, lúc tỉnh lại đã là buổi chiều.

Hai người dậy cùng lúc, bụng đói kêu rồn cả lên, nhưng vẫn không muốn rời giường, cuộn trong chăn, tay chân quẩn quít, cọ tới cọ lui.

Hôn nhẹ vui đùa nửa ngày, lại nói một đống chuyện vu vơ không đầu không cuối, tất cả như để chứng minh, vô luận là người như thế nào, ở trong một hoàn cảnh nhất định, đều rất trẻ con.

Diệp Tu Thác để hân nằm vắt qua người, Lâm Hàn không thấp, nhưng gầy, diệp tu thác một chút cũng không thấy nặng, một tay ôm hân, một tay vuốt ve tóc hân.

“Buổi tối muốn ra ngoài chơi không?”

“Chơi cái gì?”

Diệp Tu Thác vòng vo một chút: “Còn tùy người muốn chơi lành mạnh hay chơi không lành mạnh nữa.”

“Ách?”

“Chơi lành mạnh ví như đi xem xiếc, hay là đi xem bắn pháo hoa.”

“Không lành mạnh thì sao?”

Diệp Tu Thác nhếch miệng cười, kéo hân lại gần: “Cũng rất có nhiều loại siêu kích thích cho người chọn nga.”

Đột nhiên di động đồ chuông, Lâm Hàn như bừng tỉnh: “A, là Trình Hạo!”

Nhìn hân không chút do dự nhanh chóng rời khỏi mình, Diệp Tu Thác tựa tiểu phi tiểu: “Tiếng chuông này rất đặc biệt.”

“Như vậy sẽ không bỏ lỡ.” Lâm Hàn bất chấp cơ thể lạnh lẽo, xuống giường tìm điện thoại trong đồng quần áo.

Diệp Tu Thác cau mày: “Bỏ lỡ thì làm sao?”

“Hân sẽ sinh khí.” Lâm Hàn nửa ngày mới tìm được di động, vội vàng leo lên giường, chui ngay vào chăn cho ấm.

Diệp Tu Thác nằm ở bên cạnh nhìn hân.

“Uy.”

“Sao lâu như vậy mới nghe máy, người đang làm gì?”

Tiếng đàm thoại rất lớn, Diệp Tu Thác nằm bên cũng nghe thấy rõ ràng.

“Ách, ta chưa rời giường.”

Bên kia nở nụ cười: “Ta cũng nghĩ thế, không thì tại sao lại có thể lâu như vậy được.”

Diệp Tu Thác “Hừ” một tiếng.

“Người ở nơi nào?” Trình Hạo cũng mơ hồ nghe thấy có tiếng động, “Không phải còn chưa rời giường sao? Bên cạnh là ai?”

Lâm Hàn vội che miệng Diệp Tu Thác, Diệp Tu Thác mấp máy lông mi.

“Không có a, ta ở một mình, ở trong phòng trọ. . . .” Lâm Hàn vừa nói vừa nhìn Diệp Tu Thác vẻ mặt rất có lỗi, Diệp Tu Thác không thèm nói gì.

Hắn nói chuyện phiếm một lúc, Diệp Tu Thác vẫn bị che miệng, yên lặng nghe, thật cũng không có gì ý kiến gì, chẳng qua tựa hồ có chút nhàm chán, liền vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay của Lâm Hàn.

Lâm Hàn “Hí” hít sâu một cái, nhưng không dám nói gì, đành phải để mặc hắn liếm. Cảm thấy hắn rất giống một con đại cầu.

Hàn huyền một trận, Trình Hạo đột nhiên mời: “Buổi tối đến ăn cơm đi.”

“Đi? Tối nay?” Lâm Hàn tất nhiên rất muốn, nhưng đã nhận lời ra ngoài với Diệp Tu Thác rồi.

Diệp Tu Thác nhìn vẻ mặt đầy tiếc hận của hắn, nhúu mày, đột nhiên kéo thắt lưng hắn, ôm đến trên người.

Lâm Hàn lập tức kháng nghị, vắn vẹo hai cái ý bảo hắn không cần nháo, Diệp Tu Thác vẫn thẳng tay, bắt đầu sờ mông và đùi hắn, không chút e dè.

“Thực xin lỗi a, ” Lâm Hàn hoang mang rối loạn, “Đáng tiếc ta đã hẹn trước với bạn rồi.”

Trình Hạo “Nga” một tiếng: “Không thể đổi lại sao? Ta đã đặt chỗ rồi.”

Diệp Tu Thác nhưn cao lông mày, thấy Lâm Hàn lộ vẻ do dự, liền nhăn mi lại, kéo tay đang che miệng mình ra, ôm hắn cao lên một chút, liếm ngực hắn.

Lâm Hàn lông tóc dựng đứng, vội dùng sức đẩy hắn ra không cho hắn tiếp tục quấy rối.

“Như vậy không được, ta đã hứa rồi.”

“Thật sự không thể đổi? Ta gần đây rất bận, ngày mai lại phải xuất ngoại một chuyến, đêm nay có chút thời gian. Người thực sự không thể đến?”

“Ách. . . .” Lâm Hàn thật sự do dự.

Diệp Tu Thác một bên nghe, một bên cũng không nhàn rồi, nâng thắt lưng của hắn lên, dựa vào huyết khẩu phía sau vẫn còn mềm mại ướt át, đem chính mình gồng gượng vùi vào.

Lâm Hàn bị dọa một cú, không nghĩ tới hắn hồ nháo như vậy, liền liều mạng giãy dụa, nhưng Diệp Tu Thác nhanh chóng đặt tính khí vào giữa hai mông hắn, sợ Diệp Tu Thác thật sự dùng sức tiến vào, đành phải ngoan ngoãn không dám động.

“Trình Hạo, ta, ta còn có việc, chúng ta lần sau nói chuyện đi.”

Bên kia tựa hồ không vui: “Người không muốn gặp ta sao?”

Lâm Hàn bị Diệp Tu Thác khi dễ nên không có cách nào khác, thanh âm bắt đầu phát run, chỉ có thể miễn cưỡng: “Ta, ta đang bề bộn nhiều việc, để sau ta gọi lại cho người. . . .”

“Lâm Hàn, ta nhớ người.”

Một câu khiến Lâm Hàn chấn động, ngồi ngây ngốc, Diệp Tu Thác chọc tới hắn vẫn cứng ngắc không động đậy.

Diệp tu thác lập tức ra tay, trước khi hắn kịp ngăn chặn, ngắt cuộc gọi, rồi sau đó đoạt lấy điện thoại, quẳng lên sô pha.

“Người người người người làm gì?”

Diệp Tu Thác xoay người một cái đem hắn đặt ở phía dưới: “Tin tưởng ta, ta làm như vậy, đối với người chỉ có lợi.”

“Trình Hạo sẽ tức chết!”

“Làm cho hần tức chết rất tốt.”

Lâm Hàn xem ra cũng đã giận đến chết tức, cầm giận giấy dựa thoát ra để lấy lại điện thoại, đương nhiên là có cố thể nào cũng với không tới, Diệp Tu Thác thấy hần trườn lên, ngay lập tức ôm hần kéo lại, rồi sau đó không để ý hần chống cự, mãnh liệt đi vào.

“Hỗn đản.”

Lâm Hàn tức tối, muốn đánh hần, đáng tiếc trừ khi tay hần làm bằng cao su, bằng không sao có cách vòng ra sau lưng để đánh Diệp Tu Thác?

Mặt bị ép vào gối, chỉ có thể “Ồ ô” những thanh âm hàm hồ không rõ.

Diệp Tu Thác vốn đã có cơ thể rất lí tưởng lại thêm kĩ thuật siêu hạng, tuy rằng bị ép buộc, bị xâm phạm nhưng thân thể vẫn có khoái cảm, nhưng vô luận thế nào hần cũng không có tâm trạng để hưởng thụ.

Di động kêu réo rất hết lần này đến lần khác, ngay từ tiếng chuông cũng có thể nghe ra người gọi đang hết sức tức giận, Lâm Hàn bị đè không nhúc nhích gì được, lại liên tục bị gây sức ép, nước mắt đã lưng tròng.

Khó khăn chờ hồi lâu Diệp Tu Thác mới chịu dừng lại, áp trên lưng ôm lấy hần, hai người hạ thân vẫn chưa rời nhau, Lâm Hàn ghen ngào trách móc: “Người hỗn đản!”

Diệp Tu Thác trấn an ôm ấp: “Ta chỉ muốn tốt cho người.”

Lâm Hàn làm sao có thể thoải mái, lòng tràn đầy bi phẫn, tiếp tục khóc lóc thút thít: “Mệt, mệt ta còn, còn tưởng rằng người. rất chuyên nghiệp.”

Diệp Tu Thác lập tức có chút buồn cười, mấp máy môi: “Ta rất chuyên nghiệp đó chứ.”

“Nói vậy!”

Lâm Hàn ghen ngào phàn nàn, “Na, làm gì có loại *chuyên nghiệp* nào như vậy! Khách không muốn làm, thì sẽ không làm. Người còn, còn cướp điện thoại của ta.”

Diệp Tu Thác tuy buồn cười, nhưng trong lòng cũng thấy hả giận, liền nựng nựng mặt hần: “Được rồi, là như vậy. Chẳng phải người bảo người không có kinh nghiệm sao, người phải làm ngơ hần mới đúng.

“Hiện tại hần đã quen với việc người luôn tuân theo, việc người nhường nhịn, sẵn sàng, và vân vân, hần đều cho là đương nhiên, cho nên nếu người bỗng nhiên lơ là hần, hần mới có thể hiểu được trước đây người đã đối xử với hần tốt thế nào, hiểu không?”

Nghe được câu “Trình Hạo sẽ thấy chỗ tốt của mình”, Lâm Hàn lập tức quên bồng chuyện bị OOX, tập trung suy nghĩ về mấy lời Diệp Tu Thác vừa nói. Sự tín nhiệm dành cho Diệp Tu Thác vượt qua cơn tức giận, hần liền ngập ngừng: “Có phải không? Cách như vậy cũng có thể dùng?”

“Àn.”

“Nhưng Trình Hạo sẽ sinh khí a, đột ngột ngắt điện thoại với hần, hần gọi lại nhiều lần như vậy cũng không bốc máy. Ta trước kia rất ngoan ngoãn hần còn không cao hứng, lần này như vậy, có thể hần sẽ không thèm để ý đến ta nữa.”

Diệp Tu Thác vuốt tóc hần, lười biếng trả lời: “Tin tưởng ta, người bỏ qua vài lần, hần sẽ cảm tức, nhưng thêm vài lần như thế hần sẽ lo lắng không yên. Con người, nhìn qua đều rất mạnh mẽ, kỳ thật bên trong lại đây bất an.”

“Có phải không?”

Những lý luận này của Diệp Tu Thác đối với hần rất là mới mẻ.

Một lát sau, có tin nhắn tới, Lâm Hàn cực kì lo sợ, không dám mở ra xem, sợ đọc được mấy lời lạnh lẽo, không biết mình có thể chịu được hay không, Trình Hạo đối với hần rất quan trọng a .

Vẫn là Diệp Tu Thác chủ động, vươn cánh tay chụp lấy di động, đưa cho hần.

“Xem đi.”

Lâm Hàn thực sự căng thẳng, mở hộp thư đến.

“Tin nhắn từ Trình Hạo: Được rồi, ta biết người vẫn giận ta. Là ta không tốt. Nếu người muốn gặp ta, nhớ gọi điện.”

Lâm Hàn khắp mặt đầy vẻ “thật thần kì”, đưa điện thoại ra trước mắt Diệp Tu Thác: “Người xem người xem, Tu Thác, người quả nhiên lợi hại! Hiện tại ta phải làm thế nào mới được?”

Diệp Tu Thác chính là hừ một tiếng, tựa tiểu phi tiểu, trở mình một cái, đưa lưng về phía hắn.

“Tu Thác, Tu Thác.”

Đáng tiếc bất luận hắn kêu như thế nào, Diệp Tu Thác cũng không phản ứng, không nhúc nhích, giống như đang ngủ.

Lâm Hàn lặn qua ... thấy hắn nhắm mắt, khuôn mặt trầm tĩnh không có biểu tình gì, liền sờ sờ cánh tay hắn, cẩn thận kéo chăn cho hắn, rồi sau đó xuống giường.

Đêm đó hai người không đi đâu, ở nhà ăn cơm, xem TV. Diệp Tu Thác tâm tình tựa hồ không tốt lắm, Lâm Hàn cũng không dám quấy rầy hắn, ngồi xổm bên người hắn cẩn thận bồi hắn xem TV.

Tuy rằng Diệp Tu Thác là “Phục vụ”, nhưng đôi khi khách hàng cũng nên chăm sóc lại cho hắn, phải không?

“Hôm nay có thời gian, người muốn tắm bồn cho thoải mái không?”

Thấy Diệp Tu Thác gật gật đầu, Lâm Hàn liền nhanh chân chạy vào xả nước ấm vào bồn tắm, nước đầy, hắn còn bỏ thêm vài giọt tinh dầu, nghe nói có thể xoa dịu cảm xúc.

“Muốn ta mát xa cho người không? Hiện tại tay nghề của ta cũng không tệ lắm.”

Diệp Tu Thác nằm trong bồn, nheo mắt nhìn hắn: “Người mới là khách, tại sao phải phục vụ ta?”

“Ách.” Lâm Hàn bóp bóp vai hắn, không biết nên trả lời như thế nào, “Ta muốn làm cho người vui vẻ.”

“Vì cái gì?”

“.” Giống như cũng không vì cái gì, chính là để ý một người, sẽ muốn tạo niềm vui cho hắn.

“Người có thật sự để ý tâm tình của ta không?”

“Ân.”

“Người thực để ý ta sao?”

“Ân.”

Diệp Tu Thác thở dài, kéo cổ hắn, ôm đến hôn môi, rồi sau đó ôm cả người vào bồn tắm.

Lâm Hàn bị hắn hôn, thấy thái độ của hắn đã dịu đi rất nhiều, rất vui mừng, ôm lại hắn.

Hôn một lúc, Diệp Tu Thác giống như muốn nói cái gì, há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không nói chuyện, chỉ tiếp tục chiếm lấy môi hắn.

Lâm Hàn từ lúc được Diệp Tu Thác “Truyền thụ” cho sách lược “Lãnh đạm”, quả đúng là có thu được chút dấu hiệu khả quan. Trình Hạo gọi điện, nhắn tin thường xuyên hơn, nội dung cũng đa dạng hơn.

Nhưng Diệp Tu Thác nhắc nhở hắn không cần nhận tất cả các cuộc gọi, tin nhắn nào không quan trọng cũng không cần trả lời, bị chất vấn thì cứ nói “Không nghe thấy” hoặc là “Không nhìn thấy” là được.

Lâm Hàn tuy không cam tâm, nhưng tự biết trình độ sử dụng thủ đoạn của mình chỉ bằng một phần mười so với Diệp Tu Thác, hắn lại hoàn toàn tín nhiệm Diệp Tu Thác, nên mọi sự đều ngoan ngoãn nghe theo.

Mỗi lần trò chuyện nội dung thế nào đều ngoan ngoãn báo lại cho Diệp Tu Thác, tin nhắn cũng cho Diệp Tu Thác xem, lại còn theo ý hắn để nhắn tin lại.

Nội dung tin nhắn Diệp Tu Thác đề nghị thường thường làm Lâm Hàn muốn đau tim, nhưng kháng cự vài lần không có hiệu quả, phản ứng của Trình Hạo tựa hồ cũng không tệ lắm, Lâm Hàn chỉ có thể nghe theo tuy trong lòng vẫn cảm thấy có chút bất an.

Nếu dựa vào chỉ đạo của Diệp Tu Thác mà có thể có được trái tim Trình Hạo, hẳn sẽ cảm kích Diệp Tu Thác đến chết.

“Hôm nay có điện thoại không? Tin nhắn đâu?”

Diệp Tu Thác ban ngày ra ngoài đi làm, không biết cụ thể là làm cái gì, Lâm Hàn đoán đại khái là tán gẫu hoặc là phục vụ linh tinh. Buổi tối về đến nhà, theo lệ thường, câu đầu tiên là hỏi cái này.

Này là MB sao, là FBI đúng hơn!

“Àn, ” Lâm Hàn với kiểu ” cố vấn tình yêu ” này, hiện tại đã cảm thấy không còn gì mới lạ, chán nản trả lời cho có lệ, “Ba mươi phút trước mới gọi điện. Hẳn đi Paris hai ngày rồi, thích ứng không gặp khó khăn gì, ngày mai bắt đầu công tác. Đúng rồi, hẳn còn nói muốn mua quà cho ta.”

“Nga.”

Lâm Hàn bị kích động: “Người nói có phải hẳn bắt đầu thích ta không?”

“Nga?” Diệp Tu Thác nhắn này, “Một người xuống máy bay hai ngày, mới nghĩ đến việc gọi điện báo tin cho người, người cảm thấy hẳn thích người được sao?”

“Ách, hẳn vừa tới, có thể bề bộn nhiều việc, quá mệt mỏi.”

“Người từ LA trở về cũng mệt như thế, không phải vẫn liên báo tin cho hẳn đó sao?”

Lâm Hàn có chút ủ rũ: “Cứ cho đó là thói quen của hẳn đi.”

“Không phải vấn đề thói quen, nguyên nhân chỉ có một, cũng rất rõ ràng, hẳn không để ý người.”

Lâm Hàn bị nói á khẩu không trả lời được.

Mỗi lần hỏi tới chuyện này, câu trả lời của Diệp Tu Thác luôn luôn không cho hẳn sống thoải mái.

Nhưng niềm vui lúc nói chuyện điện thoại vừa nãy vẫn chưa phai nhạt, ngồi yên trong chốc lát, hẳn vẫn là nhịn không được: “Gần đây thái độ của hẳn với ta đã rất.”

Diệp Tu Thác lười biếng: “Phải không? Ta thấy người vết sẹo lành rồi nên quên lúc bị thương đã đau thế nào.”

“Nhưng so với trước kia tốt nhiều lắm.”

Diệp Tu Thác cười cười: “Trước kia hẳn căn bản không đem người để vào mắt. Hiện tại cho dù tốt, cũng tốt không đến đâu.”

Lâm Hàn bị đả kích mặt u ám, nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Không, không quan hệ, chỉ cần chậm rãi tốt dần lên, ta chờ là được.”

Diệp Tu Thác không có phản ứng, im lặng thay quần áo, qua một lát mới thản nhiên: “Hẳn căn bản sẽ không thích người, người một mực khẳng khẳng như vậy làm cái gì? Sao người phải chịu khổ như vậy.”

Lâm Hàn nghe hẳn nói vậy liền chối: “Ta, ta không khổ.”

Diệp Tu Thác không nói thêm, đi tắm.

Lâm hàn nhìn chằm chằm thân ảnh mờ lung qua cánh cửa thủy tinh của phòng tắm, có chút ủy khuất. Hẳn cân nhắc không ra suy nghĩ hiện tại của Diệp Tu Thác, nam nhân này gần đây trở nên thô bạo với hẳn hơn, nói chuyện cũng bắt đầu không tốt.

Rõ ràng chính Diệp Tu Thác yêu cầu hẳn đem tiến triển với Trình Hạo báo cáo lại, nhưng mỗi lần nhắc đến lại bắt đầu mất bình tĩnh, không yên lòng, rồi sau đó quăng cho hẳn một, hai câu đánh giá lạnh lẽo, khiến cho hẳn cảm thấy bây giờ mà cùng Diệp Tu Thác nói loại chuyện này, chỉ tự rước lấy nhục.

Nghĩ tới nghĩ lui, quyết định từ nay về sau sẽ không nói cho Diệp Tu Thác biết nữa, chính mình làm, chính mình trong lòng hiểu được là được, người ngoài mấy người có hứng thú với chuyện của hắn?

Nhưng làm cho Lâm Hàn bị đả kích hơn chính là, Diệp Tu Thác lại bắt đầu tiến vào thời kì “Công tác bận rộn”, hôm nay về nhà Diệp Tu Thác nói với hắn sẽ dọn ra ngoài bốn năm ngày, “Công tác” xong mới về.

Lâm hàn cảm giác có điểm tội nghiệp: “Là, là ‘ công tác ’ với ai?”

“Chính là người lần trước tới đây tìm ta.” Diệp Tu Thác xoa đầu hắn, “Ta sẽ mau chóng về.”

“Cái kia, ” Lâm Hàn nhìn hắn, “Người kia, không tiếp có được không?”

“Này a, ” Diệp Tu Thác vuốt cằm, “Nhất định phải tiếp, là khách sộp, không tiếp tổn thất không nhỏ đâu.”

“Nhiều thế sao? Có thể giúp người thu về rất nhiều sao?”

Diệp Tu Thác nở nụ cười: “So với làm việc khác cũng có thể cho là nhiều đi.”

Lâm hàn bị rung động trước mắt biến thành màu đen, rồi sau đó ủ rũ. Hắn không biết mình phải liều mạng làm việc nhiều thế nào mới có thể bao Diệp Tu Thác với giá ấy, cho dù có ngày truyện của hắn được tập hợp lại xuất bản thành tuyển tập, cũng còn lâu mới kiếm không đến từng đó tiền.

“Chính là, kia, kia lần trước nói đến cái kia.”

“Àn?”

“Là việc chỉ tiếp mình ta.”

Diệp Tu Thác thần nhiên nói: “Này a, ta không làm. Bởi vì biểu hiện của người hoàn toàn không đủ tư cách.”

“A? Rốt cuộc làm sao mới đủ tư cách?”

Diệp Tu Thác vẫn cười cười, gõ một cái lên trán hắn: “Chính mình nghĩ đi.”

“Ách?” Lâm Hàn sợ nhất bị người khác nói với mình mấy câu đại loại thế, chính là không nghĩ ra được mới hỏi a. đành phải thành thật thừa nhận: “Ta nghĩ không ra.”

“Vậy lại càng không đủ tư cách .” Diệp Tu Thác cười cười, vỗ vỗ đầu hắn, xoay người, tỏ vẻ không muốn nói nữa.

Lâm Hàn không dám hé răng hỏi thêm, chỉ có thể ngăn người nhìn lưng Diệp Tu Thác.

“Hôm nay có gọi điện không? Tin nhắn đâu?”

Đến hẹn lại lên ngày nào cũng hỏi, Lâm Hàn nói dối : “Không có.”

“Nga? Mấy ngày nay như thế nào không liên hệ?”

“Àn, đại khái Trình Hạo bề bộn nhiều việc.” Kỳ thật là gặt người thôi, giữa trưa vừa mới nói chuyện phiếm hơn mười phút, nhưng Lâm Hàn không nghĩ nói thật, miễn cho lại bị châm chọc khiêu khích.

Diệp Tu Thác nhìn hắn: “Người chờ đợi không có nóng ruột sao.”

Lâm Hàn nghe khẩu khí không nóng không lạnh của hắn, nhiều ít cũng có chút mất hứng, liền mạnh miệng: “Ta vì cái gì phải nóng vội! Không liên hệ với hắn thì có làm sao.”

Diệp Tu Thác không nói gì, thậm chí còn tươi cười, rồi sau đó lại gần ôm lấy hắn: “Uy, đêm nay muốn cùng nhau tắm rửa không?”

“Đi?” Đổi đề tài quá nhanh, Lâm Hàn phản ứng không kịp.

“Ta giống như vài ngày không có phục vụ người rồi.”

Lâm Hàn bị hắn đột nhiên ôn nhu như trước nên hơi hoảng sợ, nhất thời mờ mịt không hiểu gì.

Nhưng ôn nhu chung quy vẫn làm người ta thích hơn, Diệp Tu Thác ôm hắn đến phòng tắm, cởi quần áo, hôn môi, dịu dàng nhẹ nhàng với hắn, cảm thấy hạnh phúc, hắn tự nhiên ôm lại, cũng đáp lại nụ hôn kia.

Trong bồn tắm đầy nước và hương thơm làm tình, ôn nhu lại nhiệt liệt trừu cảm, Lâm Hàn bị hấn làm thổ không nổi.

Vài ngày không làm, nhưng cảm thấy đã rất lâu, Diệp Tu Thác từ trước từ sau, tư thế biến hóa không ngừng tiến vào hấn, vừa mạnh lại vừa lâu, có mỗi tư thế đối diện sáp nhập, đã làm tới cả tiếng, Lâm Hàn chỉ còn biết liều mạng cầu xin tha thứ.

Tuy rằng xương sống, thắt lưng, và hông đều đau, cảm thấy ruột non ruột già cũng bị phá hủy đến nơi, nhưng Lâm Hàn thật sự thích được hấn để ý, được hấn nhiệt tình chăm sóc.

Mấy ngày bị hồ hững, đột nhiên lại được yêu thương như vậy, cảm giác so với lúc nhận được điện thoại của Trình Hạo còn muốn cao hứng hơn.

Kế tiếp vài ngày Diệp Tu Thác không ở nhà, Lâm Hàn liền thành thành thật thật ở nhà một mình chuyên tâm vẽ. Diệp Tu Thác mỗi ngày đều gọi điện về, nói vài chuyện chung chung, ngày ngày gió êm biển lặng, không có gì nổi bật.

Mới vừa chiều cổ xong bể cá cảnh nhiệt đới, đang hút bụi, đột nhiên nhận được điện thoại của Trình Hạo.

Bên kia thanh âm nghe đứng lên tự tin tràn đầy: “Lâm Hàn, ta đã trở về. Người muốn tới sân bay đón ta không?”

Lâm Hàn nhất thời luống cuống tay chân. Có thể ra sân bay đón Trình Hạo, đãi ngộ lớn như vậy cho tới bây giờ hấn vẫn chưa được hưởng thụ qua.

Vốn muốn hỏi lại Diệp Tu Thác, nên làm thế nào cho thích hợp, thân mật nhiệt tình thế nào để không bị xem là mê trai, nhưng sợ lại bị dội cho gáo nước lạnh, chính mình cũng phi thường muốn đi, liền bỏ lại bản thảo, mau chóng xuất môn.

Trong đám người bước ra từ cổng chuyển bay quốc tế, liếc mắt một cái thấy ngay Trình Hạo, hấn thật sự rất bắt mắt, vóc dáng cao, khí chất lại tốt, trông hơi lười nhác đứng ở đó, giống hệt như vừa bước ra từ bìa quảng cáo.

Đã lâu không gặp, bây giờ mặt đối mặt, Lâm Hàn hơi kích động, chạy nhanh tới, nhất thời có chút nói lắp.

“Trình, Trình Hạo, hảo, đã lâu.”

“Đã lâu không thấy, ” Trình Hạo thay đổi kiểu tóc, lộ cái trán ra, mặt mày trong sáng, thoát nhìn càng thêm rực rỡ như ánh mặt trời, bộ dáng của hấn vốn hảo, giơ tay nhắc chân cũng rất là mê người, “Ta còn nghĩ đến người trốn tránh không chịu tới gặp ta đây.”

“Không, không có việc đó.”

“Đi thôi.”

“Bằng hữu của người đâu?”

“Lịch mui giờ một mỗi nên bọn họ đã sớm về trước ngủ rồi. Ta là cố ý ở chỗ này chờ người.”

“A, vậy người không mệt sao? Muốn nghỉ ngơi trước không?”

“Chính là ta nhớ người a.” Trình Hạo nâng tay, nhéo mũi hấn.

Lâm Hàn lập tức cứng ngắc, không biết nói cái gì mới tốt, trên mặt thụ sủng nhược kinh.

Hành lý cũng không nhiều, hai người không về nhà mà đi ăn cơm chiều luôn.

Ở một chỗ ngồi biệt lập trong nhà hàng, hai người mặt đối mặt ngồi xuống, nhìn thấy ánh mắt rất đẹp của Trình Hạo, Lâm Hàn tim đập ồn ào một trận.

“Àn.”

Trình Hạo chăm chú quan sát hấn, “Người mập lên, không ốm lắm như trước.” Lại duỗi tay vỗ vỗ vào má Lâm Hàn: “Đẹp hơn rồi.”

Lâm Hàn lập tức mặt đỏ thành cà chua, tay phát run, cầm cái bát cũng không xong.

“Đúng rồi, ta mua cho người ít quần áo, còn có phụ trang này nọ nữa.”

Trình Hạo rút ra thùng, đem một cái đại gói to lấy ra giao cho hắn, bên trong vài cái đóng gói đặc xinh đẹp đích hòm, “Giày cũng có. Đều là tốt lắm phối hợp gì đó, người sẽ thích đích.”

“Tạ ơn, cảm ơn.”

Chờ đồ ăn mang ra, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí rất tốt, Trình Hạo cũng uống không ít rượu, liền cười: “Trước kia lúc ta chưa có nhiều hợp đồng, người mỗi lần nhận tiền nhuận bút, đều mua bia cho ta uống.”

Lâm Hàn nhất thời đỏ mặt, lúng ta lúng túng.

Khi đó Trình Hạo chỉ cần có bia ướp lạnh uống cũng rất vui vẻ, những ngày nắng nóng mỗi ngày đều uống một chai, nhìn Trình Hạo lúc đó, hắn rất hạnh phúc, cảm giác như ở thiên đường.

“Ta kết bạn nhiều như vậy, đến rồi đi, hảo tụ hảo tán, ” Trình Hạo nhìn hắn, “Chỉ có một người ta không bỏ được, chính là người.”

Lâm Hàn run lên một chút, thiếu chút nữa gấp không được đồ ăn.

“Người chừng nào thì dọn về? Ta thật sự nhớ người.”

Lâm Hàn đỏ bừng cả mặt, khắc chế không được, nhưng vẫn lắc đầu.

“Làm sao vậy? Cảm thấy áp lực vì tiền thuê nhà sao? Kỳ thật phòng đó, ta dùng phần lớn, chia đôi tiền thuê nhà đối với người cũng không công bằng, người dọn về, người ba ta bảy, được không?”

Lâm Hàn chấn động, tỉ lệ này hắn rất chiếm tiện nghi.

Trình Hạo thấy hắn vẫn chưa gạt đầu, liền bổ sung: “Nếu người chưa đủ điều kiện, cũng không sao, ta trước đây đủ. Chờ khi nào người có tiền thì nói sau, dù sao ta không vội.”

Lâm Hàn cảm thấy toàn thân phát nhiệt. Trình Hạo từ trước cho tới bây giờ chưa từng tốt với hắn như vậy.

“Cảm ơn người. Bất quá chỗ ta ở hiện tại cũng không tệ lắm, lại chuyển nhà cũng rất phiền toái, để ta nghĩ thêm đã.”

Trình Hạo trầm mặc trong chốc lát, nhìn hắn: “Người không còn thích ta phải không?”

Lâm Hàn hoảng sợ, hai tay quơ bừa, nghĩ nghĩ chốc lát lại vẫn gạt đầu, phát hiện bất luận nói “Thích” hay là “Không thích” đều không thích hợp, nhất thời không biết làm sao.

Trình Hạo cười gơ tay ra, nắm lấy bàn tay đang đóng đũa của hắn.

Lâm Hàn vẫn đang sợ run, Trình Hạo đã đứng lên, cách không quá một cánh tay, cúi người. Lâm Hàn chỉ cảm thấy chính mình đang tựa vào hắn, đại ra một giây, bỗng nhiên cảm thấy môi nóng lên.

Không biết hôn môi năm giây hay mười giây đồng hồ, chờ Trình Hạo dời đi, Lâm Hàn chết đứng, tim đập rộn lên như thể muốn nhảy luôn ra ngoài.

“Thích không?”

Lâm Hàn đỏ mặt nói không nói nên lời, đầu óc chỗ trống, kích động không biết làm thế nào mới tốt, cứng họng nửa ngày, mới nói: “Ta, ta phải về nhà.”

Trình Hạo cũng không miễn cưỡng: “Ta đưa người về.”

“Không cần.” Còn ở chung với nhau, nhiệt độ cơ thể hắn sẽ càng thêm mất kiểm soát.

Trình Hạo sờ sờ đầu của hắn: “Vậy, về đến nhà thì nói cho ta biết một tiếng, ân?”

Lâm Hàn vác trái tim đang đập ầm ầm về “nhà”, định nhắn tin cho Trình Hạo, nhưng vừa mở cửa, đã phát hiện trong nhà sáng đèn, Diệp Tu Thác đuổi thẳng tay chân nằm trên sofa.

Vừa thấy hần bước vào, Diệp Tu Thác liền mỉm cười: “Ta còn nghĩ lần này công tác trở về, lại có thuốc uống đây.”

“A, đúng, thực xin lỗi, ta phải đi ra ngoài một chuyến.” Lâm Hàn nóng trong người, tay còn cầm túi quà của Trình Hạo, vô cùng lúng túng.

Diệp Tu Thác hai mắt đánh giá hần, vẫn mỉm cười: “Đi ra ngoài hẹn hò ?”

Lâm Hàn lại nghĩ đến cảm giác Trình Hạo lưu lại trên môi mình, bồn chồn, huyết liên tục sôi trào, cũng không quản có thể hay không bị Diệp Tu Thác dội cho một gáo nước lạnh, thành thật: “Đúng vậy, Trình Hạo bảo ta đi đón hần, mời ta ăn cơm, còn mua rất nhiều đồ cho ta!”

Diệp Tu Thác “Nga” một tiếng.

Lâm Hàn thấy không bị công kích bằng mấy lời nói độc địa, càng thêm cao hứng: “Ta đi tắm rửa trước, ngày mai sắc thuốc cho người uống.”

Vừa xả nước, vừa cân nhắc nhất cử nhất động ngày hôm nay của Trình Hạo, tuy rằng không xác định được Trình Hạo có phải hay không đã “Đổi tính”, nhưng thật sự đã đối xử với hần rất tốt. Mãi suy nghĩ, tay chà xát mạnh đến mức da thiếu chút nữa đã tróc cả ra.

Lâm Hàn tắm rửa xong, vẫn như bay trên mây, một bên lau khô tóc một bên ngây ngô cười.

Diệp Tu Thác vẫn đang nằm trên sofa, bất động thanh sắc lật qua lật lại quyển tạp chí đang cầm trên tay, ngẫu nhiên giương mắt nhìn hần.

Việc đầu tiên Lâm Hàn làm là lục tìm di động trong mớ quần áo mới thay ra, cứ nghĩ Trình Hạo sẽ nhắn tin cho hần, hóa ra lại không có, thấy hơi hơi mất mát, kiên nhẫn đợi một hồi lâu, di động vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

Nghĩ Trình Hạo ngồi máy bay lâu như vậy, lại còn chênh lệch múi giờ, nhất định mệt chết đi, đại khái nên nghỉ ngơi trước. Nhìn thời gian cũng không sớm nữa, không nên tùy tiện quấy rầy hần.

Huống chi Diệp Tu Thác còn ngồi một bên. Cho hần thấy vẻ mặt sốt sắng của mình, không bị nói mát mẻ vài câu thì không phải Diệp Tu Thác.

Ngày hôm sau vẫn không nhận được tin nhắn của Trình Hạo. Lâm Hàn thử nhắn tin hỏi thăm trước, nói vu vơ về thời tiết này nọ, nhưng Trình Hạo căn bản không để ý tới hần.

Lâm Hàn thật sự nóng lòng, nhịn không được, cuối cùng đánh bạo gọi điện.

“Uy?” Bên kia qua hồi lâu mới tiếp, khẩu khí cũng rất lãnh đạm, “Chuyện gì?”

“A, ta là muốn hỏi người, ngày hôm qua nghỉ ngơi thế nào ?”

Trình Hạo không hé răng, một lát sau mới cười lạnh một cái: “Thật sự là kỳ quái, ta nghỉ ngơi thế nào, liên quan gì tới người?”

“A?” Lâm Hàn ngây ra như phỗng.

“Ta thật sự không hiểu người, hôm qua người nói như vậy, hiện tại lại làm như không có việc gì khách sáo hỏi han, người rốt cuộc có ý gì?”

Lâm Hàn trợn mắt há mồm: “Ta, ta nói cái gì?”

Trình Hạo cười cười, nghe tiếng cười kia là biết hần có bao nhiêu cảm xúc: “Người tỉnh ngủ không còn nhớ rõ ? Đừng nói cho ta đó là chuyện người làm lúc mộng du đấy nhé.” Rồi sau đó “Ba” một cái ngắt cuộc gọi.

Lâm Hàn giật mình, hần biết Trình Hạo tính tình nóng nảy, một khi tức giận sẽ không nghe giải thích, đành phải tìm tới nhà gặp mặt.

Trình Hạo vừa mở cửa, hần liền vội vàng nói: “Ta cái gì cũng chưa làm, chỉ nhắn cho người ta về đến nhà rồi thôi.”

“Không phải cái đấy.” Trình Hạo đứng chắn ở cửa, thái độ như là muốn lập tức bóp chết hắn, hỗn hển, “Là sau đó!”

“... sau đó ta đợi không thấy tin nhắn của người, liền đi ngủ đi a.”

Trình Hạo trầm mặc một chút: “Người chẳng lẽ không nhận được tin nhắn của ta sao?”

Lâm Hàn cũng thấy có chút không đúng.

“Người từ từ.”

Trình Hạo trở về phòng, không biết từ góc nào nhặt được ra cái di động, vẫn còn lành lặn chưa hư hỏng gì, “Ta chưa xóa, người cao hứng thì chậm chậm xem đi. Những lời ta nói trong kia người coi như ta chưa nói thì tốt lắm.”

“Ta hẳn là thích người. Chúng ta kết giao một tháng, xem thử thế nào? Nếu thích hợp, liền tiếp tục, nếu không thích hợp, thì thôi. Người thấy thế nào?”

Đây là Trình Hạo tối hôm nhắn cho hắn.

Lâm Hàn không kịp thưởng thức hoặc là mừng thầm, gấp gấp xem “Chính mình” nhắn lại cho Trình Hạo.

Cái gì mà “Một tháng? Người cho là mua đồ điện, không thích thì trả lại sao?” , “Muốn hay không à, quên đi, nghĩ mình là mặt hàng gì? Cút xa một chút đi.” Rồi lại “Vô sỉ ” linh tinh gì đó, đem Trình Hạo thoả mạ không sót câu nào, Lâm Hàn trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Không, không phải ta làm!”

Trình Hạo cau mày nhìn hắn: “Vậy người ở với ai?”

Đầu sỏ gây chuyện không thể có người thứ hai. Nghĩ đến hắn hại mình bỏ lỡ chuyện tốt, Lâm Hàn thầm nghĩ phải đánh chết người kia.

“Người này vương bát đản.”

Lâm Hàn về đến nhà, câu nói đầu tiên chính là này.

Diệp Tu Thác đang xem tạp chí quay người lại, trừng mắt nhìn hắn.

“Ta giúp người tìm bạn trai, nghe người tâm sự mỗi ngày, giúp người vẽ tranh, người gọi ta vương bát đản là sao?”

“Người, người nói thế là sao, người là kẻ lừa đảo.” Lâm Hàn thấy thái độ thản nhiên của hắn, tức giận đến ánh mắt đều đỏ, “Người, người đọc trộm tin nhắn của ta, còn nói hươu nói vượn.”

Diệp Tu Thác không nói gì, sau đó hừ một chút: “Ta nói hươu nói vượn ? Tất cả đều là nói thật, hẳn chẳng lẽ không vô sỉ? ‘kết giao một tháng’? Hắn thực tưởng đang mua đồ điện, còn có thể đổi qua đổi lại?”

Lâm Hàn trong đầu “Oang” một tiếng, nhất thời chỉ có thể lắp bắp “Người người người” mấy tiếng không ngừng.

Hắn cố gắng như vậy, liều mạng muốn cùng Trình Hạo ở một chỗ, hiện tại rốt cục có cơ hội , lại hủy trong tay “Cố vấn Tình yêu” mà mình hoàn toàn tín nhiệm. Hắn lúc này mới nghĩ đến Diệp Tu Thác ngay từ đầu đã không có ý tốt, cái gọi là “chỉ đạo Tình yêu” căn bản là quỷ rối, đùa giỡn cho hắn xem mà thôi.

Bị người thân quen nhất phản bội, loại đả kích này không phải là đau nhất sao, Lâm Hàn cảm thấy đầu như sắp cháy đến nơi, rất muốn đem kẻ phản bội cắn đến chết: “Chuyện này liên quan gì đến người? Người, người dựa vào cái gì lại tự chủ trương, giúp ta làm quyết định?” Nói được mấy câu đã muốn khóc.

Diệp Tu Thác nhìn hắn như vậy, có chút bất đắc dĩ: “Ta cũng chỉ muốn tốt cho người. Nếu không phải sợ người bị tên kia khi dễ, ta vì cái gì phải xen vào việc của người khác? Ta làm thế có được lợi lộc gì không?”

Quả thật nghĩ không ra có lợi lộc gì, Lâm Hàn nín thở nói bừa: “Kia, người, người chính là vì muốn kiếm tiền đúng không? Ta cùng Trình Hạo ở chung một chỗ, người sẽ không kiếm được tiền của ta nữa”

Diệp Tu Thác sững sốt một chút, rồi sau đó mỉm cười: “Mấy đồng ‘ bao cả tháng ’ của ngươi, ta còn không để trong mắt. Ta một ngày cũng có thể kiếm được nhiều hơn số đó, ngươi tính toán kiểu gì thế?”

Lâm Hàn càng thêm đả kích: “Ngươi, ngươi. . . .”

“Thật lòng thích một người, tuyệt đối sẽ không nói ra cái câu ‘ thử một tháng ’. Buông tên Trình Hạo đó đi, hần không đáng tin cậy, ngươi không lại sa đoạ.”

“Ta với ngươi cùng một chỗ mới đúng là sa đoạ!” Lâm Hàn nóng nảy, tay chân phát run, “Dù lại bị Trình Hạo lừa bòn thêm một lần, cũng tốt hơn tiếp tục ở với tên lừa đảo vô sỉ nhà ngươi!”

Diệp Tu Thác sa sầm sắc mặt, thản nhiên nở một nụ cười: “Vậy ngươi đi thôi, hiện tại đi tìm Trình Hạo, vẫn còn kịp.”

Hắn chưa nói câu gì dọa người, thậm chí tay chân cũng chưa động, nhưng cả phòng bỗng dâng đầy áp lực, làm cho người ta lạnh cả người.

Lâm Hàn thở hổn hển, thấy loại sắc mặt này của hắn, trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cố kiên cường, quyết không làm người mới bị uy hiếp liên lùi bước. Vì thế chạy nhanh vào phòng ngủ của mình, miệng vẫn chưa chịu thua: “Nói rất đúng, ta hiện tại muốn đi tìm Trình Hạo. Hôm nay liền chuyển nhà, tái kiến.”

Cửa phòng ngủ vừa mở ra, đang định đóng sầm một cái thật kêu như thế nào lại đóng không được, Diệp Tu Thác một bàn tay để ở trên cửa.

Không biết làm sao, quay đầu thấy đôi mắt kia thực đáng sợ, lúc này Lâm Hàn bất chấp mặt mũi thế nào, sợ tới mức theo bản năng chạy nhanh lại muốn đóng cửa, lại bị Diệp Tu Thác dùng sức đẩy ra.

Lâm Hàn đau khổ sợ hãi, ề cổ đóng không được, liền lui về sau vài bước, người kia uyển oàng tiến vào, bộ dáng giống như sói già đang dồn thỏ con vào đường cùng.

“Ta không phải dễ bị khi dễ đâu đấy, ngươi, ngươi tái chọc ta, ta sẽ đánh người đó !”

Nói vài câu uy hiếp hắn xong, Diệp Tu Thác cười cười, một tay nhanh chóng nhặt mấy tờ bản thảo sắp hoàn thành ở trên bàn, dọa: “Ngươi tốt nhất nói thật cho ta, bằng không ta sẽ hủy mấy thứ này.”

Lâm Hàn lập tức sợ tới mức không dám động, đôi mắt - trông mong nhìn bảo bối đang nằm trong tay hắn.

“Lại đây.”

“Ngươi muốn làm gì?” Lâm Hàn có chút sợ hãi, nhưng vẫn không chịu yếu thế, “Cho dù ngươi ngang ngạnh, ta cũng sẽ không cho ngươi tiền đâu!”

Diệp Tu Thác gân xanh nhảy một chút, một tay kéo hắn lại.

Với tâm tình hiện tại, thật muốn cho tên này vài cái tát hoặc là ván ván, nhưng nghĩ lại sợ sẽ đánh chết hắn, liền ngồi lên giường, một tay đè hắn nằm sấp xuống, đặt trên đùi, hung hăng đánh vào mông hắn.

Lâm Hàn không nghĩ tới cái tuổi này còn bị người ta đánh đòn vào mông, chưa kịp phản kháng, đã bị đánh đau, nhịn không được liên tục kêu la thảm thiết. Diệp Tu Thác ngập đầy tức giận, nghe hắn kêu đau, như được tiếp thêm sức lực, không chút nương tay, đánh đến mức bàn tay của chính mình cũng sưng đỏ phát đau mới chịu dừng.

Diệp Tu Thác bộ dạng tuy tao nhã, nhưng khí lực so với diện mạo còn đáng sợ hơn nhiều, đánh một cái, nhất định sẽ không nhẹ hơn dùng roi vọt này nọ, đợi cho hắn hết giận, Lâm Hàn đã muốn bị đánh cho kêu không nổi.

Nam nhân nằm trên đùi hắn, động cũng không thể động, mặt đỏ bừng, vừa do đau vừa do xấu hổ, nước mắt lưng tròng, một bên nhỏ giọng khóc thút thít, một bên mắng: “Tên hỗn đản này, Trình Hạo so với ngươi tốt hơn một trăm lần. . . .”

Lời này khiến Diệp Tu Thác đau lòng, kéo quần, đang định bôi thuốc mỡ cho hắn, vừa nghe hắn nói như vậy, nhất thời lại tức giận: “Hắn so với ta hảo? Hảo làm sao? Ngươi điên à?”

Thật sự rất muốn tiếp tục đánh cho hắn chừa, nhưng nhìn mông hắn đã muốn đỏ toàn bộ, còn đánh tiếp chỉ sợ thật sự rách da, những chỗ khác lại không thể xuống tay.

Lâm Hàn đầy ngập úy khuất về nhà đòi công đạo, ngược lại, lại bị hắn vừa mắng vừa đánh, tức giận muốn chết, đầu óc bấn loạn, từ ngữ bần cùng, lẫn qua lộn lại mắng ra rả, hai người không ai hạ được hỏa.

Diệp Tu Thác chưa tiêu xong cục tức kia, Lâm Hàn còn dám lải nhải lảm bảm bên tai không chịu dừng, báo hại hắn bị phản ứng ngược. Dần dần dục vọng tăng vọt làm cho hạ thân bắt đầu bành trướng, đem cái quần đã cởi được một nửa của Lâm Hàn hoàn toàn xả xuống dưới, sau đó bắt đầu cởi quần áo chính mình.

Tuy rằng tức giận, hắn cũng rõ ràng nhớ rõ ngàn vạn lần không thể làm bị thương tên kia, móc lọ lotion để dưới gối ra, hung hăng trét một đồng lớn giữa mông người kia, rồi sau đó mới dám cắm vào.

Dùng nửa lọ lotion một lúc, nơi bị xâm nhập quả thật không xuất huyết, bất quá lấy thể lực của Diệp Tu Thác, một phen gây sức ép, cũng đủ khiến Lâm Hàn lãnh đủ. Lâm Hàn ban đầu còn nhỏ giọng thoả mạ, bị làm một lúc, đã chỉ biết ở dưới thân Diệp Tu Thác nức nở kêu khóc.

Diệp Tu Thác sau lưng hung hăng xâm phạm hắn một hồi, đến lúc hắn không còn chút khí lực để phản kháng, mới ôm lấy hắn, trở người, mặt đối mặt sáp nhập.

Cắm tức lại thêm cắm tức, ngoại trừ đánh mông hắn, Diệp Tu Thác vẫn là luyện tiết làm cho người này chịu khổ, liền ôn nhu hắn lên, nâng thất lưng hắn, ở chỗ sâu nhất luật động, mặc hắn nức nở kêu không được.

Muốn làm gì thì làm một lúc, Diệp Tu Thác mới rời khỏi cơ thể ướt át của người kia.

Lâm Hàn bị đánh không nói, còn bị thương, cái mông trong ngoài đều ăn không ít khổ, tội nghiệp vùi cả người vào sâu trong chăn.

“Người tên hỗn đản này.”

Diệp Tu Thác không hề tỏ ra nề hà: “Người này ngu ngốc.”

“Người độc ác , ” Lâm Hàn ghen ngào , “Ta sẽ chỉ điểm để Nhâm Trữ Xa trách cứ người.”

“Người thật đúng là.” Diệp Tu Thác làm động tác như đang giặt cổ áo hắn, đáng tiếc lúc này hắn không có mặc quần áo, chỉ có thể cầm lấy cổ hắn, lắc qua lắc lại.

Diệp Tu Thác bắt đầu hiểu được vì cái gì Trình Hạo lại thích khi dễ hắn như vậy, hắn toàn thân cao thấp đều tản ra cái loại khí chất rất-muốn-bị-ngược-đãi.

Giống con chó nhỏ không mấy thông minh, thật cẩn thận phe phẩy cái đuôi, làm cho người ta muốn sờ sờ vuốt vuốt nó, lại bởi vì nó rất ngốc, mà có chút không chế không được độ mạnh yếu muốn hung hăng hành nó một phen.

“Người vẫn muốn bị đánh?”

Lâm Hàn bị dọa không ít, mông thật sự rất đau, đầu không lại hắn, đành phải thoái lui bộ dáng ngang ngạnh: “Diệp Tu Thác. Ta sẽ cho người tiền mà, người không cần hung như vậy.”

Diệp Tu Thác thiếu chút nữa bóp chết hắn ngay tại trận, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng nhịn xuống , nhìn nơi đó của hắn mà thấy thương, mông sưng, không thể động, đột nhiên bị ngược đãi, trong mắt toàn là khổ sở cùng hoang mang.

Tự nhiên bị tên MB chính mình nuôi đánh, lại bị thương một hồi, từng đó cũng đủ làm cho hắn xấu hổ muốn chết.

Diệp Tu Thác im lặng trong chốc lát, tâm trạng tốt lên một chút, lau nước mắt cho hắn, nước mũi cũng giải quyết sạch sẽ, ôm hắn đi rửa, rồi mới bôi thuốc mỡ.

“Còn đau không? Có thấy khá hơn chút nào không?”

Lâm Hàn không lên tiếng.

“Tốt lắm, là ta sai, ” Diệp Tu Thác có chút bất đắc dĩ, “Ta giải thích, thế đã được chưa?”

“Diệp Tu Thác, ” Lâm Hàn khóc thút thút một chút, “Ta cũng không nghĩ muốn cãi nhau với người.”

Diệp Tu Thác “Ân” một tiếng, vuốt đầu của hắn.

“Chính là người làm như vậy, rất thương tâm, ta tin tưởng người như vậy, ” Lâm Hàn khóc nức nở, “Người nói cái gì ta đều chiều ý tứ của người làm, ta có làm chuyện gì có lỗi với người chưa?”

Diệp Tu Thác trầm mặc tiếp tục vuốt hắn.

“Người cũng biết ta rất thích Trình Hạo, cuối cùng mới đợi được đến lúc hắn nói muốn kết giao, người có cảm thấy không tốt, cũng nên hỏi ta ý trước, không phải sao? Vụng trộm thay ta cự tuyệt, còn làm tổn thương Trình Hạo, người có để ý tâm tình của ta không?”

“Ta luôn xem người là bạn tốt, người cũng không chán ghét ta, phải không? Tại sao lại đối xử với ta như vậy?”

Diệp Tu Thác hôn đôi mắt đã đỏ ngầu của hắn, giúp hắn lau nước mắt.

“Bởi vì Trình Hạo thật sự không thích hợp. Ta hỏi người, người thật sự cảm thấy hắn thích người sao?”

“” Lâm Hàn nghĩ một chút rồi mới nói, “Ta cũng không biết hắn trong lòng rốt cuộc nghĩ như thế nào. Chính là, tuy không nắm chắc, nhưng chỉ cần có cơ hội, cũng nên thử một lần không phải sao? Lúc ở Las Vegas, người không phải cũng từng nói qua, làm người không nên sợ thua sao?”

Diệp Tu Thác có điểm vô lực: “Đứa ngốc, ta nói thế nhưng không phải là ý này.”

“Được rồi, ” Diệp Tu Thác hít vào một hơi, “Tâm tư người khác người thật sự nhìn không thấu. Kia hỏi người một câu đơn giản được không .”

“Ân?”

“Người thật sự thích Trình Hạo?”

Lâm Hàn bị hắn hỏi vấn đề này liền ngơ ra như phỗng.

“Cái, cái gì?”

“Ta hỏi người, người hiện tại, thật sự vẫn thích Trình Hạo phải không?”

“Đương nhiên a!”

Diệp Tu Thác hơi mất kiên nhẫn: “Vấn đề này, đừng chưa suy nghĩ đã trả lời ngay như vậy. Ta muốn người thật sự suy nghĩ một chút, không cần đương nhiên như vậy, không cần trả lời bằng thói quen.

“Nói cho ta biết, người hiện tại, thật sự còn thích Trình Hạo không? Hắn là người người thích nhất sao? Không có người nào người dành nhiều tình cảm hơn sao? Năm phút sau hãy trả lời ta.”

Lâm Hàn không dám lập tức lên tiếng.

Yêu thầm Trình Hạo, tình cảm đó đã tích lũy rất nhiều năm trong lòng hắn, đã thành thói quen, cho tới bây giờ hắn chưa từng có ý nghi ngờ nó.

“Hết giờ, nói cho ta biết đi.” Diệp Tu Thác theo dõi hắn.

“Ta thích Trình Hạo.”

Diệp Tu Thác dùng sức nhìn hắn một cái.

“Ta hiểu được.”

Lâm Hàn nhìn hắn đứng dậy, đi hai bước, lại dừng lại, nhưng không quay đầu lại: “Người thu dọn đồ đạc đi. Thứ nào không tự mang đi được, ngày mai kêu công ty chuyển nhà đến.”

“Tu Thác?”

“Ta muốn đi ra ngoài một chuyến. Tiền thuê nhà ta chỉ tính đến ngày hôm nay. Số còn lại ta sẽ trả lại cho người.”

“Tu Thác.”

“Về sau đừng tìm ta, ta không tiếp người nữa.”

Lâm Hàn ngơ ngác nhìn hấn.

“Vi, vì cái gì?”

“Người chọc ta chán ghét.”

“”

“Ta vốn tưởng người ngốc, không biết người thật ra là điên. Ta mặc kệ người .”

“”

“Ta không có điên như người. Người không chịu nhận thua, không cần liên lụy ta cũng điên theo.”

Lâm Hàn nghe hấn nói đã muốn hồ đồ, gấp đến độ ở sau lưng gọi tên hấn, nhưng hấn không thèm để ý, đẩy cửa ra đi ra ngoài, rồi sau đó là tiếng cửa nhà mở ra đóng vào.

Lâm Hàn nằm úp sấp, chưa từ bỏ ý định vẫn kiên trì kêu tên Diệp Tu Thác vài tiếng, nhưng không ai đáp lại. Hấn không nghĩ ra Diệp Tu Thác tại sao lại tức giận như vậy. Hai người tuy rằng thỉnh thoảng cũng có cãi nhau, nhưng không có kịch liệt tới mức này, rồi cả ý niệm đoạn tuyệt quan hệ, cho tới trước hôm nay là chưa từng có trong đầu.

Sự tình biến thành như vậy, quả thật vượt quá tưởng tượng của hấn, lập tức cảm thấy hối hận.

Sớm biết thế này sẽ không vì chuyện kia mà cãi vã với Diệp Tu Thác, sớm biết Diệp Tu Thác chịu không nổi hấn đối với Trình Hạo mặt dày mày dạn lì lợm không buông, không chút cốt khí, khi đó hấn không nói “thích Trình Hạo” thì tốt rồi.

Chuyện to chuyện nhỏ, so với chuyện Diệp Tu Thác không bao giờ để ý đến hấn nữa, lập tức đều trở nên râu ria.

Nghĩ đến về sau không được gặp Diệp Tu Thác nữa, trong ngực trống rỗng, trái tim quặn thắt từng đợt, nước mắt liền rơi xuống. Tuy rằng yếu đuối như vậy phi thường khó coi, nhưng không có biện pháp, vào lúc này, với hấn thì dũng khí, kiên cường, nam nhân vị và vân vân, lập tức đều tiêu thất, giống như đều bị Diệp Tu Thác mang đi cả.

Nằm úp sấp trong chốc lát, cảm giác đau nhức trên người rất nhanh lắng xuống. Diệp Tu Thác hung là hung, kỳ thật vẫn rất ôn nhu, chỉ làm cho hấn đau một chút ngoài da mà thôi, đau một trận là xong, chưa từng tổn hại đến hấn.

Lâm Hàn đợi nửa ngày, đợi cho trời tối, sau đó lại đợi mãi cho đến buổi sáng, chủ nhân căn phòng vẫn chưa trở về.

Biết Diệp Tu Thác thật sự trở mặt, không có biện pháp, đành phải thương tâm thu dọn đồ đạc.

9. Chương 9

Lâm Hàn kéo hành lý về lại nhà hấn và Trình Hạo cùng thuê, vừa đi vừa nghĩ đến Diệp Tu Thác, đứng trước cánh cửa quen thuộc, tuy rằng là “Về nhà”, nhưng nhất thời một chút cảm giác thân thiết cũng không có.

Trình Hạo mở cửa trên mặt có chút kinh ngạc, Lâm Hàn mắt sưng đỏ, cũng không biết phải giải thích sự tình hôm nay làm sao: “Trình Hạo, ta, ta, phòng bên kia chủ nhà không chịu cho ta thuê nữa, cho nên muốn dọn về.”

Trình Hạo lộ ra nụ cười trắng lóa: “Người a, lấy cớ làm gì, muốn về thì cứ về thôi, không cần ngượng ngùng.”

Lâm Hàn quần bách cúi đầu. Ngay cả Trình Hạo cũng thấy hắn mê luyện không thể rời, chính hắn làm sao lại có lý do gì để hoài nghi đây?

Lâm Hàn quyết định tiếp tục chuyên tâm “thăm yêu” Trình Hạo, đã “thăm yêu” nhiều năm như vậy, thói quen, thao tác rất nhanh trở lại. Mỗi ngày giặt quần áo cho Trình Hạo, nấu cơm, dọn dẹp phòng, bận thì giúp đỡ hắn, nhàn thì giúp hắn tiêu khiển, ngày qua ngày thật sự bận rộn.

Đề nghị “Kết giao một tháng”, Trình Hạo không hề nhắc lại, bắt quá lại dùng ánh mắt mờ ám như có như không ám chỉ. Trình Hạo là đang nhử hắn, làm cho hắn muốn ăn nhưng lại ăn không được, chỉ có thể đảo qua đảo lại mỗi câu nhưng không xơi được mùi nào.

Lâm Hàn tuy rằng nhất gan, nhưng tuyệt đối không phải người chịu uất ức không dám nói, rốt cục có một ngày mở miệng hỏi Trình Hạo: “Xin hỏi, trước kia người có nói qua, chuyện kết giao. . . .”

Trình Hạo “Nga” một tiếng, tiếp tục đứng trước tấm gương lớn chọn quần áo để ra ngoài, cầm hai bộ quần áo một bên so sánh, một bên cười trả lời hắn: “Cái kia a, chỉ là nhất thời nổi hứng nói đùa thôi, hiện tại ta chưa có ý định này, bắt quá người không cần lo lắng, ta sẽ sớm quyết định chuyện này.”

Lâm Hàn “Ân” một tiếng. Không biết có phải do đã chuẩn bị tâm lý hay không, cho nên hắn không ôm nhiều kỳ vọng, hoặc là do hắn đã quen bị ủy khuất, đối với câu trả lời này, thật cũng không có cảm giác thất vọng.

Hắn cũng hiểu biết đề nghị “Kết giao thử xem” của Trình Hạo kỳ thật là nhất thời hứng khởi. Đột nhiên toát ra nhiệt tình, lại bị Diệp Tu Thác tùy tiện đội nước dập tắt, đợi cho Trình Hạo có hứng thú trở lại, không biết còn phải đợi bao lâu.

Nhưng hắn cũng đã quen chờ đợi. Lúc ban đầu cũng cảm thấy khó nhịn, mỗi câu trước mắt, lại ăn không đến, đói khát gian nan, dần dần về sau, như thành thói quen, nhiều năm như vậy đã qua, thêm vài ngày vài tháng thì có là cái gì, chờ nữa cũng không có cảm thấy nóng lòng.

Trình Hạo cao hứng, liền đem hắn áp đảo, sờ sờ, nắn nắn, có đôi khi cũng sẽ làm tới và vãn vãn. Tất cả thuần túy là do hormone tác quái. Khi thật sự có hứng thú, tất cả nam nhân, chỉ cần nhìn quần sẽ biết.

Bắt quá, làm nhưng thật ra không có thật sự làm, hưởng dụng thân thể nam nhân phải làm một số bước chuẩn bị, không có dễ dàng thuận tiện như nữ nhân.

Bắt quá, làm cho Lâm Hàn lo lắng không yên không phải là thái độ lúc gần lúc xa của Trình Hạo, mà chính là hắn mãi vẫn không có chút tin tức nào từ Diệp Tu Thác.

Hắn không dám đi bar tìm Diệp Tu Thác, điện thoại cũng không dám gọi, Diệp Tu Thác tuy rằng rất ôn nhu, nhưng cũng rất quyết đoán, nói tuyệt giao chính là tuyệt giao, không để người ta cò kè mặc cả. Tùy tiện đến tìm, chỉ sợ sẽ bị hắn nghiêm mặt lạnh lùng tỏ ra không quen.

Sợ hãi bị xem thường, nhưng hắn thật sự rất nhớ người kia, mỗi ngày đều có một đồng chuyện muốn nói cho người kia nghe, cuối cùng vẫn phải đặt ở trong bụng chịu đựng chịu đựng, mãi rồi chịu không nổi.

Lâm Hàn tìm được một phương thức liên hệ thích hợp, có điều là hắn đơn phương, hơn nữa có vẻ rất mặt dày, đó là mỗi ngày hắn sẽ nhắn tin “Nói chuyện phiếm” với Diệp Tu Thác.

Mỗi ngày đều nhắn những tin rất vặt vãnh, kiểu như: gần đây truyện của hắn đắt hàng, nhưng chất lượng ngược lại không bằng trước kia; mới mua mấy cây bút mới; biên tập vừa lên chức ba ba nên tâm tình rất tốt, hắn lại bức chết hai nhân vật, biên tập cư nhiên không mắng hắn lấy một câu; ở công viên gặp được một đứa nhỏ rất xinh, vẽ giúp nàng bức tranh, kết quả được trả công bằng một cây kẹo mút; mới phát hiện có một nhà hàng đồ nướng vô cùng ngon, nướng đậu cô-ve tuyệt vời, đề cử Diệp Tu Thác cũng đi nếm thử chút xem. Linh tinh linh tinh như thế.

Trước kia cùng Diệp Tu Thác ở chung một chỗ, hắn luôn nằm trên giường nói liên miên những chuyện kiểu này, tuy rằng đều là những chuyện vụn vặt đầu đầu, nhưng cùng nhau tán gẫu cũng thấy thú vị.

Nhắn tin, Diệp Tu Thác đương nhiên không có phản ứng, nhưng chỉ cần không quá bức xúc mà nhắn lại cho hắn mấy tin “Người đủ chưa, đừng có điên nữa” hay gì đó, Lâm Hàn quyết kiên trì thực hiện chính sách “nói chuyện” này.

Lâm Hàn mỗi ngày đều ra sức làm việc. Cố gắng công tác nhiều kiếm tiền là tâm niệm của hắn, bất quá hiện tại không cần bỏ tiền bao MB, nên hắn cũng xõng xênh hơn.

Diệp Tu Thác giống như rất thích series hắn vẽ lúc trước, luôn đóng góp ý kiến cho hắn, xem xong rồi còn thúc giục hắn làm tiếp, có đôi khi còn dùng hai cái hôn môi để hồng hắn vẽ thêm vài trang.

Hiện tại, đã không có Diệp Tu Thác bên cạnh, một tháng hai kì truyện ra đều đặn, không biết hắn có hứng thú mua về xem hay không.

Lâm Hàn còn nghĩ đến lúc kết thúc, nếu có cơ hội xuất bản nguyên quyển, hắn sẽ nặc danh gửi cho Diệp Tu Thác một bộ, nếu hắn nguyện ý nhận thì quá tốt, nếu bị quăng đi, dù sao cũng là nặc danh, hắn sẽ giả bộ không khó chịu chút nào.

Diệp Tu Thác từ nhà sách về, cầm trong tay truyện tranh một tháng hai kì, hắn cảm thấy hơi thiếu thiếu. Một kì đại khái là thiếu đi vài trang, tên kia liền vẽ thêm vài trang phụ trương vào.

“Hôm nay hội họp bạn bè.”

“Mọi người thay phiên kể những bi kịch mình đã trải qua, ai không chiếm được thông cảm của người khác sẽ thua.”

“A kể chuyện bị bạn gái đá, B kể chuyện bị lừa tiền.”

“Kết quả ta cứ nhiên thua.”

Diệp Tu Thác trở mình nằm xuống, trong đầu đoán hắn sẽ kể chuyện bị chó đuổi, hắn thì cũng chỉ có cái chuyện cũ rích đó chứ mấy.

“Lúc học quân sự thời đại học, chúng ta lén lút mua bia về uống.”

“Chai bia sau khi uống xong có thể bán đồng nát lấy tiền.”

“Ta thực tiết kiệm, uống xong còn luyên tiếc, góp nhặt chai không của những người khác, được hơn hai mươi cái, chờ ngày bán lấy tiền.”

“Kết quả có xung kích đến kiểm tra ký túc xá, phát hiện ra thứ ta đang giấu diếm chờ bán kia. Bởi vì chúng có vô cùng xác thực, tội danh lén mua bia uống đổ hết lên đầu ta, thật là nhớ đời.”

Diệp Tu Thác cũng không có chút thông cảm nào dành cho hắn ngược lại còn cười lớn. Mấy nhân vật chibi đơn giản này thật đáng yêu, hắn cũng nhận ra nhân vật có chút mặt nhăn mày nhíu kia, chính là Lâm Hàn tự họa chính mình.

Nhân vật này giống như là hình ảnh thu nhỏ của tên kia, hắn tuy rằng lúc nào cũng gây chuyện, nhưng thật sự rất khó lấy được sự đồng tình của người khác, ngược lại còn làm cho người khác thấy hắn như vậy thật hảo ngoạn.

Nguyên nhân chính là vì cái dạng này, nên tên kia đến giờ vẫn chưa có ai mà hẹn hò.

Diệp Tu Thác vươn ngón tay, chạm lên mặt của tiểu Q (sau khi đọc nhiều nhiều đam mỹ mới biết Q của dân Trung xi là tương tự như Chibi của dân Nhật Bm í).

Hắn hiện tại cảm thấy chính mình lúc ấy so sánh sai lầm rồi.

Bài bạc và tình cảm, quả thật không giống nhau.

Tuy rằng đạo lý thắng thua cũng có chút tương tự, nhưng bài bạc có thể lấy lí trí khắc chế, còn tình cảm thì không làm như thế được.

Đang mơ màng, thì di động báo có tin nhắn. Thật ra mỗi ngày Diệp Tu Thác đều chờ tin nhắn của tên kia, nội dung tuy rằng không có gì đáng nói, nhưng hắn vẫn thích xem.

Đương nhiên cũng có lúc xem mà chán ghét, đó là những khi Lâm Hàn ngẫu nhiên không biết sống chết nhắc tới Trình Hạo

Tỷ như, đi tuần lễ thời trang, thực vui vẻ, được mở mắt, lại chụp được rất nhiều tư liệu, Trình Hạo dẫn hân đi xem mấy show diễn, vừa về đã mong lần tiếp theo.

Hoặc là: Mới vừa đánh vỡ mấy cái đĩa, bị Trình Hạo mắng nửa giờ, bắt quá gần đây Trình Hạo phiền não chuyện công việc, người mẫu cùng công ty lợi dụng vào quan hệ đoạt hết công việc tốt, cho nên tâm tình hân không tốt lắm.

Diệp Tu Thác mỗi lần thấy hân chịu khổ, nhịn không được ở trong lòng thầm mắng xứng đáng. Ai kêu hân từ đầu tới cuối vẫn khẳng khái “thích Trình Hạo” như vậy. Điên, chọn Trình Hạo chính là hân, còn có thể trách ai?

Một bên thầm mắng, một bên dùng sức cào cào mặt tiểu Q.

Hôm nay tin nhắn lại liên quan đến tên Trình Hạo kia “Trình Hạo hôm nay cầm một cuốn catalogue về cho ta xem, có một vài mẫu rất giống mấy thứ người vẽ cho ta, cho nên ta cảm thấy người thật sự có trở thành nhà thiết kế thời trang mà. ”

“Người này có vẻ rất nổi tiếng, nếu Trình Hạo ký được hợp đồng làm người mẫu cho người đó, ta sẽ có cơ hội đi xem, chờ xem xong trở về sẽ nói cảm tưởng cho người, người nếu không làm MB, cố gắng học thiết kế, có lẽ cũng có thể trở thành nhân vật lợi hại như hân.”

Diệp Tu Thác đọc đi đọc lại mấy lần, có điểm buồn cười, thuận tay vẽ thêm vài nét ngô ngố vào khuôn mặt nhân vật Chibi của Lâm hân, rồi sau đó lấy tay chỉ chỉ vào mặt nó.

“Người này ngu ngốc.”

Trình Hạo hai ngày nay tâm trạng rất tốt, hân mới kí được hợp đồng làm người mẫu cho một nhà thiết kế nào đó.

Địa vị của hân ở công ty rất ổn, tư cách tốt, điều kiện cũng tốt, việc tốt cũng đã làm không ít, nhưng công việc hân nhận được lần này vẫn khiến hân hết sức kinh hỉ.

Nổi bực dọc vì bị xử ép bấy lâu, nhờ chuyện tốt này cũng liền tan biến.

Nhà thiết kế lần này được xem là nhân tài kiệt xuất ở đại lục, yêu cầu nổi tiếng khắc nghiệt, lại rất ít xuất hiện. Người không đủ thực lực cùng danh tiếng, ngay cả cơ hội thấy mặt hân cũng không có, chứ đừng nói đến chuyện được chọn làm người mẫu chính cho bộ sưu tập của hân.

Mà sự bí ẩn của hân thật sự đã đạt đến cảnh giới, Trình Hạo lần này thân là người mẫu chính, đi thử trang phục, diễn tập không ít, lại vẫn không rõ - nhà thiết kế có cái tên rất tao nhã bằng tiếng Anh kia, rốt cuộc mặt mũi ra làm sao.

Ngày công diễn, Trình Hạo lại mang Lâm Hân cùng đi hiện trường.

Lái xe, Trình Hạo đeo một cái kính đen trông rất phô trương, bộ dáng thực đẹp. Vì giảm bớt áp lực, hai người tùy tiện nói chuyện, kể chuyện cười giải sầu.

Không biết như thế nào lại nhắc tới chuyện mấy cái tin nhắn mạo danh lần trước, Trình Hạo hơi xao nhãng tay lái: “Tên hồ ngôn loạn ngữ kia thật đáng giận, không biết là người nào, thật muốn đánh nhau với hân.”

Lâm Hân thầm nghĩ, tuy rằng hân cũng giận Diệp Tu Thác, nhưng vô luận như thế nào, hân cũng không để Diệp Tu Thác bị đánh.

“Người không tức tên kia sao? Hân làm người mất cơ hội mà.” Trình Hạo cười.

Lâm Hân nhìn hân.

Hân có còn là hân như vài năm về trước, si mê yêu nam nhân trước mắt, hay là hân đã thay đổi? Là yêu chưa hề thay đổi? Hay chỉ là thói quen? Rốt cuộc là thật tâm yêu hân, hay là tự mình ám thị mình vẫn còn yêu hân?

Nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu qua mắt kính của Trình Hạo, Lâm Hàn thấy một thứ vụn vẹo méo mó, đột nhiên giống như thấy lại chính mình vài năm trước. So với hiện tại đáng vẻ rất quê mùa, răng nanh lộn xộn chưa niềng, nhát gan, sợ hãi, rụt rè, luôn ngưỡng mộ nam nhân đang lái xe này.

Ánh mắt của mình, cùng năm đó, có còn giống nhau không?

“Tốt lắm, người không cần khẩn trương như vậy. Ta sẽ không đem sai lầm của người kia đổ lên đầu người a. Ta hiện tại rất có tâm tình, thế nào, người nguyện ý thử không? Một tháng yêu.” Trình Hạo quay đầu về phía hắn, nháy mắt với hắn, “Hảo hảo suy nghĩ, sau đó trả lời ta.”

Lâm Hàn “A” một tiếng, có điểm giật mình. Nhưng lần này không có mừng như điên như lần đầu nhận được đề nghị này, đại khái là nghe qua mấy lần, nhiều ít cũng bắt đầu miễn dịch. Nhưng đây chẳng phải là một cơ hội hấp dẫn sao.

Không cần bỏ công suy nghĩ, hắn cũng hiểu được, kết giao một tháng, kỳ thật cũng không thể xem là “Kết giao” .

Có ai bắt đầu yêu, lại quy định thời gian hạn định không, còn trừ lại một đường lui?

Nhưng cho dù có bao nhiêu ủy khuất đang chờ phía trước, chỉ cần được cùng Trình Hạo, hắn vẫn muốn liều lĩnh gặt đầu đáp ứng.

Lâm Hàn nghĩ ngợi, cái miệng he hé, trái tim thẳng thắn đập.

Hắn trước kia từng nghĩ, không có Trình Hạo chính mình sẽ sống không nổi.

Nhưng là, cũng đã có lúc hắn rời khỏi Trình Hạo, mà vẫn sống tốt đó thôi, thậm chí còn cảm thấy vui vẻ hạnh phúc nữa là khác. Ở cùng Diệp Tu Thác, cuộc sống phong phú như vậy lại có cảm giác an toàn.

Diệp Tu Thác trách hắn hèn, mắng hắn không có tự tôn, tự làm tự chịu. Lúc ấy hắn vừa thương tâm vừa tức giận, nhưng về sau nhớ lại, kỳ thật cũng không nói sai.

Cũng không thể vì là đồng tính, vì hắn là người đã yêu trước, mà hắn không được đối xử công bằng, không được đường đường chính chính mà yêu.

Để có được tình yêu hắn đã luôn chịu đựng, nhưng cũng không đến mức phải hạ mình hèn mọn tới mức này, cho dù hắn có mê luyện có yêu đến mức nào.

Con người ngoài tự tôn còn phải biết tỉnh táo đúng lúc, tựa như trên chiếu bạc chính mình phải có dự toán ngay từ đầu, một khi tới ranh giới, tuyệt đối không được vượt qua. Nếu cứ mãi luyện tiếc, không cam lòng, thì lợi thế cuối cùng đó cũng nhanh chóng mất đi mà thôi.

“Thực xin lỗi.” Lâm Hàn hít sâu ..., cổ lấy dũng khí, chịu đựng cơn đau đang quặn lên trong lồng ngực, cố nhìn xuyên qua kính mắt để thấy ánh mắt của Trình Hạo: “Ta cảm thấy như vậy không công bằng. Người cùng nữ nhân kết giao, có làm cái hạn định ‘một tháng’ này không?”

“Ta tuy là nam nhân. Nhưng vẫn muốn được yêu chân chính. Nếu, người làm không được, chúng ta, vẫn chỉ làm bạn tốt là được.”

Trình Hạo tựa hồ kinh ngạc, vài phút cũng chưa nói chuyện, chỉ lẳng lặng lái xe, cuối cùng rốt cục đáp lại một câu: “Cũng tốt.”

Tất cả hi vọng ôm ấp bấy lâu đã có câu trả lời rõ ràng, Lâm Hàn đột nhiên lại cảm thấy thoải mái, ngồi thẳng lưng. Sống với một hi vọng viễn vông, kỳ thật cũng là gánh nặng.

Buổi trình diễn phi thường phấn khích, ngay cả thường dân như Lâm Hàn cũng phải trợn mắt há mồm, bên ngoài bên trong ai nấy đều hoa cả mắt. Lúc chấm dứt tiếng vỗ tay như sấm dậy, thiết kế sư không đi ra nhận sự chúc mừng của mọi người, bất quá nghe bảo đây là phong cách của hắn, mọi người cũng đã quen , nên không có dị nghị gì.

Lâm Hàn chen vào đám người, muốn đến hậu trường chúc mừng Trình Hạo. Sàn catwalk ngăn nắp rực rỡ như vậy, vào hậu trường mới thấy loạn một đoàn, quần áo và người chen chúc rộn cả lên.

Khó khăn lắm mới tìm được Trình Hạo đang tươi cười, liên thanh nói chúc mừng, Trình Hạo hưng phấn tới mức không kiểm soát được, còn dùng sức bế hẳn một phen. Bọn họ muốn đi ăn mừng, cuồng hoan một phen. Lâm Hàn mấy hôm nay chạy deadline, mắt đã thâm quầng cả lên, nếu còn uống rượu suốt đêm nữa đầu nhất định sẽ vỡ ra, nên cũng không muốn tham gia vào.

Chen ra so với chen vào cũng chẳng dễ dàng hơn là bao, Lâm Hàn mông lung đi về phía trước, chợt phát hiện mình đang đi lên sàn catwalk, vội lùi về.

Ở chỗ cao tầm nhìn rộng, có thể thấy được toàn cảnh hội trường, dường như hẳn thấy bóng dáng quen thuộc của người kia.

Cho dù đông người, người kia cũng mặc quần áo hắt chưa thấy qua bao giờ, nhưng hẳn vẫn lập tức nhận ra. Người nọ đang đứng chung một chỗ với một lão nam nhân, còn kéo cánh tay, vừa nói chuyện với nhau, vừa đi ra ngoài.

Lâm Hàn tim đập nhanh.

“Diệp, Diệp Tu Thác.”

Thanh âm hiển nhiên không đủ lớn, hai người kia căn bản không nghe thấy.

“Diệp Tu Thác!”

Không biết chính mình vì cái gì lại kích động như vậy, hoang mang rối loạn chạy vào hậu trường, lần này thuận lợi tìm được đường để đi xuống dưới, hẳn liều mạng chạy, nhưng đã không thấy hai người kia đâu.

Lâm Hàn hỗn hển thở, nước mắt đã rớt cả ra.

Nam nhân lớn tuổi kia, nhìn thân mật như vậy, có phải là khách mới của Diệp Tu Thác không. Tiếp đãi khách như vậy, tuy rằng sẽ có nhiều tiền, nhưng Diệp Tu Thác có thật sự được vui vẻ không? Bán đi thân thể, vô luận như thế nào cũng không phải là nghề có thể mang lại hạnh phúc, hẳn luyện tiếc một người tốt như Diệp Tu Thác lại phải làm loại công việc này.

Nhớ tới Diệp Tu Thác từng hỏi hẳn: “Không có người nào người dành cho hẳn nhiều tình cảm hơn Trình Hạo sao?”

Không có Trình Hạo hẳn cũng không quá khó sống.

Chính là có một người, Lâm Hàn chỉ cần nghĩ từ nay về sau không thấy được hẳn, không nghe hẳn nói chuyện, trái tim liền run rẩy đau.

Hắn hiện tại muốn nói cho Diệp Tu Thác là, có, có người so với Trình Hạo hẳn còn thích hơn.

Nhưng hẳn không biết nói thế có còn ý nghĩa gì nữa không.

Hắn trước kia cứ như được lập trình, trong đầu luôn có sẵn ý nghĩ là hẳn yêu Trình Hạo, cho dù không được đáp lại, cho dù bị tổn thương hết lần này đến lần khác, cũng vĩnh viễn không thay đổi.

Hắn cũng xác định rõ ràng ngay từ đầu, hẳn và Diệp Tu Thác là quan hệ giữa khách với MB, cảm giác hạnh phúc là thứ được mua bằng tiền, hẳn có ý lại, có mê luyện, thì cũng chỉ bởi vì Diệp Tu Thác phục vụ rất chuyên nghiệp mà thôi, cho nên dù phải dùng nhiều tiền, hẳn vẫn mua, vẫn duy trì.

Ngẫm lại, tình yêu cũng có khác gì đâu?

Nghĩ muốn cùng Diệp Tu Thác ở chung một chỗ, có hẳn bên người sẽ rất hạnh phúc, sợ hãi bị hẳn đối xử lạnh nhạt, muốn chiều cổ hẳn, làm việc gì cho hẳn cũng thấy vui vẻ, muốn hẳn chỉ thuộc về một mình mình.

Như vậy, không phải yêu thì là cái gì?

Lâm Hàn liều mạng chạy về nhà lục lọi thứ gì đó, không kịp nghĩ đến Diệp Tu Thác có ở nhà hay không, liền chạy đến nhà Diệp Tu Thác. Ôm ngực hỗn hển một lát mới bấm chuông cửa, cư nhiên thật sự có người ra mở cửa.

“Diệp, Diệp Tu Thác.”

Nam nhân vẫn mặc bộ đồ lúc này, xem ra cũng vừa mới về đến nhà, vẫn chưa kịp thay ra.

“Chuyện gì?” Diệp Tu Thác hơi hơi nhăn mày, có điểm lãnh đạm.

“Người, người hiện tại ở nhà một mình phải không?”

“Đúng vậy.”

Lâm Hàn thở ra một hơi, nghĩ vận khí của mình cũng không phải không tốt: “Ta, ta muốn nói chuyện với người.”

“Chuyện gì?”

Lâm Hàn cầm theo một gói to, mặt đỏ lên, nói lắp bắp: “Ta, ta muốn, chuộc thân cho người.”

Diệp Tu Thác mặt không chút thay đổi nhìn hắn chằm chằm, qua vài giây mới mở miệng: “Không cần. Ta bây giờ rất tốt.”

“Nhưng, nhưng là, ” Lâm Hàn càng nóng nảy, “Ta, ta thích người. Ta muốn chuộc thân cho người.”

Diệp Tu Thác nhìn hắn trong chốc lát, thấy Lâm Hàn đã nước mắt nước mũi tùm lum, cuối cùng mới mở miệng: “Người dùng cái gì để chuộc đây?”

Lâm Hàn vội đem gói to đưa cho hắn.

Diệp Tu Thác tiếp nhận, nhìn thoáng qua bên trong thấy có một ít tiền mặt, sổ tiết kiệm, còn có vài thứ thượng vàng hạ cám gì đó, không thèm đếm, đã nói: “Không đủ.”

Lâm Hàn gấp đến độ nghẹn ngào : “Ta, ta còn có thể xin biên tập ứng trước nhuận bút.”

Diệp Tu Thác nhướn mày quan sát hắn, đột nhiên kéo cổ áo hắn, lôi hắn vào trong, sau đó đóng cửa lại.

“Người thật sự muốn chuộc thân cho ta?”

Lâm Hàn liều mạng gật đầu, tuy rằng biết mình nên giữ lại chút khí khái nam nhi, nhưng nghĩ đến bản thân không biết tự lượng sức mình dám đi làm mấy việc biết chắc sẽ không có kết quả, thế nào cũng không nhìn được, nước mắt liền rơi xuống.

“Vậy người có biết bằng giá chuộc thân của ta thế nào không?”

Lâm Hàn lắc đầu, nghẹn ngào : “Nhưng, nhưng là ta cái gì cũng có thể, toàn bộ đều có thể lấy ra để đổi.”

Diệp Tu Thác dùng sức hít vào một hơi, sau đó nắm cầm hắn: “Tốt lắm, người nghe cho rõ.”

Lâm Hàn dùng ánh mắt mơ hồ nhìn hắn.

“Tiền của người còn lâu mới đủ, cho nên nếu muốn chuộc thân cho ta, nhất định phải làm những việc khác nữa.”

Lâm Hàn vội vàng gật đầu.

“Việc nhà và vân vân, người tự động làm ta không cần phải nói. Người tuyệt đối không được có quan hệ với người khác, bất kể là MB, hay là người thường.”

Lâm Hàn lại vội vàng gật đầu.

“Còn có, đây mới là trọng yếu, chuộc đồ được rồi, người không thể thoái lui, người hiểu chưa?” Diệp Tu Thác xiết chặt cầm hắn, “Nói cách khác, người phải gánh trách nhiệm vĩnh viễn. Người còn dám không?”

Lâm Hàn lại dùng lực gật đầu.

Diệp Tu Thác thở dài: “Ta không phải đã nói sao, trả lời câu hỏi của người khác không cần vội vàng, phải nghĩ cho kĩ rồi hãy trả lời.”

“Ta đã nghĩ rất lâu.” Lâm Hàn khóc thút thít, “Ta thích người. Ta sẽ đối với người thật tốt, người không cần lại ra ngoài làm loại công việc đó nữa, ta sẽ nuôi người. . . .”

Diệp Tu Thác không nói nữa, đột nhiên giật lấy gói to đựng toàn bộ gia tài của hắn, sau đó một tay khiêng hắn lên vai.

“Được rồi, người xem như đã mua ta, hiện tại mời người đến nghiệm thu đi.”

Trong phòng ngoại trừ tiếng thở, là một mảnh im lặng, bên ngoài cũng chỉ có tiếng sóng biển rì rào rất nhỏ.

Ánh trăng êm dịu tràn vào qua khung cửa sổ rộng, trên giường, nam nhân bị dây vò chà đạp cả đêm qua đang cuộn tròn, đáng thương cuộn mình trong chăn say ngủ, trên lưng vẫn còn rõ ràng một vết sẹo dài, bất quá đã thành sẹo, cũng không còn đau nữa.

Diệp Tu Thác vừa vuốt tóc hắn vừa suy tư, “nghiệm thu” mấy tiếng liền hình như có chút hơi qua, không biết hắn tỉnh lại có bắt đầu hối hận hay không.

Đương nhiên, so với chuyện này có chuyện còn nghiêm trọng hơn, đó là làm sao để nói cho hắn nghề nghiệp chính xác của mình.

Người này nếu biết mình bị lừa, nhất định sẽ sinh khí, có lẽ sẽ lại mắng “Người là kẻ lừa đảo đê tiện” linh tinh này nọ.

Nhưng thôi. Mặc kệ nó.

Dù sao người này cũng đã đáp ứng yêu cầu “Không thoái lui” của mình.

Huống chi bản thân khẳng định chính là vật phẩm quý giá nhất hắn có thể mua. Như vậy, vô luận thế nào, tên nam nhân rất tiết kiệm này cũng sẽ không nở vứt đi.

Tự an ủi như vậy, Diệp Tu Thác yên tâm hắn lên, véo hai má của người đang say ngủ kia.

“Hàng người mua là cực phẩm đó, nhất định phải ghi nhớ mà bảo quản cho tốt.”

Nam nhân cho dù đang ngủ, không biết nghe hiểu bao nhiêu, hàm hồ “Ân” một tiếng.

- Toàn bộ văn hoàn -

10. Chương 10: Phiên Ngoại

Diệp Tu Thác sớm đã tắm rửa xong, tạp chí trong tay cũng đã lật qua lật lại vài lần, mà tên kia vẫn đang sáng đèn làm việc không chút để ý đến *nhu cầu* của hắn.

Đêm khuya, cũng không phải khuya lắm, nhưng là, hắn đã nằm sẵn trên giường chờ “khách hàng” lại đây “lâm hạnh”, chờ cho mỗi cả cổ rồi í.

Người kia vô tình, Diệp Tu Thác tức anh ách lăn qua lộn lại, tâm thần bất ổn.

Hôm ở sàn catwalk, hắn cũng ngứa ngáy y như vậy.

Biết Trình Hạo sẽ mang tên kia đến, sáng sớm đã kiếm một chỗ tốt tốt ngồi chờ. Từ chỗ hắn ngồi, có thể tắm tia tên kia rất rõ ràng không bỏ sót tí gì, tên kia so với khi hai người chia tay, không có gì tiến bộ, ngược lại thoát nhìn càng không khá khẩm, gầy đi thì có.

Nhúm tóc sau gáy đã bị cắt xém, việc này Lâm Hàn có nhắc tin kể qua, nhưng tận mắt thấy còn buồn cười hơn.

Ngoài việc tiếp chuyện thầy giáo, thỉnh thoảng ngó lên sàn catwalk xem xét tình hình, thời gian còn lại đều dùng để nhìn tên kia.

Lâm Hàn đến bây giờ vẫn chưa biết mình thích hẳn.

Đương nhiên hẳn không nói dối, chỉ là không nói sự thật mà thôi.

Hắn không muốn nói, thậm nghĩ chờ cái tên gốc kia tự mình phát hiện.

Nếu tên kia để ý đến hẳn, ở bên hẳn lâu, tự nhiên có thể nhận ra. Nếu vẫn nhìn không ra. Đến lúc đó mới mua cho hẳn ít thuốc chữa bệnh gốc là được.

Diệp Tu Thác nằm trên giường bày ra đủ mọi tư thế mời gọi, mà tên kia vẫn hờ hững, chịu không được đành phải hất hàm hỏi: “Sao vẫn còn làm? Người không phải đã làm xong việc hôm nay rồi sao?”

“Đúng vậy, chính là ta đang nghĩ nội dung cho kỳ sau”, Lâm Hàn không thèm ngẩng đầu lên, “Là nghĩ kỳ sau, cho nên còn lâu mới xong, người cứ ngủ trước đi.”

Diệp Tu Thác tựa cằm: “Không cần vất vả như vậy a.”

“Công việc hiện nay của ta, không kiếm được nhiều tiền”, Lâm Hàn nói tiếp “Quần áo đắt tiền và vân vân, không thể thường xuyên mua cho người, bất quá ta sẽ cố gắng, về sau sẽ khá lên.”

Diệp Tu Thác lộ ra nét cười, một tay giật bút trên tay hẳn, một tay ôm hẳn vào lòng: “Vấn đề tiền bạc người cứ yên tâm. Ta có cổ phần ở Narcissism, cũng xem như là cổ đông đi, cho dù không đi làm, cũng sẽ có thu nhập a.”

“A?” Lâm Hàn giật mình ngẩng đầu nhìn hẳn, “Người, người có khả năng như vậy sao ? !”

Diệp Tu Thác hôn nhẹ hẳn: “Ta lại vẫn có thể đi ‘ làm ’ a.”

“ ”

“Cho nên đi ngủ sớm một chút đi.”

Lâm Hàn nghĩ nghĩ: “Mặc dù có bảo đảm, nhưng nếu có cơ hội kiếm tiền, ta nhất định tận lực. Ta sẽ không để người chịu khổ đâu.”

Diệp Tu Thác không để hẳn lải nhải lắm lắm hết lời, liền hôn, chặn miệng hẳn.

Lâm Hàn giãy dụa thông khí: “Để ta vẽ cho xong.”

“Không, người bao ta, thì không thể bỏ mặc ta, muốn nuôi ta, thì tất cả nhu cầu của ta người đều phải đáp ứng.”

“Ách.”

Thừa dịp hẳn vẫn đang do dự, Diệp Tu Thác một phen ôm hẳn lên giường, lột quần hẳn, gấp rút làm công tác chuẩn bị, rồi sau đó mặt đối mặt sáp nhập, thấy tên kia không ngừng phản kháng, liền dùng chân đem hai người gắt gao bao lấy. Trong không gian nhỏ hẹp, tận tình hưởng dụng tên gốc đang vận vẹo nhưng không còn đường lùi kia.

Đến lúc bị chặn cuốn loạn mấy vòng Diệp Tu Thác mới chịu buông, người kia bị hung hăng xâm phạm hai lần nên chẳng còn chút hơi sức nào, Diệp Tu Thác vừa lăn xuống, hẳn liền lui sang một bên vừa ngủ vừa lấu bầu gì đó trong miệng.

Diệp Tu Thác không thích bị người kia lúc ngủ quay lưng lại với mình, mặc kệ có phải làm phiền kẻ đang mệt chết kia, cũng vẫn tha hẳn dậy, sửa tư thế để hẳn dựa vào ngực mình mà ngủ.

Lâm Hàn cũng không phản kháng, để yên cho hẳn ngủ là được rồi, mặc kệ tư thế thế nào.

Ngọt ngào ngủ một đêm, vừa mở mắt, Diệp Tu Thác liền hôn nhẹ hẳn.

Lâm Hàn hai mắt mông lung để hẳn hôn trong chốc lát, đến lúc tỉnh táo lại, mới nhìn đồng hồ báo thức, gấp dài: “Ta đi nấu cơm.”

Hắn cố hết sức để “làm chủ gia đình”, hảo hảo chiêu cố Diệp Tu Thác, cho hắn ăn ngon mặc đẹp, không cho hắn làm việc, xem Diệp Tu Thác như sủng vật trân quý mà nuôi dưỡng.

Lâm Hàn đi siêu thị mua về một mớ tôm. Tôm to, giá cả đắt đỏ, nấu xong bưng mâm cơm lên, Lâm Hàn không ngừng gấp cho Diệp Tu Thác ăn, chính mình lại chẳng dám động vào.

Diệp Tu Thác có chút buồn cười, nhưng nghĩ thầm nếu nói cho hắn biết hắn không cần phiền não chuyện tiền bạc, thì mình sẽ không còn được hưởng sự “Sủng ái” này nữa. Nhưng nhìn người kia vất vả như vậy hắn rất thương tâm, rất luyến tiếc.

Thật sự là mâu thuẫn.

Vì cái gì khó dễ được người này hắn sẽ rất khoái trá?

“Đúng rồi, tối nay Trữ Xa cùng Dung Lục sẽ đến đây.”

Lâm Hàn lập tức khấn trương: “Đến, đến làm gì?”

“Bạn bè gặp mặt thôi, như thế nào, người không thích bọn họ?”

Cũng không phải là không thích, hai người kia chưa làm gì khiến hắn không thoải mái. Nhưng là, Lâm Hàn khó tránh khỏi lo lắng cho Diệp Tu Thác. Trên TV thường đưa tin đây ra đó thôi, MB muốn hoàn lương, sẽ gặp rất nhiều khó khăn, sẽ bị ông chủ lẫn khách nhân khi dễ.

Lâm Hàn cau mày, lo lo lắng lắng.

Nhưng khách đến nhà không thể không niềm nở, đành chấp nhận vượt dự toán chi tiêu, làm một bàn lớn đồ ăn, rồi sau đó bồn chồn chờ khách đến.

Bữa tối bình yên vô sự trôi qua, rượu Diệp Tu Thác lấy từ hầm chứa ra, hương vị tuyệt hảo, làm bữa tối ngon hơn không ít, không khí cũng rất hoà thuận vui vẻ. Hai người có tiền kia đối với đồ ăn bình thường Lâm Hàn làm cũng không tỏ ra khứng hoảng, ngược lại còn tỏ vẻ cảm tạ Lâm Hàn vì bữa ăn.

Ăn cơm xong, nghỉ ngơi trong chốc lát, Lâm Hàn đi chuẩn bị hoa quả, ba người kia tiếp tục tán gẫu và uống thêm chút ít.

“Mấy ngày trước không phải rất bận rộn sao? Ta còn tưởng người trông phải mệt mỏi lắm đấy, nhưng hiện tại nhìn vào, thần sắc không tệ chút nào.” Dung Lục thấy người khác nhàn nhã hơn mình thì có chút không cam lòng.

Diệp Tu Thác mỉm cười: “Việc đã làm xong, ta mấy ngày nay ngoại trừ ăn cơm với làm tình, không phải làm gì khác, người nói ta làm sao lại có thể không tốt?”

“Thực ngọt ngào mà.” Nhâm Trữ Xa tươi cười, “Bất quá, Tu Thác, người đừng vui quá mà quên hết trời đất.”

Dung Lục oán hận bồi vào: “Người hiện tại chỉ khác con trư một cái đuôi, không phải vì cao hứng mà quên luôn công việc chứ?”

Lâm Hàn vừa vặn bưng khay trái cây ra, nghe mấy câu thấy hết cả hồn, vội chắn trước mặt Diệp Tu Thác: “Hắn không cần đi làm nữa.”

“A?”

“Hắn đã quyết định không làm việc kia nữa rồi, ” Lâm Hàn có chút khấn trương, “Việc đó rất có hại cho thân thể, cho nên hắn hiện tại sẽ chỉ ở nhà nghỉ ngơi, dưỡng thể cho tốt rồi nói sau.”

Diệp Tu Thác cười đem nam nhân vẽ mặt rất nghiêm túc kia kéo lại, hôn mũi hắn: “Không cần lo lắng, ta sẽ hảo hảo ‘nghỉ ngơi’.”

“A?” Dung Lục trừng mắt, “Uy, không được đâu? Người định lui về ở ẩn ? Người đùa gì vậy, tốt xấu cũng phải cho chúng ta thời gian để chuẩn bị chứ, người muốn nghỉ ta sẽ không quản , nhưng người làm thế sẽ tổn thất bao nhiêu tiền a!”

Lâm Hàn cứng ngắc cả người.

Diệp Tu Thác vội kéo hắn ngồi xuống bên cạnh, một tay ôm sát , một tay vuốt lưng trấn an, rồi quay qua cười với Dung Lục: “Không phải như người nghĩ đâu.”

“Thế rốt cuộc là như thế nào?” Dung Lục có chút căm giận, “Làm người không thể không có trước có sau đâu đấy.”

Lâm Hàn thu hết dũng khí: “Ta đã thay hắn chuộc thân !”

Hai gã khách ngậy ra như phỗng.

“Ta thay Tu Thác chuộc thân , cho nên hắn hiện tại không cần lại tới Narcissism làm việc, hắn đã tự do rồi.”

Dung Lục một ngụm rượu phun ở trên mặt Diệp Tu Thác.

“”

“Thế, cho nên, Diệp Tu Thác, người hiện tại đã bị mua?”

Diệp Tu Thác bình tĩnh, vừa lôi khăn giấy lau rượu trên mặt, vừa gật gật đầu.

Nhâm Trữ Xa từ đầu vẫn luôn trầm tĩnh, đến nay cũng không thể nhịn nổi mà cười lớn.

“Mua cả đời của người?” Dung Lục vẫn không thể tin được.

Diệp Tu Thác hừ một tiếng, hơi kiêu ngạo: “Đúng vậy.”

“Tuy rằng bình thường không có gì nổi bật, ” Dung Lục đánh giá Lâm Hàn, cảm khái , “Cũng không có tiền, bất quá cũng không tệ. Tốt xấu gì cũng là thực lòng muốn nuôi người a.”

“Hâm mộ đi?”

“Ai.” Dung Lục thở dài, “Ta cũng muốn có người mua, ai tới mua ta đi. Ta cũng không quá đắt.”

Diệp Tu Thác đắc ý, ôm lấy Lâm Hàn, hôn hai cái.

“Tùy tiện người muốn ngọt ngào khoe khoang thế nào cũng được, chúng ta không thêm!” Dung Lục chua chát: “Có cái gì mà đắc ý, hừ! Dù sao người nhớ rõ cho ta, không được nghỉ quá lâu ... , sang tháng còn cả núi việc đang chờ người, cứ chuẩn bị mà làm việc đến chết đi.”

Chờ kia hai người kia rời đi, Diệp Tu Thác liền ôm người bị mấy câu của Dung Lục dọa cho nơm nớp lo sợ kia.

“Yên tâm, đừng lo lắng, ta thật sự không làm việc đó nữa.”

“Nhưng bọn hắn không phải nói muốn người tiếp tục làm việc sao?” Lâm Hàn toát cả mồ hôi, “Làm sao để giải quyết dứt điểm đây? Đòi tiền sao? Hay là.”

Diệp Tu Thác ôm hắn hôn mấy cái: “Công việc của ta vốn không quan hệ a.”

“Ta, ta không cần người lại đi làm việc đó, ” Lâm Hàn mau rút nước mắt , “Ta, ta tuy rằng không có khả năng, nhưng là ta sẽ bảo vệ người.”

Diệp Tu Thác dùng sức hôn hắn: “Đứa ngốc.”

Thấy Lâm Hàn vẫn gắt gao cầm tay hắn, sợ hắn bị người ta “Khi dễ”, Diệp Tu Thác thở dài: “Được, ta nói cho người.”

“Ân?” Lâm Hàn hàm chứa nước mắt.

“Thư phòng của ta cho tới bây giờ người vẫn chưa từng bước vào có phải không?”

“Ân?”

“Có muốn xem qua không?”

Lâm Hàn nhìn hấn.

Diệp Tu Thác nhéo mũi hấn: “Tất cả vấn đề riêng tư của ta đều ở bên trong. Có một số việc chưa muốn nói cho người, nhưng hiện tại sẽ cho người biết, được không?”

“Người không phải buôn thuốc phiện đi?” Lâm Hàn phản ứng theo bản năng.

“ Không phải.”

“Cũng không phải giết người đi?”

“ Cũng không có, ta không có làm chuyện trái pháp luật.”

Diệp Tu Thác ôm lấy khuôn mặt vẫn còn vương nước mắt kia, hôn nhẹ, sau đó dịu dàng thủ thủ, “Bởi vì muốn người tin nên mới cho người xem, nhưng ta lo lắng xem xong người sẽ bỏ rơi ta.”

“Ta sẽ không.” Lâm Hàn lập tức an ủi hấn.

“Thật?”

“Ân.”

Diệp Tu Thác tay mở cửa, trong đầu lại âm thầm tính toán, nếu tên kia tức giận, lập tức sẽ dè hấn, dùng sự mê hoặc của thân thể để phân tán sự chú ý của hấn, không biết như thế có hiệu quả không?

Mặc kệ, vô luận hấn có tức giận hay không, nhất định đều phải dè. (a thật là dã man, rất xứng đáng là seme)

Vách tường hay bàn học đều là lựa chọn không tồi, hấn thực vội vàng muốn hưởng thụ, đem tên kia đặt ở trên tường không ngừng lặp lại chà đạp.

Diệp Tu Thác khẽ mỉm cười, chờ Lâm Hàn rảo bước tiến đến, liền nhanh nhẹn ra tay, ở sau lưng Lâm Hàn lặng lẽ khóa cửa.

- Phiên ngoại hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-khong-ban>